ELIZABETH CRAFT
VE SHEA OLSEN

ÇİÇEK

BİR PLANI VARDI.
SONRA ONUNLA TANIŞTI.

PEGASUS

HEP İSTEDİĞİM ŞEYLER:

Derslerde en yüksek notları almak.

Büyükannemi gururlandırmak.

En önemlisi, ailemin başaramadığını başarmak: Stanford Üniversitesi erken kabul mektubu.

Erkekler, aşk ve seksle kafayı bozan annem ve ablam geleceklerini, ne istediklerini unuttular. Ve sonunda her şeylerini kaybettiler.

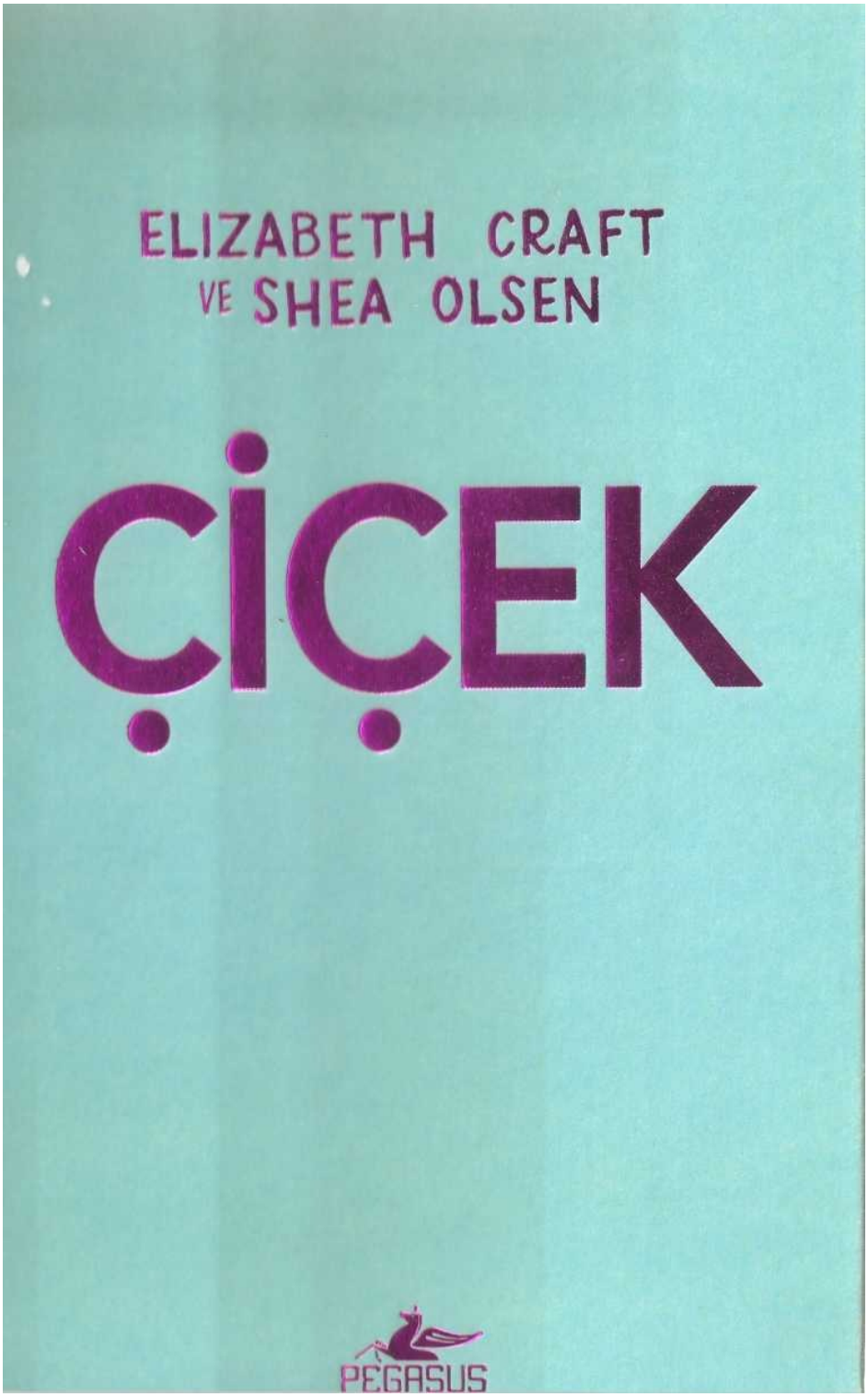
Ben bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına asla izin vermeyeceğim. Bu konuda kendime söz verdim.

Tabii bu, Tate'ten önceydi.

Gezegenin en büyük pop yıldızı *bana* ilgi göstermeden önce.

Özel uçaklar, gizli buluşmalar ve yalnızca bana yazılmış şarkı sözlerinden önce.

Hakkında bilmediğim pek çok şey var: Müziği neden bıraktığı gibi. Birlikte değilken nereye gittiği gibi. Karanlık geçmişinde ne sakladığı gibi. Fakat öpüştüğümüzde gelecek çok uzaklarda görünüyor. Ve şimdi ne istediğimden emin değilim.

ÇİÇEK

Pegasus Yayınları: 1696
Gençlik: 325

Çiçek
Elizabeth Craft & Shea Olsen
Özgün Adı: Flower

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzelti: Işıl Şahin
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-249-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Alloy Entertainment, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rights People, London'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH CRAFT
VE SHEA OLSEN

ÇİÇEK

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

PEGASUS YAYINLARI

Sarah Fain, sıra sende —Elizabeth Craft

Sky için —Shea Olsen

"Baştan çıkarıcı bir şeyden kurtulmanın en iyi yolu, ona teslim olmaktır."

Oscar Wilde

- ÖNCE
- SONRA
- BİR
- İKİ
- DÖRT
- BEŞ
- ALTI
- YEDİ
- SEKİZ
- DOKUZ
- ON
- ON BİR
- ON İKİ
- ON ÜÇ
- ON DÖRT
- ON BEŞ
- ON ALTI
- ON YEDİ
- ON SEKİZ
- ON DOKUZ
- YİRMİ
- YİRMİ BİR
- YİRMİ İKİ
- YİRMİ ÜÇ
- YİRMİ DÖRT
- YİRMİ BEŞ
- YİRMİ ALTI
- YİRMİ YEDİ

ÖNCE

Kendime o sözü verdiğimde, on iki yaşındaydım.

Annemin öldüğü seneydi. Annem hep umursamazdı. Keyfiydi. Hayatında ne zaman yeni bir erkek arkadaş belirse, beni ve ablam Miayı terk ederdi. Annemin âşık olduğuna o kadar çok şahit olmuştum ki, aşk adeta içine çektiği havaymış ve onsuz boğulurmuş gibi yaşardı. Bizi bir nefes için daha terk etti ve sonunda bu nefes onu öldürdü.

Aşk sizi felakete sürükleyebilir. Her şeyi elinizden alabilir.

Ben de kendime söz vermiştim: Erkekler, mezuniyet balosu ve cumartesi gecesi partileri olmayacaktı. Evde kalacak, tüm derslerimden A alacaktım. Üniversiteye gidecek, kendime farklı bir gelecek inşa edecektim. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyecektim. *Kimsenin* bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Ama bu sözü her şey değişmeden önce vermiştim.

Ondan önce.

SONRA

Bakışları dudaklarıma kaydı ve beni öpmeden önce bir süre orada kaldı. O bileklerimi sıkıca tutarken ve bedenini benimkine bastırırken, ben de onu tutkuyla öptüm.

Dudaklarımdan ayrılıp çenemi ve boynumu öpmeye koyuldu. Dudakları ılıktı ve hafif hafif tenimi ısırıyordu. Bana bakmak için başını kaldırdığında, gözlerindeki o müthiş arzuyu gördüm. Beni öperken, gözlerimiz kilitli kaldı. Basit bir öpücüktü, dudaklarımız şöyle bir birbirine değip geçti. Yine.

Sonra, yine.

Gözlerimiz aynı zamanda kapanıp dillerimiz birleşene ve eliyle kalçamı sıkıca kavrayana dek. Kapüşonlu hırkasının fermuarını bulup açtım. Dudaklarıma doğru inlediğinde, içime bir heyecan dalgası yayıldı.

O dehşet verici, harikulade ve aklımı başımdan alan anda, her şeyi yapmasına izin verebilirdim.

Ne isterse.

BİR

İki ay önce...

Cep telefonum çantamın içinde uzaktan gelen tiz bir tren ıslığı gibi çaldı. Dudak parlatıcıları, faturalar ve bir Lone Bean peçetesinin arasında nihayet telefonu buldum. Ortaokuldan beri en yakın arkadaşım olan Carlos'tan bir mesaj gelmişti:

Neler yapıyorsun?

Çok gizli, dedim. Vurgulamak için de iki çiçek emojisi ekledim.

Carlos işte olduğumu biliyordu. Son üç senedir her pazartesi okuldan sonra şık bir çiçek dükkânı olan Bloom Room'da çalışıyordum.

Mezun olmadan önce, Farrah'nınpartilerinden BİRİNİ görmek istemiyor musun? yazdı Carlos yanıt olarak.

Farrah Sullivan, babası şehir dışına her çıktığında bir parti verirdi ve babası ayda bir şehir dışına çıkardı. Bir okul gecesi olsa da, Pacific Heights Lisesi öğrencilerinin çoğu oraya dağıtmaya giderdi. Farrah'nın bir yüzme havuzu ve arka bahçesinde bir pinpon masası vardı. Buzdolabı da her zaman beleş birayla dolu olurdu. Daha doğrusu, öyle olduğunu duymuştum. Carlos tek başına gitmek istemiyordu çünkü hoşlandığı çocuk orada olacaktı. Alan Gregory, Beverly Hills'de VVorther Prepe giden, iki tane ön ismi olan ve önceki ay Batı Hollyvrood'da bir indie konserinde tanıştıklarından beri Carlos'la flört eden çocuktu.

İç çekip dirseklerimi tezgâha yasladım. *Kusura bakma*, yazdım. *Her zamanki gibi, bensiz de gayet iyi idare edersin.* Tüm sosyal faaliyetleri kaçırıyordum: partiler, kulüpler, bir mataradan rom yudumlarken gün batımını izlemek için Venedik Plajı'na yapılan geziler. Carlos'la arkadaşlığımın bu kadar uzun sürmesine bile şaşırıyordum. Ama Carlos ve ben, mümkün olabilecek en platonik anlamda ruh ikiziydik. Ben istikrarlı ve güvenilir yarıydım; son ilişkisi ne zaman bitse veya hastalanıp bir sürü dedikodu dergisine ihtiyaç duysa, Santa Monica'da en sevdiği restorandan birbiri ardına çorbalar istese, aradığı kişi hep

ben olurdum. Karşılığında da, beni işyerinde olmadığım veya ders çalışmadığım nadir gecelerde bodrum katındaki mekânlarda ismini bile duymadığım müzik gruplarını dinlemeye götürürdü. Geceleri, saatlerce telefonda konuşarak beni uykusuz bırakırdı, ikimiz de telefonu kapatamadan kıkırdaya kıkırdaya uyuya-kalırdık. Beni güldürürdü. Ben de yanlış bir çocuk yüzünden aşkta hüsrana uğradığında ya da iyi bir üniversiteye giremeyecek diye paniklediğinde dibe vurmasını önlerdim. Birbirimizi dengeliyorduk. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Telefonum tekrar çaldı. *CHARLOTTE'UMA İHTİYACIM VAR.*

Gülüp kabarık perçemlerimi kirpiklerimin üzerinden kaldırdım. *Ne yazık ki, Charlotte'un Hollyye bu gece dükkânı kapa-tacağma söz verdi. Sen git ve ikimiz için de bol bol eğlen. Bunu yapabilirsin*, diye yazdım.

Hayatım şöyleydi: Okula gidiyordum, haftada dört gün çiçek dükkânında çalışıyordum, perşembeleri Kaliforniya Üni-versitesi'nde araştırma stajı yapıyordum, sonra büyükannem, ablam ve bebek yeğenimle paylaştığım minik evime dönüp ders çalışıyordum. Sabunla. Durula. Tekrarla. Los Angeles ın en dışlanmış kişisi olmamıştım ama ailemden üniversiteye gidecek ilk kadın olmak için çaba harcıyordum ve annem ile ablam gibi raydan çıkmak istemiyordum: İkisi de yirmilerinden önce hamile kalmış, geride eski erkek arkadaşlarından oluşan bir iz bırakmışlardı. İşte bu yüzden, on sekiz yaşında olduğum halde, bir erkeği bile öpmemiştim, teneffüslerde koridorda kimseyle el ele dolaşmamıştım ve tek bir okul dansına bile gitmemiştim.

Carlos birbiri ardına ağlayan ifadeler yolladı.

Ben de ona öpücük yolladım.

Kendimi eğlenceli şeyler yapmayan ezik bir arkadaş gibi hissederek telefonumdaki müzik uygulamasını açtım ve karışık bir şarkı listesini dinlemeye koyuldum. Eski bir şarkı çalmaya başladı. Büyükannemin dinleyebileceği türden bir şeydi. The Temptations'ın *My Girl* şarkısı. Sesini açtım, şarkıya kendimi kaptırınca da şaşırdım; sekiz yaşındaki bir kızın prenses temalı yaş günü partisinin birkaç çiçek buketini süslemeye devam ettim. Müzik yükselirken, kendimi şapşal gibi hissettiğim halde kendi etrafımda döndüm ama hayatımın ne

kadar düzenli ve istikrarlı olduğunu unutmaya kararhydım. Anlık bir şey yapmak için sıfır ihtimal kalıyordu. Pembe, beyaz ve sarı kurdeleleri aldım, lale yapraklarının üzerine simler serpiştirdim ve vazolara payetler yapıştırdım. Telefonumda yüksek seste çalan şarkıya eşlik ettim. Tam bir salak gibi dans ediyordum. İşyerinde olduğumu da tamamıyla unutmuştum.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda, hâlâ kendimi o ana kaptırmış durumdaydım. Birisi beni izliyordu.

Masadaki dağınıklıktan başımı kaldırdığımda nefesim kesildi.

Tezgâhın karşı tarafında, ellerini ceplerine sokmuş beni izleyen bir genç duruyordu. İçeri girdiğinde, kapıdaki çıngırağın çaldığını bile duymamıştım. İrkilip buketlerin üstüne eğildiğim yerde doğruldum ve açık yakalı bluzumun daha da aşağıya kaydığını ve pembe sutyenimin kenarının göründüğünü fark ettim.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedim hemen sesini kısıp telefonumu kotumun arka cebine tıkarken. Yutkunarak tenime yayılan alev alev utanma hissini gidermeye çalıştım.

Dikkatle bana baktı; koyu gözleri köprücükkemiğimden yüzüme kaydı. Sanki soruma ne yanıt vereceğini bilemiyormuş gibiydi.

“Çiçek almam gerek.”

Çok yakışıklıydı; çıkık elmacıkkemikleri ve sert bir çizgi oluşturan dudakları vardı... Bakışlarım dudaklarında gereğinden uzun kaldı.

“Hangi çiçekten almak istediğinizi biliyor musunuz?” Beynimi, müşterilere her zaman sorduğum soruları düşünmeye zorlarken, onu incelemeye devam ettim: Dizleri yırtık bir kot pantolon, kısacık kesilmiş saçlar ve kemerinin altına yarım yamalak sokulmuş ince bir tişört. Pamuklu tişörtünden kaslı kollan zar zor belli oluyordu ve göğsü genişti. Carlos un bana LA sokaklarında gösterdiği, spor salonlarından ve gece ku-tüplerinden fırlamış veya Sunset’te koşuya çıkmış erkekler gibi uzun boylu, kaslı ve ince bir yapıya sahipti.

Gerçi onun yapısını fark etmemiş olmam gerekirdi.

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar yüzüne baktım. Sanki onu değerlendirdiğimi fark etmiş ve kararımı bekliyormuş gibi, temkinli bir ifadeyle bana bakıyordu. Aniden yanaklarıma yayılan sıcaklığın belli olmadığını umdum.

“Henüz değil,” dedi birkaç saniye sonra alçak sesle.

“Benimle gelin,” dedim tezgâhın arkasından çıkıp. Peşimden dükkânın arka tarafında müşteriler tarafından alınmayı veya Holly’nin teslimat kamyonetlerinden birine yüklenmeyi bekleyen güller ile zambaklardan oluşan duvara ve hazırlanmış buketlerin olduğu yere doğru gelirken, aramızdaki mesafeyi korudu. Yüzüne fazla bakmamaya çalışarak çiçekleri diri tutan soğutucuyu işaret ettim. O kadar yakışıklı erkekleri görmezden gelmek de bir disiplindi ve bu konuda uzmanlaştığım için kendimle gurur duyuyordum. Ama bu çocuk beni çok huzursuz ediyordu. Nasıl durduğumun, beceriksiz ellerimin ve yanmaya devam eden yanaklarımın fazlasıyla farkındaydım. “Gül almakla asla hata etmezsiniz.”

Bakışlarını çiçeklere çevirdi, çenesini sıkıp gevşetti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum çünkü hep karşılaştığım bir şeydi: Gencin kız arkadaşına yıldönümü ya da özür dilemek için çiçek alması gerekiyordur ama ne renk veya kaç tane alması gerektiğini ya da buket halinde mi yoksa bir vazoda mı vermesi gerektiğini bilemiyordur. Sonra da, kasada bukete iliştirilecek kare biçimli minik karta yazacağı notu düşünür durur.

Bana baktığını fark ettim ve ona kaçamak bir bakış fırlatmadan edemedim. Yüz yapısı, kusursuz çenesi ve gözlerinin kahverengi muhteşemliğine bana biraz tanıdık geldiğini hissettim. Belki de aynı okula gidiyorduk. Teneffüslerde otoparkta sigara içen o asık suratlı, bezgin gençlerden biri olabilirdi.

“Sizi tanıyor muyum?” diye sordum ama anında pişman oldum. Benimle aynı okula gidiyorsa, koridorda onu gördüğümde tanımıyormuş gibi yapmayı, o çekingen gülümsemesini ve başını hafifçe sallayışını görmezden gelmeyi tercih ederdim.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ellerini ceplerinden çıkarmadan omuzlarını silkti. Sanki sorduğum soruyu benim yanıtlamamı bekliyordu. Bir sessizlik oldu ve ağzının kenarı hafifçe seğirdi. Telefonum arka cebimde yine

ıslık sesini andıran zil tonuyla çaldı. Duymazdan geldim ama yine çaldı.

“Popülersin,” dedi tek kaşını kaldırıp.

“Pek sayılmaz. Sadece çok ısrarcı bir yakın arkadaşım var.” Telefonu hemen çıkarıp titreşim moduna getirdim.

“Cevap verebilirsin.”

“Yok. Sadece onunla bir partiye gitmemi istiyor.”

“Gitmiyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Dükkânı bu akşam ben kapatacağım.”

“Sonrasında?” Başını hafifçe yana eğdi. Onu bir yerden tanıdığıma yemin edebilirdim. Ama öyle bir hali vardı ki içimden bir ses bu konuyu kurcalamamamı söylüyordu.

“Ev ödevleri,” dedim.

“Dışarı çıkmak için bir gün ara veremiyor musun?”

Bunun neden umurunda olduğunu merak edip ona baktım. “Hayatımın sonuna kadar burada çalışmak istemiyorsam, yanıt hayır.”

Gözlerinde beni anlamış gibi bir parıltı, yüzünde hafif ve muzip bir gülümseme ve sol yanağında da bir gamze belirdi. “Senin en sevdiğin hangisi?” diye sordu sessizliği bölerek.

“En sevdiğim ne?”

Çenesiyle etrafımızdaki çiçekleri gösterdi. “En sevdiğin çiçek.”

“Şey, ben aslında...”

“Kesin daha çok sevdiğin bir tane vardır.” Yine gamzesi belirdi ve hemen kayboldu. “Çiçekçide çalışıyorsun. Etrafın onlarla kuşatılmış durumda.”

“Doğru...” Duraksadım. “Ama benim en sevdiğimi beğeneceğini sanmam.”

Merak etmiş gibi gözlerini kıstı. “İyi bir satıcı gibi davranmıyorsun.”

Tomurcuklarla kaplı kovalara, rengârenk orkidelere ve mis kokan zambaklara baktım. Asla mevsimi olmayan ama yine de popüler olan ortancalara ve şakayıklara bir göz gezdirdim. Bir de daha sıradışı türler vardı... Astralar, düğünçiçekleri, yıldızçiçekleri ve kamelyalar. “Mor gülleri severim,” dedim. Bana doğru yarım adım atmış gibiydi; o kadar yakındı ki elimi uzatsam dokunabilecektim.

“Neden?” diye sordu.

“Geçici aşkı temsil ederler.”

“Sürekli olmayan aşk mı yani?” dedi. “Biraz karamsar bir düşünce değil mi?”

“Karamsar değil, gerçekçi. Geçici aşk, sonsuza dek süren aşktan daha yaygın.”

Bir sessizlik oldu ve bir an esas neden söz ettiğimizi düşündüm.

“Peki, insanlar neden mor güllerden alıyorlar?”

“Olmadığı gibi davranmayan tek çiçek gül de oçdan. Orijinal ve güzel ama insanlar onu asla seçmiyorlar.” Bana dikkatli baktığını hissedince kızardım. Ona gereğinden fazla şey söylemiştim. Tekrar soğutucuya dönüp kapalı olduğundan emin olmak istermiş gibi tutacaklarını kontrol ettim.

“O halde, mor güllerden alacağım,” dedi.

Beynimin harekete geçmesi ve yeniden satıcı kız rolüne bürünmem birkaç saniye sürdü. “Harika... Kaç tane?”

“Sen kaç tane almamı önerirsin?”

“Bir düzine?”

Muzip gülümsemesi geri geldi. “İşte, buna iyi satıcılık derim.”

Kokusunu havada bırakarak benimle kasaya geldi. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ferah ve temiz bir kokuydu bu.

Siparişini bilgisayara girerken, yine bana baktığını hissettim.

“İsim neydi?” diye sordum başımı kaldırıp.

“Pardon?”

“İsminiz,” dedim. “Siparişi girebilmem için isminizi yazmam gerek.”

Beni duyup duymadığından hâlâ emin değildim çünkü bir sırrı varmış gibi çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Tate,” dedi en sonunda.

Siparişi girip bana verdiği kâğıt paraları saydım ve para üstünü verdim. Ama tezgâhtan parayı almak yerine, elime uzanıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Parmaklarıyla sol gözümün tam altını sıyırdı. Nefesimi tuttum. Ona ne yaptığını soracakken, elini geri çekti ve bana gösterdi. “Sim,” dedi.

“Ne?” dedim gözlerimi kısıp eline bakarak. Başparmağının ve işaretparmağımn uçları parıldıyordu. *Sim.* Doğum günü

süslemelerinin simleri. “Teşekkürler,” dedim. Yanaklarımın yine bin tane minik iğne saplanmış gibi kızardığını hissettim. “Yakışmış.” Suratında kocaman bir gülümseme vardı. Utancımdan tenimin kaşındığını hissederek başımı salladım. Neyim vardı benim? “Biraz beklersen, hemen bir buket hazırlarım. Ya da yarın gelip alabilirsin. İstersen biz de yollayabiliriz.” “Yarın,” dedi tezgâhtaki bozuk paraları alıp cebine koyarken. “Uğrayıp kendim alırım.”

“Sabah saat ondan sonra hazır olur.” Dudağımı ısırdım. Hâlâ utanç içindeydim ve keşke gitse diye düşünüyordum. “Umarım kız arkadaşın beğenir,” dedim kendime hâkim olamadan.

Bakışları yumuşadı. Nihayet yanıt verdiğinde, sözcükleri tane tane söyledi. “Kız arkadaşım yok... Charlotte.”

Arkasını dönüp dükkânın kapısına doğru yürürken, nefesim boğazımdan geriye kaçtı. İsmimi biliyordu. *İsmimi nereden biliyor?* Parmaklarım birden bluzuma taktığım plastik isim etiketine gitti. Üstünde beyaz harflerle Charlotte yazıyordu.

Cam kapıya elini dayayıp duraksayınca, arkasını dönmemesini diledim. Bir yandan da dönmesini istedim. Ama karanlığa adım attığını görünce, tezgâhın kenarını sıkıca kavradım, ismimin dudaklarından dökülüşü zihnimde tekrar tekrar yankılandı.

İKİ

Sınıfın kapısı sert bir şekilde çalınınca, herkes oturduğu yerde irkildi.

Büyükannemin yaşından daha uzun bir süreden beri Pacific Heights Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yaptığını tahmin ettiğim Bay Rennert iç çekti ve tahta kalemini masasına bıraktı. "Girin."

Kapı açıldı ve saçları kısacık kesilmiş, diş tellerini göstermek için her daim gülümseyen bir üçüncü sınıf öğrencisi olan Misty Shaffer içeri girdi. Elinde, sınıftakilerden birine verilecek özel bir not olduğunu düşündüm. Ama kocaman bir buket gül taşıyordu.

Mor güller.

Lacy Hamilton ve Jenna Sanchez bir sıra önden hayret dolu sesler çıkardılar; yüzleri umutla aydınlandı. Sınıfın arka tarafından mırıldanmalar duyuldu.

"Arkadakiler, sessiz olun. Hâlâ benim dersimdesiniz," dedi Bay Rennert her zamanki monoton ses tonuyla. "Bayan Shaffer, kayboldunuz galiba. En son İngilizce derslerine giriyordum, Botaniğe Girişe değil."

"On masadan özel talimat aldım, Bay R.," dedi Misty; morlu yeşilli diş telleriyle bilmiş bilmiş öğretmenimizin yanından geçti. "Çiçekleri teslim eden kişi bunların bekleyemeyeceğini söyledi." Misty sıraların arasında ilerlerken, zaman yavaşladı sanki. Bir ara, Jenna'nın masasında duracağını düşündüm, Jenna'nın omuzlarını dikleştirmesinden, onun da öyle düşündüğünü anladım. Ama Misty suratının neredeyse tamamını örten buketle karşımda durunca, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Elimdeki kalem defterimin kenarına çizmekte olduğum kıvrımlı bir sarmaşığın yarım kalmış çiziminin üstünde kalakaldı.

"Charlotte," dedi heyecanla. Yaprakları neredeyse diş telleriyle aynı renkte olan mor gülleri bana uzattı. Donakaldım. Ellerimi kaldırıp gülleri ondan alamadım.

Mümkün değildi.

Carlos yanımdaki sırasından dürtüp bir şey yapmam için beni harekete geçirmeye çalıştı. Bütün sınıf, hatta sinir olduğu belli olan Bay Rennert bile bana bakıyordu. Telaşla buketi alıp masama koydum. Misty heyecandan irileşmiş gözleriyle bana bakarak bir süre daha öylece durdu. Çiçekleri kimin yolladığını söylememi bekliyor gibiydi.

“Tamam, Bayan Shaffer. Görevinizi yerinize getirdiniz.” Bay Rennert, ben görünmezmişim gibi davranmaya çalışırken çiçeklere baktı. “Artık dersime devam etmeme izin verir misiniz?” Misty son bir kez sırıtarak arkasına döndü ve geldiği hızla gitti.

“Gösteri bitti, millet. Derse odaklanalım,” dedi öğretmenimiz masasındaki keçeli kalemi alarak. Ama başka bir şey demesine fırsat kalmadan, kapının üstündeki hoparlörden zil sesi duyuldu ve herkes yerinden fırladı. Bay Rennert önce bukete, sonra da bana dik dik baktı.

Yerçekimi fazla güçlüymüş gibi ağır ağır ayağa kalktım. Konuşamıyordum bile. Fısıltıları duymamak ve kapıya doğru yürürken bana bakanları görmemek için elimden başka bir şey gelmiyordu. Jenna Sanchez başını çevirip hayret dolu bir ifadeyle bana son bir kez baktı. Muhtemelen, benim *yüzümde* de aynı ifade vardı.

“Bana anlatmadığın neler var?” diye sordu Carlos, koridora çıkıp kalabalığa karıştığımızda. Ses tonu suçlayıcıydı. Birbirimizden asla gizlimiz saklımız olmamıştı. Gerçi benim gizleyecek bir sırrım da yoktu ya...

Hemen peşimden gelen Carlos’la kalabalığın arasından geçerken, sırt çantaları ve omuzlar bana çarptı. “Onları sana kim yolladı?”

Buketin ortasındaki kartı alıp zarfına bakarken, ellerim titredi. Kesinlikle benim çalıştığım çiçekçiden geliyordu; zarfın etrafındaki altın renkli ince çerçeveyi *tanımıştım. On tarafında,* gösterişsiz harflerle Charlotte yazıyordu. Minik kart o anda zarfın içinden sıyrıldı, ellerime dökülen simler parmaklarıma yapıştı ve yere süzülüp lacivert düz ayakkabılarımın üstünü kapladı.

Güller olmadıkları gibi davranmamalı, diyordu kartta.

“Bu, ne anlama geliyor?” dedi Carlos arkamdan notu okuyup alnına düşen siyah

saçlarım geriye atarak. Carlos benden rahat otuz santim uzundu ve dik durduğunda, başımın tepesi tam çenesinin altına denk geliyordu. “Bu simler de ne böyle?”

Kalbim gümbür gümbür atarken, kartı hemen zarfa soktum. *Tate*. Bu çiçekleri bana o yollamıştı. Hangi çatlak tanımadığı bir kıza gül yollardı? Hem beni okulda nasıl bulmuştu?

“Alo?” dedi Carlos elini burnumun dibinde sallayarak. “Küçük Charlotte um nihayet kendisine bir hayran mı buldu?” “Tabii ki hayır.” Ama bunu düşününce yanaklarım kızardı. “Dün dükkâna gelen çocuğun teki.”

Carlos un ağzı hayretten açık kalınca, ön iki dişinin arasındaki hafif boşluk göründü. “Onunla dün tanıştın ve hemen sana çiçek mi yolladı?” Kusursuz tomurcuklardan birine dokundu. İki ay önce bir garaj satışında bulduğu eski tarz siyah yüzük, güllerin mor yapraklarıyla büyük bir tezat oluşturarak parıldadı. Carlos her ay stilini değiştirirdi. O gün, gri bol bir tişörtün üstüne balıksırtı bir yelek geçirmiş, babasının dolabından da kareli makosen ayakkabılarını yürütmüştü.

“Beni nasıl bulduğunu bile bilmiyorum,” dedim.

“Tamam, biraz başa al,” dedi. Baştan anlatsana. Şirin ya da tuhaf mıydı?”

Tate’in kusursuz yüzünü, kahverengi gözlerini ve yanağıma bulaşan simi silmek için çekinmeden elini uzatışını düşününce kaşlarımı çattım.

“Demek şirindi,” dedi Carlos sırıtıp kolunu omzuma atarak. “Sorun değil, Char. Bir oğlanın şirin olduğunu düşünebilirsin. Bunu düşünmek hayatını mahvetmez.”

Dik dik ona baktım. “İlla bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, şirinden de öteydi ama...”

“Ne kadar daha öteydi?” Kolumun üst kısmında duran eli sıkılaştı. “Yakışıklı mıydı? Enfes miydi? İnanılmaz derecede seksi miydi?”

Carlos her tipi bilirdi. “... *Ama* onu hiç tanımadığım halde, bana çiçek yollaması

küstahça ,” dedim.

“Eh, belki kendine *biraz* fazla güveniyordur,” dedi ve paylaştığımız dolabın şifreli kilidini çevirdi. Her sene, öğrencilere dolapları verildikten sonra, Carlos ve ben en hoşumuza giden yerdeki, en az hasarlı dolabı seçerdik ve karargâhımız orası olurdu. O sene, dolabımızın kapağında dirsek büyüklüğünde sadece iki göçük vardı ve kilidi de yüzde altmış işliyordu. Pacific Heights Lisesi oldukça kalabalık, yetersiz fonu olan ve isminin çağrıştırdığı gibi göz kamaştırıcı olmayan bir yerdi. Pasifik Okyanusu manzarası yoktu bir kere. Hollywood’un tam ortasındaydı, etrafı turist kuyruklarıyla ve apartmanlarla çevriliydi. Daha varlıklı ailelerin çocuklarının gittiği, akademik açıdan daha üstün olan tüm okullar batı bölgesinin daha ilerisinde, okyanusa yakındı. O okullardan birine gidebilmek için neler vermezdim.

“Ama öfkeni çiçeklerden çıkarma,” dedi Carlos.

İri buketi kayıtsız görünmeye çalışarak dolaba tıktım ama bükülüp kırılmaması için de özen gösterdim.

“Konuyu değiştirelim. Dünkü parti nasıldı? Alan Gregory yi görebildin mi?” dedim.

Carlos bana bir bakış fırlattı ama konuyu değiştirmeme ses çıkarmadı. “Dün gece tam bir fiyaskoydu. Bana mesaj atıp çalışması gereken bir fizik sınavı olduğunu ve partiye gelemeyeceğini söyledi. Ben de partiden erken ayrılıp dizüstü bilgisayarımda eski SNL programlarını izledim.”

Koluna girip ona sıkıca tutundum. “Üzüldüm. Onun kaybı. Belki hafta sonu arayıp buluşmak ister.”

“Belki,” diye omuzlarını silkti. “Belki Bay Muhteşem ve Gizemli de sana yarm bir düzine daha gül yollar.”

“Abartmayalım.” O gün yeteri kadar utanç vericiydi. “Hey, selam.” Carlos koridorun sonunda durdu ve bize doğru dönmesi için Sophie Zines’ın dikkatini çekmeye çalıştı. Sophie fazla abartılı, fazla makyajlı, kusursuz saçları ve giysileri olan türden, güzel bir kızdı. Onun gibilerin yanında, kendimi hep fazla sade ve silik hissederdim. Tıpkı kartondan kesilmiş, renksiz bir karakter gibi...

Giysilerimi ya ikinci el mağazalarından alıyordum ya da ablamın eskilerini giyiyordum. Neyse ki Carlos stil konusunda bana yön gösteriyordu ama yine de dünyadaki Sophie'lerle rekabet edecek durumda değildim. "Tatlı Charlotte'umu olduğu gibi seviyorum," dedi Carlos ciddi bir sesle. "Sonsuza kadar bakire kalacak olan arkadaşım."

İrkilip Sophie'ye baktım ve bizi duyamayacak kadar ötede olduğunu umdum. Carlos olmayan seks hayatımı uluorta konuşmaktan çekinmiyor olabilirdi ama ben... tam olarak öyle sayılmazdım. "Sonsuza dek değil," dedim tatlı bir sesle. "Sadece en azından üniversiteden mezun olmayı bekliyorum."

"Yani, sonsuza dek bekleyeceksin."

"Kes şunu," dedim başımı sallayarak. Elimde olmadan gülümsedim.

"Sen bir azize gibisin, Charlotte Reed. Dediğim gibi, bu özelliğine bayılıyorum."

Çift kanatlı kalın kapılardan gün ışığına çıktığımızda, parıldayan öğle güneşi etrafı kasıp kavuruyordu.

"Ama bir gün," dedi Carlos ön bahçede elini gözlerine siper ederek. Genel olarak kahverengi çimlerin üzerinde ve rengi solmuş mavi banklarda oturan öğrenci gruplarına baktık.

"Bir gün ne?"

"Çılgınlar gibi âşık olacaksın ve seni bir Spartalı gibi kasları olan bir numara bir erkek modelinden ayırmayı başaramayacağım."

"Bence sen hayalindeki erkekten söz ediyorsun," dedim kolunu sıkıp. *Benim* zihnimde ise, hayalini kurduğum birisi yoktu. Gözlerimin önüne mor güller gelirse de, onları zihnimin gerisine tıkabilirdim.

Carlos bana göz kırptı ve her zaman öğle yemeğimizi yediğimiz köşeye doğru çekiştirdi. "Göreceksin saf ve el değmemiş Charlotte um. Günün birinde, kusursuz dünyanı tepetaklak edecek birisiyle tanışacaksın."-

üç

Harper’daki ufak ve tek katlı evimiz, sokağımızın gerisinde birer kuleyi andıran ve yavaş yavaş ölmekte olan iki palmiy[e] ağacının arasına gizlenmişti. Paslanmış bir Buick, komşumuzun bahçesindeki blokların üstünde duruyordu. İki ev yukarıdaki tel örgülerin ardından bir köpek havladı ve yan sokaklardan birinden bir siren sesi geldi. Ama sadece beş blok ötede, Sunset Bulvarı’nda turistler geziyorlar ve kaldırımlara döşenmiş altın yıldızların fotoğraflarını çektikten sonra, Hollyvvood Hills’deki **rock** ve film yıldızları ile realite programı yıldızlarının evlerimi görmek için otobüs turlarına katılıyorlardı. Orası bizim evimize **çok** yakındı, elimizi uzatsak tutabileceğimiz mesafedeydi aı*w **âynı** zamanda pespaye, boyaları dökülmüş ve güneşin kavurduğu mahallemden dünyalar kadar da uzaktı.

İçeri girdiğimde, ev sessizdi. Çiçek buketini mutfak tezgâhının üstünde açtım, selefonu çıkardım ve ılık suyla doldurduğum bir vazoya koydum. Çiçekler evde daha da gü^[e]l görünüyorlardı; yumuşacık çiçek yaprakları kirli sarı duvarlara karşı bahar mevsiminin nefesi gibi duruyordu.

“Bunları sana kim verdi?” diye sordu ablam mutfakla oturma odasını ayıran kemerli aralıktan bakarak. Evimiz üç daracık yatak odasından, bir mutfak/oturma odası alanından ve inanılmaz derecede ufak bir banyodan oluşan dikdörtgen biçimli, boğucu bir yerdi. Okuldan önce sabahları bacaklarımı tıraş ederken, tek bacağımı duş perdesinin arasından çıkarıp dengemi korumak için ayağımı lavaboya dayamak zorunda kalıyordum.

“Kimse,” dedim hemen. Vazoyu mutfak masasının ortasına yerleştirdim.

Mia, Bebek Leo’yu kalçasına oturtmuştu. Leo’nun minik parmakları ise annesinin, tükürüğüyle lekelediği beyaz gömleğini kavramıştı. Mia muşambayla kaplı zeminde ilerleyip yanıma gelince, Leo’nun çenesini gıdıkladım.

“Dükkândan getirdiğin atılacak çiçeklerden çok daha güzel,” dedi Mia.

“Özel siparişti ama almaya gelmediler.” Bu yalanı bir anda nasıl söylediğime kendim de şaşırdım. Hiç yalan söylemezdim; söylemek için bir nedenim

olmazdı. Mia'nın yalan söylediğimi fark etmesini, daha işe gitmeden satılmayan çiçekleri eve getirdiğim için beni haşlamasını bekledim. Ama o, Leo'nun karahindiba çiçeği gibi kıvırcık saçlarını düzeltmekle meşguldü ve çiçekleri çoktan unutmuştu.

Mia bebeğini kalçasından kaldırınca, Leo mavi gözlerini bana dikti ve dişsiz ağzını göstererek gülümsedi. Onu ablamın kollarından aldım ve Leo'yu bir an olsun kucağından indirmemiş gibi bıkkınlıkla saçlarını düzeltişini izledim. Yorgun gözlerinden uyku akıyordu. Bir an için, kendime bakıyormuş gibi hissettim. Mia benden iki yaş büyüktü ve babamız aynı olmadığı halde, yeşil gözlerimiz ve karamel rengi saçlarımızla birbirimize ikiz kardeşler kadar benziyorduk.

"Neden hâlâ o şeyi taktığını bilmiyorum," dedi buzdolabına giderek.

"Neyi?" dedim. Leo'yu azıcık zıplatırken, agucuklar yapmasına gülümsedim. Burnumu boynuna gömüp mis gibi bebek kokusunu içime çektim. Mama ve bebek pudrası kokuyordu. Neredeyse sekiz aylık olmak üzereydi ve birkaç ay öncesine kıyasla daha hareketli ve oyuncu olmuştu. Saçlarımı çekmek için ellerini uzatıyor, bacaklarını keyifle sallıyordu. Uykusu geldiğinde küçük bir şeytan gibi ağlıyor, evi öfkeli çığlıklarıyla inletiyordu; Carlos bile ben Leo'ya bakıcılık yaptığımda ortalıktan kayboluyordu. Bebek sahibi olmanın ablamın hayatını nasıl felç ettiğine şahit olsam da evimizi onsuz düşünemiyordum. Parlak pembe yanakları, yapış yapış parmakları ve kahvaltı yaptırırken mama sandalyesinde gülücükler saçması... Onu tarif edemeyeceğim kadar çok seviyordum.

"Annemin yüzüğü." Mia bir diyet kola açıp turkuvaz yüzüğün biraz yana kaydığı sol elimi işaret etti. Babam bunu annemize ilk görüşmeye başladıklarında vermişti. Annem de bunu kaybetmeyecek yaşa geldiğimde bana vermişti. "Bana annemi hatırlatıyor," dedim ama hikâye bundan ibaret değildi. Bunu Mia da biliyordu. Bana annemin nasıl tekrar tekrar aşkta hüsrana uğradığını ve hayatının geri kalanının dikiz aynasında nasıl yanıp gittiğini, ondan farklı olmayı ne kadar çok istediğimi hatırlatıyordu.

"Selam, kızlar," dedi büyükannem ellerinde iki alışveriş torbasıyla içeri girerek. Leo'nun başını öptü ve ondan tükü-rüklü bir gülücük aldı. "Küçük adamım da

buradaymış. Ne güzel çiçekler, Charlotte,” dedi. Masanın yanından geçerken çiçekleri koklamak için durdu. Soru soracak diye gerildim ama büyükannem tezgâha gidip her zamanki becerikliliğiyle tekrar kullanılabilen yeşil beyaz torbaları hemen boşaltmaya koyuldu.

Küçüklüğümüzde Carlos ona yirmilerde ve otuzlarda göz kamaştırıcı bir film ve Hollywood yıldızı olan Greta Garbo’dan dolayı “Büyükanne Garbo” ismini takmıştı. Büyükannem bu isme her zaman bayılmıştı. O sırada ona bakarken, nedenini görmek de zor değildi. Büyükannemin koyu kestane rengi saçları iri dalgalar halinde omuzlarına yayılıyordu; hâlâ inceydi ve kırışığı yoktu. Diğer büyükannelerin aksine, yıpranmamış görünüyordu. Üstündeki tiril tiril, beyaz hizmetli gömleğinin altında en sevdiği altın kolyesini görebiliyordum. On yedi yaşında evlendiğinde, bunu ona kayınvalidesi hediye etmişti. Evlilik yemini edip büyükbabamla evlenirken, altı buçuk aylık hamileymiş. O zamanlar, böyle bir durumda, doğru olan şey evlenmekmiş. Sizi hamile bırakan çocukla evlenmedikçe, çocuk sahibi olmuyordunuz. Ama asla halayına çıkmamışlardı, hatta ilk evlilik yıldönümlerini bile kutlamamışlardı. Kocası onu bebek doğunca, yani annem dünyaya geldikten kısa bir süre sonra terk etmişti.

Önceden yazılmış, kaderin hastalıklı bir oyunu gibi, ailemdeki bütün kadınlar aynı hatayı yapmıştı. Annem on yedi yaşındayken Miaya hamile kalmıştı. Leo da Mia daha liseden mezun olmadan doğmuştu. On sekizinci yaş günüme bir bebeğim olmadan varmayı başararak bu kısırdöngüyü kırmıştım bile.

Büyükannem dolaba iki yeni mısır gevreği kutusu koydu, alışveriş torbalarını katladı ve buzdolabından üstünde limon dilimleri yüzen bir sürahi su çıkardı. “Acıkırsanız dolapta acılı Meksika fasulyesi var. Saat ona kadar yokum,” dedi. Dolaptan bir bardak alıp doldurmaya koyuldu ve son anda bardağına bir dilim limon düştü.

“Çalışıyor musun?” dedi Mia.

Büyükannem genellikle şehir merkezindeki ofislerde geç saatlere kadar temizlik yapardı. Bir büyükanne olarak genç olabilirdi ama yine de o yaşta koridorlarda ağır temizlik arabalarını itmemesi ya da saatlerce bir elektrik süpürgesinin arkasında eğilmemesi gerekirdi. Buna rağmen, Bloom Room’dan aldığım ücretle evin hiçbir masrafına yardımcı olmama izin vermiyordu; kazandığım paranın

tamamını'üniversite için ayırmam gerektiğini söylüyordu. Ne zaman çift vardiyaya kalsa, çok yorgun olduğu ve her yanının tutulduğu belli olsa ve ben itiraz etsem, elini sallayıp beni geçiştirirdi. “Nasıl formda kaldığımı sanıyorsun?” derdi. “Bu iş beni genç tutuyor.”

“Amelia arayıp hasta olduğunu söylemiş, onun yerine gidiyorum,” dedi büyükannem. Beş saat daha ayakta kalacağı için keyfi kaçmış olsa da bunu belli etmiyordu.

“Ama plan yapmıştım,” diye sızlandı Mia. Gözlerinin altındaki o koyu halkalarla, nasıl dışarı çıkmak istiyor diye hayret ettim. “Çıkacağım kişi beni bir saate kadar alacak.”

“Kusura bakma, tatlım,” dedi büyükannem biraz gergin bir sesle. Ablamı teselli etmek için daha sakin bir tavırla, “Ona yarın bakabilirim,” dedi sürahiyi buzdolabına geri koyup sürekli kıvranan Leoyu benden alarak. Mia’nın hatalarını, özellikle de o kadar genç yaşta hamile kalışını hoş karşılamasa da o da Leoyu benim kadar seviyordu. Mümkün olduğunca da Miaya destek

oluyordu. Buna Mia sıkıldığında evden çıkabilsin diye Leo’ya bakmak da dahildi. İşin aslı, bunu gereğinden sık yapıyordu. “Bir grubu dinlemeye gidecektik. Yarın gece çalmıyorlar.” Büyükannem iç çekip başını salladı. Mia bana baktı. “Char-lotte,” dedi yalvarır gibi ismimi uzata uzata söyleyerek. “Lütfen? Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyorum.”

“Yapamam, Mi,” dedim. “Yirmi dakikaya işte olmam gerek.” Bunu söylerken suçluluk hissettim. Belki de ablama yardım etmeli, arayıp hasta olduğumu söylemeliydim. Ama Mia’nın bir süre erkeklerden uzak kalması daha iyi olurdu. Zaten ilk başta her şey böyle olmamış mıydı? Bir partide dikkatsizce davranması hamile kalmasına neden olmuştu ve Leo’nun babası, Mia’nın hayatından girdiği hızla çıkmıştı.

Mia öfkeyle dudaklarını birbirine bastırıp topukları üstünde döndü ve hızla odasına gidip kapıyı arkasından çarptı.

Büyükannem, kolyesini ağzına almaya çalışan Leo’yu burnuyla gıdıkladı ve bana teselli edici bir gülümseme fırlattı. “Sadece üzüldü,” diye fısıldadı.

“Bebekli olmak kolay değil.” “Biliyorum.” Mia eskiden tüm dünyam, en yakın arkadaşımdı. Yörüngeleri ortak iki gezegen gibiydik. Küçüklüğümüzde birbirimize Kraliçe Şamama ve Prenses Haşhaş Tohumu derdik. Birbirimize aittik. Ama artık Mia onu sevdiğini söyleyen ya da bebek bezi ile yeni giysiler alması için ona fazladan para veren her gence aitti. Belki fark etmiyorlardı ama Mia onları kendisinin kullanıldığından daha fazla kullanıyordu.

Yatak odasının kapısına baktım ve kim bilir kaçıncı kez nasıl bu kadar farklı kişiler olabildik diye düşündüm.

Dükkânda işler durgundu. Vitrinden, batmakta olan güneşi ve göğün pembeli turunculu şeritlerle kaplanışını izledim. Saatime baktım. Kapanış saatini on dakika geçmişti. Holly yarım saat önce çıkmış, dükkânı yine benim kapatmamı istemişti. Ama o gitmeden önce vardiyam boyunca gizli hayranımı konuşmuştuk.

O sabah Holly dükkânı açtıktan hemen sonra, bir telefon gelmiş ve mor gül buketinin en kısa zamanda Pacific Heights Lisesinde Charlotte Reed’e yollanması istenmişti. Bütün günü merak içinde mağazaya gelmemi ve çiçekleri yollayan çocuk hakkında bana milyonlarca soru sormayı bekleyerek geçirmişti.

Holly kimseyle çıkmadığımı biliyordu. Asla bir erkek arkadaşım olmadığını da... Ama iflah olmaz bir romantikti ve tüm ayrıntıları duymak istiyordu. Çocuğun kıyafetinden *tam* olarak ne dediğine, sınıfa çiçeklerin geldiğini gördüğüm anda ne hissettiğime kadar. *Gıcık oldum*, dedim ama bana inanmadı.

Tabureden kalkıp vitrine yürüdüm ve kapıdaki tabelayı KAPALI yazan tarafına çevirdim. Tam çantamla anahtarlarımı alacakken, kapıdaki ufak çıngırağın çaldığını duydum. İçeri birisi girmişti.

“Üzgünüm, kapalıyız,” dedim ve içeri giren kişiyi nazikçe dışarı yollamak için arkama döndüm.

Ama donakaldım.

“Zamanlamam eskiden beri kötüydü,” dedi Tate. Ellerini ceplerine sokmuş, dudaklarını büzmüştü.

“Burada ne işin var?” dedim.

“Seni görmek istedim.”

Nefesimi burnumdan verdim ve kalbimin teklediğini, sonra tekrar atmaya başladığını hissettim. “Bugün bana çiçek yollamamalıydın.”

“Neden?”

Bu soru aramızda asılı kaldı. Tenime yalnızca bakışlarıyla dokunabilirmiş gibi dikkatle beni süzdü. Beni huzursuz ediyordu. Bu hissi seven yanımdan nefret ediyordum. Dükkânda daha önce de bu tür çocuklarla karşılaşmıştım. Onlara ayılıp bayılmam gerekirmiş, tek bakışla dizlerimin bağını çözebilirlermiş gibi davranırlardı ama üstümde zerre kadar etkileri olmazdı. Tate’in de onlardan farklı olmaması gerekirdi. Farklı *değildi.* O zaman, neden yakınlarda olduğunda nefesim kesiliyormuş gibi oluyordum?

“Beni tanımıyorsun bile,” diyebildim.

“Mor gülleri sevdiğini biliyorum ya...”

“Güller yalnızca ayrıntıdan ibaret.” Tezgâha baktım ve *keşke telefon bir anda çalmaya başlasa da dikkatimi verecek başka bir şey bulsam,* diye düşündüm. İçime bir nefes çekip saçımı parmağımın arasına dolama isteğine karşı koymaya çalıştım.

“Birçok kız ayrıntıları fark eden insanlardan hoşlanır.” Kaşını kaldırıp ellerini biraz daha ceplerinin içine doğru itti. Bıkkınlıkla dişlerimi gıcırdattım. “Ben birçok kız değilim.” “Doğru,” dedi ve bir an gamzesi belirdi. “Bunu fark ettim.” “Buraya neden...”

“Benimle çık,” deyiverdi birden.

O kadar boş bulundum ki geriye doğru bir adım attım. “Ne?” “Seni tanımadığımı söyledin. Benimle bir randevuya gelirsen, seni tanıyabilirim.” Sesi derin ve kışkırtıcıydı. Bakışları üstümde dolaşıyor, adeta içimden geçiyor, beni paramparça ediyordu. Hemen hemen önceki günkü gibi giyinmişti: Rengi solmuş bir blucin ve basit bir beyaz tişört. Ama sol bileğinde önceki gün

gördüğümü hatırlamadığım gümüş bir saat vardı. Pahalı bir şeye benziyordu.

“Ben...” Ağzım açık kaldı. Zihnimde tek bir düşünceyi bile bir araya getiremedim. Göğsümde nedenini bilemediğim bir ağırlık hissettim. *Keşke gitse,* diye düşündüm.

Ama gitmedi. Bana biraz daha yaklaştı ve gözlerini bir saniye bile benimkilerden ayırmadan birkaç adım ötemde durdu. Tenimin cam gibi olduğunu hissettim. Altındaki katman adeta kırılmaya başlıyor gibiydi. Sokakta bir araba kornası çalınca o an bozuldu ve bir kamyonet tam köşeyi dönerken dönüp arkasına baktı. Bir an gerildi ama o kayıtsız ve kendine güvenen hali hemen geri geldi. “Seni dışarı çıkarmak istiyorum,” dedi yine.

Ensemde tatlı bir heyecan karıncalanması olduğunu inkâr edemezdim. Ama kollarımı göğsümde kavuşturdum, yumruklarımı sıktım ve bedenime bana itaat etmesini emrettim.

“Hayır,” dedim. Bu sözcük ağzımdan güçlükle çıktı. “Dükkânı kapatıp eve gitmem gerek.” Kendimi gözlerine bakmaya zorladım; ciddi olduğumu görmesini istedim.

Gamzesi, halimi komik bulmuş gibi yine belirip kayboldu. Belki de zorlu işleri seviyordu. Muhtemelen, *hayır* sözcüğünü sık duymuyordu.

Saatine, sonra da kapıya baktı. “O zaman... İyi geceler, Charlotte,” dedi ismimi vurgulayarak. İçime derin bir nefes çekip cam kapılardan çıkışını ve karanlıkta gözden kayboluşunu izledim.

“Sana çıkma mı teklif etti?” diye cıyakladı Carlos.

Suratımı ekşiterek sandalyeme çöktüm. “Bir dahaki sefere daha da bağırarak söyle. Orange County’den duymamış olabilirler.”

Pacific Heights Lisesinin gazete kulübünün her çarşamba okuldan sonra buluştuğu Bayan Dixonın bilgisayar laboratuva-rında oturuyorduk. O hafta, Carlos herkes yumuşak gövdesine ismini kazıyıp durduğu için ölmeye yüz tutmuş, Batı girişinin oradaki çınar ağacıyla ilgili bir makale yazıyordu. Öğle yemeğinde, okulun fı tarihinden kalma kamerasını alıp ağacın fotoğraflarını

çekmiş, gövdesine kazınmış kalpleri ve isimleri belgelemiştim: *Weston Cara'yı seviyor. TM + AY*\ herkes onların Toby McAlister ve Alison Yarrow olduğunu biliyordu; isimleri sonsuza dek ağaçta kalacağı halde, sadece iki hafta randevulaştıktan sonra birbirlerinden nefret etmeye başlamışlardı.

"Özür dilerim," dedi Carlos ama üzgün bir hali yoktu. "Ama en yakın arkadaşıma Bay Uzun Boylu, Esmer ve Enfes çıkma teklif etti. Sanırım, anın heyecanına kapılmaya hakkım var."

"Ona hayır dedim," diye hatırlatma yaptım. Sokağa bakan sıra sıra pencerelerden birinin önündeki bir bilgisayarda daha önceden çektiğim fotoğrafları gözden geçiriyordum ama ekran sürekli donuyordu. O ana dek, iki kere yeniden başlatmak zorunda kalmıştım. Bilgisayar laboratuvarı da okulun fon yetersizliğinin bir başka örneğiydi. Ama *Banner* gazetesinde çalışmış olmak, Stanford başvurumda iyi görünecekti.

En azından, kulübe bu yüzden katılmıştım ama sonradan hoşuma da gitmeye başlamıştı. Fotoğraf çekmek, insanı gazete için makale yazmak kadar ele vermiyordu; buna rağmen, zaman zaman tek bir fotoğraf çift satır aralığıyla yazılmış dört yüz sözcükten daha önemliymiş gibi geliyordu.

"Bir de neden endişelendiğimi merak ediyorsun. Başka ne dedi?" dedi Carlos yanımdaki bilgisayarın oradan.

"Hiçbir şey. Ona gitmesini söyledim."

"Ne yaptın?" Bana çıldırmışım gibi baktı.

"Şey, dükkânı kapatmam gerekiyordu." Savunmaya geçtiğim için kendime sinir oldum. Doğru olduğunu bildiğim şeyi yaptığım için kendimden şüphe etmemeliydim. Tate'in onunla çıkacağıma dair beslediği en ufak umudu kırmalı, geri gelip tekrar denemesini engellemeliydim. Birazcık kaba davrandıysam ne olmuştu sanki?

"*Neye* ihtiyaç duyduğunu bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Carlos. Ona en güzel öfkeli yan bakışımı fırlattım ama hiç oralı olmadı. "Bu sefer ne kadar yakışıklıydı?"

Tek omzumu kaldırıp başımı salladım ve yanaklarımın hızla kızarmasına aldırış etmedim.

“İtiraf et,” dedi Carlos sandalyesini bana çevirip. “Onun çok seksi olduğunu düşünüyorsun.”

“Önemli değil,” dedim. “Olmadığını biliyorsun. Bir oğlan aklımı çelmeden son sınıfa kadar gelmeyi başardım. Şimdi de buna izin verecek değilim.” Daha önce hiç birisinden hoşlanmamış değildim. Önceki sene kimya dersindeki laboratuvar eşim Edgar Hoyt, eli ne zaman benimkine kazara değse nefesimi keserdi. Carlos onun birazcık bile şirin olduğunu düşünmenin çılgınlık olduğunu söylüyordu ama oğlanın bir şeyi kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Bunun sebebi kare biçimli, koyu çerçeveli gözlüğü ile sivri burnu ve bir inekten fazlası olduğunu gösteren kaslı kolları olabilirdi.

Ama bunun da önemi yoktu. Oğlanlarla çıkmıyordum. Aptal bir aşk macerasının içimde dallanıp budaklanmasına ve uğruna o kadar çaba harcadığım her şeyi berbat edecek kadar kök salmasına izin vermiyordum.

“Ama işin doğrusu, onun inanılmaz derecede, iç çamaşırlarını fırlatıp atacağın kadar yakışıklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

İç çektim. Ona bir şey söyleyene dek beni rahat bırakmayacaktı. “Sanırım...” Gözlerimin önüne beyaz tişörtlü ve kahverengi gözlü Tate gelince hafifçe öksürdüm. “Sanırım, bunun doğru bir tanım olduğunu söyleyebilirim.”

Carlos alaycı bir ses çıkardı. “Bunu söylüyorsan, âşık olduğunu itiraf ediyorsun demektir. Güzel. Artık ondan söz ettiğimizde, çok seksi değilmiş gibi rol yapmamıza gerek yok.”

“Bir daha ondan söz etmeyeceğiz,” dedim bilgisayar ekranına dönerek.

“Bunu söylediğini unutmam,” dedi Carlos. Sesinden gülümsediğini anladım.

O gece, dükkânda hazırlanması gereken birkaç buket vardı. Kendimi çiçeklerin saplarını kısaltmaya, organze ve grogren kurdelelerle kusursuz fiyonklar atmaya ve hepsini muhteşem düzenlemeler haline getirmeye verdim, işimin en iyi yanlarından biri de buydu: Birisinin gününü keyiflendirecek güzel bir şey

yaratmak. Bir ellinci evlilik yıldönümü için bir ayçiçeği ve ortanca buketi; bir geçmiş olsun ziyareti için cennetkuşu, zambak ve kırmızı koyunkıran tomurcuklarından neşeli bir buket ve Emily isimli birisine yollanmak üzere klasik kırmızı güllerden bir buket hazırlamıştım. Kartta, *Salağın teki olabilirim ama senin salağınım. Beni affeder misin? Jim*, yazıyordu. Buna gülmeden edememiştim. Sıkıcı çiçeklerden hoşlanıyor olsa da onun ve Emily'nin ilişkilerini yoluna koymalarını dilemiştim içimden.

Bir çiçek dükkânında çalışmanın beklenmedik yanı buydu. İnsan kendisini aklına hayatta gelmeyecek samimi Öykülerin ortasında buluyordu. Birisinin hasta bir akrabasının, Ruth Tey-ze'nin iyileşip iyileşmeyeceğini merak ediyordunuz. Ya da bir dönüm noktası yıldönümü çiçeği hazırlıyordum ve gözlerimin önüne kumsala bakan bir bankta oturmuş, dalgaların gelgitte kabarışını izleyen, onca sene sonra el ele tutuşan yaşlıca bir çift geliyordu. Birisinin içini dışını bilmek ve onu yine de sevmek. Annem ya da Mia gibi, adamın tekine âşık olup sonra vazgeçmek değil.

Buketleri hazırladıktan sonra, dükkânı kapatmama sadece bir saat kalmıştı. Biraz test çözüp bir sonraki matematik sınavıma çalıştım. Denklemleri defterime yazdım ve Tate'i düşünmemeye çalıştım. Çekik gözlerini, dudaklarının kıvrımını, yanağımdaki simi silerken parmaklarının ılıklığını aklıma getirmeyecektim. Türevlere ve diferansiyellere odaklanacaktım, fazla yakınımda duran ve odanın havasını emen oğlanlara değil. Hem *neden* onu düşünecektim ki? *Onu doğru nedenler yüzünden geri çevirdim*, dedim kendi kendime. Bu hayatı geride bırakmaya o kadar yaklaşabilmek için çok çalışmıştım. Kötü lisemi, minnacık evimizi. Dışarıda beni bekleyen daha çok şey vardı. Öyle olduğunu biliyordum.

Kapıdaki çıngırağın tekrar çaldığını duyunca biraz fazla hızlıca arkama döndüm ve tezgâhtaki makası yere düşürdüm. Makas az kalsın sağ ayağıma saplanacaktı. "Lanet olsun," diye homurdanıp makası almak için yere eğildim.

"İyi misin?" diye sordu birisi. Tanıdık bir sesti çünkü için için onu tekrar duyacağımı umuyordum.

Makası yerden alıp ağır ağır doğruldum. "Böyle habersiz gelip durmasan daha iyi olacak."

Tate kapıdan içeri girdiği noktada kalakaldı. Elinde, üstünde dörder kâğıt bardak olan iki karton tepsi vardı. Beni şöyle bir süzdü ve makası tutan elime baktı. “Sana kahve getirdiğimi söylersem, makası bırakır mısın?” Tepsilerden birini kaldırıp bir barış hediyesi gibi uzattı.

Elleri de geri kalanı gibi kusursuzdu. “Sekiz bardak mı?”

“Seni tanımıyorum, unuttun mu yoksa? Ne tür kahve sevdiğini bilmiyorum.”

“Kahve sevdiğimi kim söyledi?”

Tepsideki bardaklara, sonra da bana baktı. “Kahve sever misin?”

“Olabilir,” dedim ama tabii ki seviyordum.

Tepsileri koymak için ön tezgâha doğru ilerledi. Tatlı kahve, üstünden buhar tüten süt ve tarçın kokusu bir anda etrafı kapladı.

“Seçeneklerim neler?” Onun bu küçük oyununa katılmamam gerektiğini biliyordum. Gitmesini söylemeliydim. Ama elimde olmadan o keskin kokulara kapılarak tezgâha eğildim.

“Sade ve şekersiz?” dedi. Kalın sesi bu soruyu olduğundan da samimi kılıyordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

Tekrar bardaklara ve bana baktı. “Mocha, bol kremalı?”

“Hayır.”

“Yağsız sütlü karamelli latte?”

Yine başımı hayır dercesine salladım. Biraz eğlenmeye başlamıştım. Tüm seçenekleri reddederek ikimize de onun istediğim şeye sahip olmadığını hatırlatıyordum.

Pes etmeden gözlerini kıstı. Sonra, bardaklardan birini alıp bana uzattı. “Buharda ısıtılmış badem sütlü ve bir parça tarçınlı chai kahve.”

Başımı hafifçe yana eğdim. Yanıt vermeden elindeki bardağı alırken, parmaklarımın eline değmemesine dikkat ettim. *Lanet okun.* Dudaklarında çok hafif, kendinden hoşnut bir gülümseme belirmeye başlamıştı bile.

“Bu, seninle bir randevuya çıkacağım anlamına gelmez.” “Ben de sormuyorum zaten.”

Chai’den aldığım bir yudum anında dilimi ısıttı; o geceki cv ödevlerimi bitirebilmem için gerekli olan şey buydu. “Teşekkürler,” dedim.

Bakışlarını indirip dudaklarıma odaklandı. Her yerimi ateş bastığını hissederken altdudağımı ısırdım. Sonra, her zamanki gibi beklenmedik bir şey yaptı ve biri dolu, biri boş iki tepsiyi aldığı gibi kapıya doğru yürümeye başladı.

Tam ağzımı açıp, *Bu kadar mı? Bunu yapmaya mı gelmiştin'?* diyecektim ki kapıya varmadan durdu ve “Chai’nin tadını çıkar, Charlotte,” dedi. Ama bu sefer geri geleceğini ummadan edemedim.

DÖRT

Ertesi günkü edebiyat dersinde Carlos'a Tate'ten söz etmedim. Öğle arasında da söz etmedim. Okuldan sonra, Kaliforniya Üniversitesindeki stajıma gitmeden önce ona hoşça kal derken de.

Beni neyin engellediğini bilemiyordum. Belki de ondan söz etmek durumu daha da kötü yapacak diye düşünüyordum. Çünkü ne kadar denesem de... Tate'i düşünmeden edemiyordum.

Cuma günü, bedenim yüklü bir elektrik akımı gibi adeta cızır-dıyor ve kıvılcım saçıyordu. İşe gitmek için heyecanlanıyordum. Tate'in tekrar gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Böyle bir beklenti içine girmemem gerektiğini biliyordum; gelip gelmeyeceğini önemsememeliydim. Ama kendimi sakinleştirmek için içime derin derin nefes çekmeme rağmen üstümdeki gerginliği bir türlü atamadım.

Saatler ağır ağır geçti ve kapı her açıldığında içeri onun girmediğini gördüm. Son müşteri de gittikten sonra, vitrinin oraya gidip kaldırıma baktım. Gözlerim onu arıyordu. Ama

Tate orada değildi. O gece ya da bir daha dükkâna gelmemesinin daha iyi olacağını düşündüm. Ama bu düşünce de hayal kırıklığımı gidermedi.

Kendime bir kez daha oğlanlardan, özellikle de Tate gibilerinden uzak duracağıma söz verdiğimi hatırlattım. Büyükannem anneme daha iyi bir yaşam sunabilmek için çalışmıştı, sonra da annem bizleri dünyaya getirmişti. Çok gençti, henüz bizlere bakacak maddi durumu yoktu. Babalarımız tıpkı ondan ilgi bekleyen, parasını, zamanını ve mutluluğunu alan erkek arkadaşları gibi onun hayatına girdikleri gibi çıkmışlardı. Mia'yı ve benim kadar zeki, hatta belki benden daha zeki olan annesinin başka şartlar altında nasıl bir hayatı olabileceğini henüz bilmeyen minik Leo'yu düşündüm. Ama Mia üniversiteye gidemeyecekti; hayatı işlevsiz hale gelmişti ve sahip olduğu müthiş potansiyeli kullanacak durumda değildi. *Potansiyel* dünyanın en kötü sözcüklerinden biriydi. Asla gerçekleşmeyecek olan her şeyin öyküsüydü.

Anahtarlarımı alıp kapıya gittim, tabelayı KAPALI yazan tarafa çevirip kapıyı kilitledim ve dükkânın vitrin ışıklarını kapadım. Tam arkamı dönmek ve dükkânı son kez süpürmek üzereyken, dışarıda siyah, şık bir araba durdu. Farları mavimsi bir ışık saçıyordu ve araba yavaşlarken hemen hemen hiç ses çıkarmamıştı. Pahalı görünüyordu. Çok pahalı.

Sürücü kapısı açıldı ve... Tate dışarı çıktı. Dükkâna doğru döndüğünde, arabadan bir bip sesi geldi. Dükkânın kapısına uzanıp kolu çevirince kilitli olduğunu fark etti. Başını kaldırdı ve cam kapıdan beni gördü. Kalbim o anda yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onu içeri almamı bekliyormuş gibi kapının metal koluna baktı. Anahtarlarımı kaldırıp görmesi için şöyle bir salladım. Kapının ardından hafifçe gülümseyerek, *Üzgünüm*, dedim.

Yüzünde hayret ifadesi belirdi. Bense bunu gördüğüme çok sevinmiştim. Bütün gece orada gelmesini bekleyebilirdim ama bu aniden geldi diye sevinçten zıplayacağım anlamına gelmiyordu. Öğretmenlerimin iç çekerek, *Charlotte ta çok potansiyel vardı*, dediklerini hayal ettim. *Neredeyse Stanford'a gidecekti, biliyor muydunuz?*

Kasayı da kapayıp gözucuyla onu izlemeye başladım. Sonra, cebinden cep telefonunu çıkarıp kulağına götürdüğünü gördüm.

Çantamdan telefonumun titreşim sesini duydum. Çıkarıp ekrana bakınca, tanımadığım bir numara gördüm. Tate e baktığımda, açmam için bir işaret yaptı. Tereddüt ettim ama yeşil açma düğmesine bastım. "Alo?"

"Beni dışarıda bıraktın." Sesinin içime yaydığı heyecan dalgasına kapılmamaya gayret ettim.

"Kapalıyız," dedim telefona.

"Hımm," dedi ne yapacağını, onu içeri almam için ne demesi gerektiğini düşünüyormuş gibi.

"Hem telefon numaramı nasıl buldun?"

“Günler önce bulmuştum.”

“Sorumun yanıtı bu değil. Ben daha sana numaramı vermeden araman da biraz ürkütücü doğrusu.”

“Kapıyı kilitlemeseydin, aramama gerek kalmazdı,” dedi asap bozucu bir mantık yürüterek. Cam kapının ardından ona baktım. Başını yana eğdi, karanlık göğe ve tekrar bana baktı. Gece nedense ona yakışıyordu; sokak lambasının ışığı altında, inanılmaz derecede simetrik yüzü aydınlanıyordu. Kısacık bir an, yine aynı şey oldu. Bloom Room’a daha önce geldiği günlerle alakası olmayan türden bir aşinalık hissettim ama hareket ettiği anda bu his silinip gitti.

“Hâlâ soruma yanıt vermedin,” dedim telefonumu işaret ederek. “Numaramı nereden buldun?”

Gamzesi belirdi. “Sadece... kullanabileceğim kaynaklarım var diyelim.”

“Ne tür kaynaklar?”

“Benim için bir şeyler yapan kişiler var.” Yine soruma yanıt vermemişti.

Onun için *çalışan* kişiler varsa, düşündüğümden de zengin olmalıydı.

“Bunun sana haksız bir avantaj sağladığını düşünmüyor musun?”

“Bence kullanabileceğim her avantaja ihtiyacım var.” Cam kapının ardından bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. Artık başka bir yöne bakamıyordum. “Ama artık sende de benim numaram olduğuna göre, eşitlenmiş sayılırız.”

“Senden numaranı istememiştim,” dedim. Karanlık, gülümsememi ele vermediği için mutluydum. Bu durum fazlasıyla hoşuma gitmeye başlamıştı.

“Bence istedin,” dedi. “Yoksa şimdiye çoktan telefonu kapatmıştın.”

Aradan birkaç saniye geçti ve nefes alıp verme sesini duydum. Midemde bir heyecan, yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. “Bu akşam buraya uğramanın bir nedeni var mıydı? Bu sefer kahve getirmemişsin,” dedim.

“Kahve istiyorsan bulurum,” dedi. “Ama bu sefer benimle içeceksin.”

“Ben...”

“Cuma gecesi, Charlotte. Benimle dışarı çık.”

Hayır demem için milyonlarca neden vardı. Annemin geçmişi. Ablamın şimdiki hali. Geleceğim.

“Bir randevu,” dedi alçak ve adeta hipnotize edici bir sesle. “Evet de. Kaybedecek neyin var?”

Her şeyim, diye düşündüm.

Ama heyecanlandım. Aklımdan yeniden ona yakın olmakla, keskin ve etkileyici kokusunu içime çekmekle ve belki dokunuşunu bir kez daha tenimde hissetmekle ilgili çılgınca düşünceler geçti. İhtiyacım olan tek şey, bir kez daha onunla vakit geçirmek ve sonra onu tamamıyla unutmaktı. Kendimle pazarlık yaptığımın farkındaydım. Ama umurumda değildi. Direncimin azaldığını hissediyordum. “Seninle bir kere çıkarsam, buraya gelmeyi kesecek misin?”

“Evet, yemin ederim,” dedi. Başımı kaldırınca, yemin ettiğini göstermek için elini cama dayadığını gördüm. Bana dokunuyormuş gibi tenimin yandığım hissettim. Sesimin titreyeceğinden korkup telefonu kapadım.

Dükkândaki işleri bitirene dek onu bilerek beklettim. Biraz toparlanabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Nihayet dışarı çıktığımda, arabasına yaslanmıştı. Kalbim yine çılgınlar gibi atmaya başladı. Gülümsedi ve yüzü o ana dek görmediğim kadar samimi göründü.

“Eee?” dedim karanlıkta kızaran yanaklarımı görmediğini umarak.

“Buna pişman olmayacaksın, Charlotte.”

Sunset Bulvarı ndan yukarı doğru, insanların mis gibi havada kokteyller yudumladığı, kaldırımlara taşmış sarı kırmızı güneş şemsiyeli, beyaz örtülü kafeleriyle Beverly Hills’in eteklerinde dolaşmaya başladık. On dakikalık mesafede olduğu halde, Hollywood’da benim yaşadığım yerden apayrı bir

dünyaydı.

Tate birkaç blok boyunca konuşmadı. Sessizlik hoşuma gitti. Konuştuğunda söyleyeceği şeylerden korkuyordum. Ya da yanıt olarak ne diyeceğimden.

“Aç mısın?” diye sordu sonunda, kısacık kesilmiş ve rengini az çok belli eden saçlarının üstünde elini gezdirerek. Sanırım, saçları koyu kahverengiydi.

“Galiba,” dedim bileğimdeki tükenmez kalemle çizdiğim eğri üçgeni kaşıyarak.

“Birkaç blok ötede harika bir yer var,” dedi. “Lola’s.”

Güldüm ama ciddi olduğunu fark ettim. Lolas’da yemek yemek muhtemelen bir haftalık kazancımdan daha pahalıya patlardı. “Bizi alırlar mı?”

“Neden almasınlar?”

“Çünkü biz...” Duraksayıp nasıl doğru bir şekilde anlatsam diye düşündüm. Sonra, el ele bize doğru yürüyen bir çift gördüm. Adamın üstünde gri, şık bir takım elbise vardı ve kolundaki zımbalı topuklu ayakkabılar giymiş olan kızla hiç ilgilenmeden telefonuyla konuşuyordu.

“Çünkü onlar değiliz,” dedim yanımızdan geçen son derece zarif ve şık çifti başımla hafifçe işaret ederek.

Tate bunu komik bulmuş gibi yan yan bana baktı. “Doğru diyorsun,” dedi. “O zaman, arka kapıdan gireriz. Mutfakta çalışan birisini tanıyorum.” Dudaklarında muzip bir gülümseme, gözlerinde de haylaz bir çocuğunki gibi bir ifade belirmişti. Başımı salladım.

Ama yürümeyi kesmedim ve ona açık mavi, eski püskü Volvo arabamı bıraktığım çiçek dükkânına geri gitmemiz gerektiğini de söylemedim. Eve gitmem gerektiğini de. Bunu itiraf etmek istemiyordum ama o his *hoşuma* gitmişti; midemde uçuşan kelebekler, ne zaman bana baksa boynuma ve yanaklarıma yayılan o sıcaklık. *Sadece bir randevu,* dedim içimden. Tek bir randevu beni yoldan çıkarmazdı. Bunu yaparsam, beni rahat bırakacaktı.

Aklımdan geçenlere neredeyse kendim de inanmak üzereydim.

İleride, Lola’s’ın parıldayan pencerelerini gördüm. İçerisi sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Carlos’la birlikte pek çok kez önünden ağır ağır geçmiştik. Carlos orada âşık olduğu Hollywood oyuncularından birini görmeyi umardı, bense sadece onunla birlikte yürürdüm. Ama şansımız hiç yaver gitmemişti. İçerisi epey loş olduğu için, müşterilerin yüzünü dışarıdan görmek de imkânsızdı. Zaten amaç da buydu herhalde.

Oraya yaklaşırken, Tate elimi tuttuğu gibi beni bir ara sokağa çekti. Avucu ılık ve güçlüydü. Beklenmedik bu temas karşısında nefesim kesildi. Metal kapıya sertçe vurdu, sonra dönüp bana baktı. Gülümsemiyordu ama gözlerinde o muzip ifade vardı.

Kapı bize doğru itildi ve ardına kadar açılırken beton zemine sürtünerek gıcırdadı. Karşımızda duran, beyaz önlüklü ve mavi kareli bir şef pantolonu giymiş olan bir adam ellerini beyaz bir el havlusuna sildi.

“Tate,” dedi biraz şaşırmış gibi. Mutfağa göz atıp tekrar bize döndü ve dikkatle beni inceledi. Orada olmamamız gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldım. Bu adam bizi içeri almayacaktı.

Ama adam gülümseyip öne çıktı ve Tate’le eski birer dost gibi kucaklaştılar.

“Selam, Ruben,” dedi Tate.

“Seni görmek güzel, adamım,” dedi Ruben. “Uzun zaman olmuştu.”

“Biliyorum,” dedi Tate geri çekilirken adamın omzuna hafifçe vurup. “Boş masanız var mı?”

Adam gülümsemesi silinmeden, Tate’i gördüğüne çok sevindiğini belli eden bir tavırla başını salladı.

“Senin için mi? Her zaman var. Benimle gelin.”

Tate yine elimi tuttu ve aşçı yamaklarının ve garsonların dönüp bize baktığı mutfakta bana yol gösterdi. Ruben yemek alanına açılan bir kapıyı açtı ve yer gösteren kızlardan birini çağırdı. Buğulu gözlerinin kapakları göz farıyla kaplı kız bizi süzdü; üstünde siyah, daracık bir elbise vardı ve dekoltesi bir hayli

cömertti. Bir an için, işini yapmayı unutmuş gibi donakaldı ama sonra gülümsedi ve film yıldızlarınınkini aratmayan kusursuz aralıklı iri dişleri göründü.

“Buradan lütfen,” dedi tatlı bir ses tonuyla. Veri topluyor-muş gibi bir kez daha bizi süzdü. Beni değerlendiriyor gibiydi. Giysilerimi, saçlarımı ve makyajsız suratımı inceliyordu.

Sonra, bizi kalabalık restoranın arka duvarının oraya doğru götürdü, içeride sadece tokuşturulan kadehlerin çınlaması ve çatal bıçakların hafif tıngırtısı duyuluyordu. Müşterilerin yüzü masalardaki mumların aleviyle parıldıyordu. Loş yemek alanında bile oranın benim gibi bir kızın Tate gibi bir oğlanın karşısında

Oturabileceği bir yer olmadığım görebiliyordum. Ama oradaydık ve restoranın nispeten daha ıssız bir bölmesine oturmuştuk.

Tate geriye yaslandı ve ilk önce benim konuşmamı bekli-yormuş gibi baktı. Onun istediğini yapmak hiç hoşuma gitmese de, orada ne aradığımızı çok merak ediyordum. “Buraya ne »ıklıkta geliyorsun?”

“Yeteri kadar sık,” dedi sakince.

Kaşlarımı kaldırdım. “Belli.”

“Burası otuzlardan beri var,” dedi. “Humphrey Boğart burada içermiş. Eskiden ismi The Club’mış. O ve diğer oyuncular *Casablancan*ın çekimlerinden sonra buraya gelirlermiş.”

“*Casablancayı* hiç izlemedim,” dedim.

“Ne?” dedi biraz öne eğilerek.

“Biliyorum, çok ayıp. Sadece... Film izlemek için fazla vaktim yok,” dedim utanç içinde.

“Ders çalışmadığında ne yapıyorsun?” diye sordu. Ben yanıt vcrmeyince, ısrarla devam etti. “Her gün dükkânda çalışmıyordun. Perşembeleri okuldan sonra ne yapıyorsun?”

“Programımı da mı öğrendin?” dedim.

“Zor olmadı.”

“Böyle şeyleri insanları gizli gizli izleyen sapıkların yaptığını biliyorsun, değil mi? Kurbanlarını izlerler.”

“Seni gizli gizli izlediğimi mi düşünüyorsun?” Gücenmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Henüz karar vermedim diyelim.”

“Seni korkutmak istememiştim. Programını biliyorum çünkü birkaç kere dükkâna gittim ve orada olmadığın zamanları fark ettim.”

“Ya telefon numaram?”

“O sadece denk geldi.” Göz göze kaldık; dudaklarında gözüme hiç de küstahça görünmeyen bir gülümseme belirdi.

istemediğim halde gülümsedim. Beni gizli gizli izlediğini düşünmüyordum ama ben onunla ilgili çok az şey bilirken, o hakkımda epey bilgi sahibi gibiydi.
“Tamam,” dedim. “Perşembeleri Kaliforniya Üniversitesinde staj yapıyorum.”

“Ne üstüne?”

“Sana sıkıcı gelebilir.” Avuçlarımı masaya dayadım ve parmak uçlarımda beyaz masa örtüsünü hissettim.

“Nereden biliyorsun?” dedi. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” ikinci kez bana önceki haftaki sözlerimi hatırlatıyordu. Ama bunu söylerken gamzesi belirmişti.

“Sporların çevreye mantarlardan nasıl yayıldığını araştıran bir laboratuvarda çalışıyorum.” Bir savaşı kazanmış ve hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu bilse benimle hiç işi olmayacağını kanıtlamış gibi ona baktım.

Ama hemen bir soru daha sordu.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Araştırma mı?”

Evet der gibi başını sallarken dikkatle bana baktı. Yanıtımı gerçekten de duymak istiyor gibiydi.

«O ”

banırım.

“Vay canına, çok ikna ediciydi,” dedi. “Hoşuna gitmiyorsa, neden yapıyorsun?”

“Hoşuma gitmesi gerekmiyor. Sadece staj ve üniversite başvurumda işe yarayacak.” Seçimimi ona açıklamak istemediğimi ima etmek için bakışlarımı başka yöne çevirdim. Neyse ki bir garson yanımızdan geçerken, Tate elini şöyle bir sallayıp onu çağırdı. Ama garson masaya gelmek yerine, tamam der gibi başını sallayarak ne demek istediğini anladığını belli etti ve telaşla uzaklaştı.

Tate sorularına devam etmek üzere yeniden bana döndü. “Peki, okulda veya işte ya da stajda değilken, eğlenmek için ne yaparsın?”

“Çarşambaları okuldan sonra katıldığım gazete kulübünü ve iki haftada bir salı günleri katıldığım Fransızca çalışma grubu toplantılarını unuttun,” dedim yarı böbürlenip yarı utanarak. “Hiç sosyal hayatın olmadığından korkmaya başladım.” Gülümsedim ve ona yanıt vermedim. Yan bölmede yakışıklı ve kahverengi saçlı bir adamın dünyalar güzeli bir kadınla oturduğu yere baktım. Adamı tanıdığımdan emindim. Ünlü birisi olabilirdi. “Carlos burada olduğumu bilse mahvolurdu,” dedim. “En yakın arkadaşın mı?”

Evet anlamında başımı salladım. “Ünlülere kafayı takmış durumda.”

“Sen öyle değil misin?”

“Bu şehirdeki bütün ünlülerin hesabını tutacak kadar vaktim yok. Ama biraz tanınmış birisini, hatta bir realite programında yer alan birisini bile gördüğümüzde, seni utandırıp Carlos için imzalı bir fotoğrafını almaya gidebilirim.” Ciddi görünmeye çalıştım. “Umarım bir sakıncası yoktur.”

“Kesinlikle yok,” dedi başını yana eğip sırıtarak. “Hatta sana yardım ederim. Ne

dersin?”

“Sahi mi?” dedim gülümseyerek. “O halde, ünlü birisini görürsen söyle çünkü Brad Pitt bile içeri girse fark etmeyebilirim.” “Cidden mi?”

Evet der gibi başımı salladım ve beyaz kumaş peçetenin üstündeki parlak çatal bıçakla oynamaya başladım. “Doğduğundan beri Los Angeles’ta yaşayan birisi için, ünlüleri tanıma alanında trajik denecek kadar cahilim.”

“Tamamdır,” dedi yine hafifçe gülümseyip dengemi bozarak.

Tepeden tırnağa siyah giysili, elinde tabaklarla dolu bir servis tepsisiyle bir adam masamıza geldi. Yemekleri özenle masaya dizip geri çekildi.

“Gerisi geliyor,” dedi nazikçe Tate e gülümseyerek. “Afiyet olsun.”

“Teşekkürler, Marco,” dedi Tate garson giderken.

“Hiçbir şey sipariş etmemiştik ki,” diye fısıldadım çeşitli aperatiflere bakarak.

“Ne sevdiğimi biliyorlar,” dedi.

“Cidden, buraya ne sıklıkta geliyorsun?”

Tate sadece gülümseyince, soru sormaktan vazgeçip önümdeki her şeyi tatmak üzere çatalımı elime aldım: özenle sarılmış yaz börekleri ve mandalinalı salata, körili bir çorba ve sanat eseri gibi üst üste dizilmiş bir ızgara sebze tabağı. Ben her yemeği denerken, Tate masanın karşısından tepkimi izliyordu. Ana yemek olan kalın erişte, zencefil ve baharat kokulan arasında geldiğinde, daha fazla yiyemeyeceğimden emindim. Ama o kadar harikaydı ki tat tomurcuklarım bir lokma daha almak için ısrar etti... Sonra bir lokma daha ve bir lokma daha.

Yemeğimi tatmin olmuş ve doymuş bir halde bitirip arkama yaslandığımda, *keşke Carlos da yanımda olup bu deneyimi yaşa-yabilseydi*, diye düşündüm. Lola’s’da bir masada... Tate gibi bir oğlanın ya da herhangi bir oğlanın karşısında olduğumu görse hayretler içinde kalırdı. Hani, kabalık olmayacağını bilsem, ona bir mesaj yollardım: *Bil bakalım ŞU ANDA neredeyim?* Ama bunu yapmadım.

Garson hesabı getirmedi ama masa toparlanırken Tate'le yine gizemli bir baş hareketiyle anlaştı. O restorandaki tek iletişim türü bu gibiydi. Tate de geriye yaslanıp bana baktı.

Bir kez daha, o benimle ilgili çok şey bilirken, hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. Bunu kırmanın vakti gelmişti. "Elimin altında seninki gibi *kaynaklar* olmadığı için," dedim, daha önce telefon numaramı nasıl bulduğunu açıklayan ifadesini kullanarak, "kim olduğunu eski yöntemlerle bulmam gerekiyor." Bunu gayet neşeli ve esprili bir biçimde söylediğim halde, bir an için huzursuz oldu. Gözlerini kıstı ve ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. Ben de "Kaç yaşındasın?" dedim. Sorulması gereken ilk soru bu- gibiydi. Üstelik önemliydi.

Gözlerini kırpıştırdı, peçetesini özenle katlayıp masaya koydu ve "On dokuz," dedi.

"O halde, liseden mezun olmuşsundur."

"Sayılır... Ama gerçek bir okuldan değil. Özel öğretmenlerim vardı."

Hah, demek "zengin bebesi", diye düşündüm. Parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Ama parmağımla çeneme vurarak bir öyküyü anlamaya çalışan bir gazete muhabiri gibi, "İlginç," dedim.

"Öyle mi?" dedi sırıtarak. Bakışları beni delip geçiyordu. Ne yapmak istediğimi anlamıştı: Ağzından laf almaya çalışıyordum.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On sekizime yeni bastım." Ama büyük bir ihtimalle bunu da biliyordu. "Hep Los Angeles'ta mı yaşadın?"

"Hep değil. Sadece son birkaç senedir." Tam o anda, yakınlardaki bir masada oturan bir kadın cıyaklar gibi bir ses çıkardı. Tate irkilir gibi oldu, daha dik oturdu ve restorana göz attı. Ama cıyaklama sesi hafif bir gülme sesine dönüştü ve Tate tekrar geriye yaslanıp dikkatini bana verdi.

"Nerede büyüdün?"

“Esas olarak Colorado’da.”

Beklemediğim bir yanıttı. Tipik bir Los Angeles’lı gibiydi. San Francisco veya Orange County, hatta Seattle kadar uzak bir yer söyleyeceğini sanmıştım. Ama özellikle de Colorado’yu zihnimde büyük bir kayak reklamı gibi canlandırdığım için, onu orasıyla bağdaştıramamıştım: bembeyaz, üstüne pudra şekeri serpiştirilmiş gibi görünen tepecikler, ufak dağ kasabaları, kocaman taş bir şöminenin karşısında sıcak çikolata yudumlamak gibi şeyler. Muhtemelen abartıyordum ama bu fikir hoşuma gidiyordu. Kışa özgü, mis gibi bir kır hayatı.

“Artık burada kar bile görmüyorum,” dedim. “Senin için de burada yaşamak garip olmalı. Bunu hayal bile edemiyorum.”

“Doğru,” dedi. “Ama... Buraya iş için gelmem gerekiyordu.”

Daha önce işten hiç söz etmemişti. Onu ilk kez görüyormuşum gibi başımı hafifçe yana eğdim. Üstünde her zamanki sade pamuklu tişörtlerinden biri vardı ama yine de pahalı gibiydi. insanın ne giydiğini umursamıyormuş gibi davranmak istediğinde, ama aslında bunu umursadığında satın aldığı türden bir şeydi. “Sen müzisyensin, değil mi?” dedim.

Kısa bir sessizlik oldu ve masaya koyduğu elleri gerildi.

“Neden öyle düşündün?”

“Seni ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm,” dedim omuzlarımı silkip.

“Demek ilk karşılaşmamızdan sonra beni düşündün.” Mum ışığında yüzü parıldıyor, elmacıkkemikleri ve düz burnu daha belirgin görünüyordu. Bu da ona bakmamayı zorlaştırıyordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Sen sadece... müzisyeni andırıyordun. Havan öyleydi sanırım.” Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilemiyordum ama o rahat, sanatçılara özgü *beni rahatsız etmeyin çünkü şu anda aklımdan bir şarkı yazıyorum* tarzı bir tavrı vardı.

“Öyle bir havam mı vardı?” dedi gözlerinde muzip bir ifadeyle.

“Demek *doğru”*

Daha fazla dayanamayıp gülümsedi. “İyi dedektiflik yapıyorsun.”

“Ne diyebilirim ki? Bazılarımızın bir şeyleri öğrenmek için *başkalarına* ihtiyacı yok.”

Bakışlarını başka yöne çevirdi, huzursuz göründü ve alt-dudağını ısırarak parmaklarım bölmenin koltuğuna vurmaya başladı. Ona tam ne tür bir müzisyen olduğunu, bir grupla mı yoksa yalnız mı çalıştığını, baş solist mi yoksa davulcu mu olduğunu soracakken, dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi ve bana fırsat vermeden konuşmaya devam etti, “içgüdülerin kuvvetli... Bunu unutmayacağım,” dedi tatlı bir ifadeyle. “Şimdi, sıra bende.” Masanın karşısından hangi özel ve muhtemelen utandırıcı soruyu soracağını düşünüyormuş gibi bana baktı. Dudaklarımı sıktım ve bana bakarken ona gülümsememeye çalıştım.

“Lise son sınıfta okuduğunu biliyorum,” dedi. “Peki, liseden sonra ne yapacaksın?”

Bu soru düşündüğüm kadar kötü değildi. “Stanford,” dedim rahatlayarak. “Tabii, kabul edilirsem. Bir de ücretini karşılayabilirsem.”

“Ne okumak istiyorsun?”

“Biyoloji sanırım.”

“Sanırım da ne demek?”

Omuzlarımı silktim. “Biyoloji tıp okulu öncesinde iyi bir ana dal. Ben de zaten tıp okuluna gitmeyi planlıyorum. Biyoloji bölümünün tıp hazırlık okuluyla birçok ortak dersi var.” Okuldaki danışmanlarıma da böyle demiştim; staj mülakatımda unutmayayım diye bir mantra gibi tekrar ettiğim bu sözleri söylemiştim. *Planım bu*, dedim içimden. *Bu eğitim bana istediğim hayatı verecek.* Ama danışmanlarımın ve koordinatörlerinin aksine, Tate ikna olmamıştı. Tıpkı hayatımla ilgili ne yaptığıma dair iyi prova edilmiş bir konuşma yapmışım gibi bakıyordu bana.

“Tamam,” dedi kaşlarını kaldırıp. “O halde, hazırlık okulundan sonra tıp okuluna mı gideceksin?”

“Evet,” dedim kendimden daha emin bir sesle. “Büyük ihtimalle.” *Lanet olsun.* Neden o kadar tereddütlü konuşuyordum? Neden onunla karşılıklı otururken, zihnimin gerisinde neden söz ettiğimi bilmediğimi fısıldayan ısrarcı bir ses vardı?

“Hep doktor mu olmak istemiştin?” diye sordu. Konuşmayı, ilerlemek istediğimden emin olmadığım derin sulara çekiyordu.

“Hep değil,” dedim dürüstçe. En azından, bu doğru gibiydi. “Ama erkenden karar vermek istedim ki... izleyecek bir yolum olsun.” Bir uzmanlık alanının peşinden gitmek için pek de ikna edici bir neden değildi. Bir hastalığa çare bulmak için tıp veya bilim tutkusuyla büyümüş değildim. Ama hayatım boyunca bildiğim tek şey, geleceğim için bir haritaya ihtiyaç duyduğumdu. Böylece, ailemdeki bütün kadınların yaptığı hataları tekrarlamaktan kurtulmuş olacaktım. Doktor olmak da en kesin ve yanlış adım atmama izin vermeyecek veya dikkatimi dağıtmayacak seçenek gibiydi.

“Ama gerçekten de istediğin şey bu mu?” diye sordu Tate. Aklımdaki o karmaşayı görebiliyormuş gibi konuşuyordu.

“İstediğim şeyin bu olup olmaması önemli değil,” diye bir itirafta bulundum. “Yapmam gereken şey bu.”

Geriye yaslandı ve yüzümün her santimini dikkatle inceledi. Normalde, bu tür bir durum karşısında yanaklarım kızarırdı ama o sırada bakışları beni güvende hissettiriyordu. “Eh, kararlısın. Bunu sevdim,” dedi.

Yanıt vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama restoranın geri kalanı arka plana karışırken, ona hafifçe gülümsedim.

Karşısında aniden bir flaş patlayınca, Tate’in yüzü değişti. Birisi bir fotoğraf çekmişti. Yanımızdaki bölmeye, orada oturan çifte, takım elbiseli ve kravatlı adama baktım. Belki de adam gerçekten de ünlü birisiydi. Onu daha iyi görebilmek için başımı daha da çevirecekken, Tate birden ayağa fırladı.

“Hazır mısın?” dedi. Duraksadım. İçeri girdiğimizdeki gibi elimi tutabileceğini düşündüm. Ama bomboş bir ifadeyle ayakta dikiliyordu.

“Ha... Tabii.” Ayağa kalktım ve Tate beni tekrar mutfağa götürüp aşçıların ve servis elemanlarının arasından geçirdi. Herkes durmuş gidişimizi izliyordu. Birkaç tabak yemek hazırlamakla meşgul olan Ruben ona el salladı ve kalın metal kapılardan dışarı çıktık.

Tate tekrar sokağa yönelmedi. Bir sonraki sokağa varana dek, bir başka ara sokaktan ilerledi. “Birkaç blok ileride bir dondurmacı var,” dedi. Onu rahatsız etmiş olan şey her neyse, bundan eser kalmamıştı ve kahverengi gözleri yine parıldıyordu.

Ona nazikçe hayır demem, randevu anlaşmamıza sadık kaldığımı ve artık işimizin bittiğini söylemem gerekirdi. Arabama geri dönüp o geceyi kısa bir anı olarak hatırlamalıydım; bir süreliğine başka birisiymişim gibi davrandığım bir geceydi. Ama benim sorduğum onca soruya rağmen, onu nedense hâlâ daha iyi tanımak istiyordum.

“Sadece meyveli dondurmaları varsa,” dedim.

“Neli?”

“Misket limonlu.”

“Hayır,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Hayır derken, misket limonlu dondurmaları mı yok?” dedim şaşkınlıkla.

“Hayır, yani herhalde dalga geçiyorsun demek istedim. Kimse misket limonlu dondurma sevmez.” Ama sesi suçlayıcı değil, sadece hayret doluydu.

“*Ben* severim,” dedim kimsenin rağbet etmediği dondurma türünü savunarak. “Kimin sevdiği de umurumda değil.”

Gülümseyip buna inanamıyormuş gibi başını salladı. “O halde, bu gezegende misket limonlu dondurma seven *tek* diğer kişi sen olabilirsin.”

Benimle yine dalga mı geçiyor diye dikkatle yüzüne baktım. “Ciddiyim,” dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. “Tanışmamız kadermiş.”

“Ne demezsin,” diye gözlerimi devirdim ama gülümsemeden de edemedim. Ona veda etmeden önce, onunla geçireceğim son birkaç dakikanın keyfini çıkarabilirdim.

Trafik lambası kırmızıdan yeşile dönünce, bir dörtyol ağzından karşıya geçtik. Hava ılık ve mis gibiydi; insanlar kaldırımda yürüyor, köşelerde taksilerden iniyor, güzel bir gece geçirmek için şık giysilerle ortalıkta salınıyordu. Derken, biraz ilerimizdeki bir adam bağırmaya başladı. Ne dediğini duyamadım ama bunun hemen ardından bir yerde camlar kırılmış gibi tiz bir ses koptu.

Arkama döndüm. Her şey tepki veremeyeceğim kadar hızlı gelişti. Adamlardan biri omzuma çarpıp beni geriye savurdu. Ayaklarım kaydı ve sert bir şeye tosladım. Büyük bir acı hissettim. Kaldırımda park halinde olan bir arabaya çapmıştım. Adamlar beni fark etmemişlerdi bile; boğuşurken beni de arabaya sıkıştırıyorlar ve eziyorlardı.

“Hey...” diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Ellerimle onları itip uzaklaştırmak istesem de ağırlıkları başa çıkamayacağım kadar fazlaydı. Aralarından sıyrılmam bile mümkün değildi.

Başka sesler de duydum. Kaldırımdaki bir kız durmaları için bağırıyordu. Sonra, daha alçak ve tanıdık bir ses daha duydum. Tate de bağırıyordu. Bütün sesler birbirine karışıyor, kulaklarımda çınlıyordu. Adamlardan birinin dirseği çeneme denk geldi. Müthiş bir acı hissettim. Beni arabaya mıhlatan ağırlıkları üstümden kalkınca, başımı yana çevirip bir darbe daha almaktan kaçınmak istedim. Nefes almaya çalışarak elimi çeneme götürdüm. Çenem şişmişti ve acıyordu.

“Hey!” diye bağırdı adamlardan biri bir şeye itiraz ediyormuş gibi. Şaşkınlıkla ona baktım. Tate ikisinin arasına girmişti ve birisini kolundan, diğerini de tişörtünden tutuyordu.

Bardan birileri daha çıktı ve kaldırımda durup olanları izlemeye başladı. Tate şöyle bir bana baktı. Adamlardan daha Uzun boylu olanını geriye iterken kasları gerildi. Düz, siyah saçlı bir kız yanımıza koştu. Tate’in tuttuğu adama doğru

giderken, topuklu ayakkabılarının sesi kaldırımda çınlıyordu.

“Bırak onu!” diye bağırdı sanki her şey Tate’in suçuymuş gibi.

Tate ona sert sert baktı ama sonra adamın kolunu bıraktı. “Gerzek,” dedi.

Adam kaşlarını çatarak kolunu salladı. Sağ gözü morarıp şişmeye başlamıştı ve burnundan kanlar damlıyordu. Kız onun yüzüne dokundu, kanları silmeye çalıştı ama adam onu itti.

“Kim olduğunu sanıyorsun?” dedi uzun boylu adam Tate’e.

Bu arada, bardan yayılan bangır bangır müzik ılık geceyi adeta sallıyordu. Barın kapısında ellerinde bira şişeleri ve sigaralar olan sürüyle insan birikmişti. Muhtemelen, bir kavga izleyeceklerini umuyorlardı.

“Hey, sen!” diye bağırdı adam yine ama Tate ona dönmedi. “Seni tanıyorum,” dedi adam.

Tate insanları dirsekleye dirsekleye bana doğru geldi. Elini tam bana uzatmıştı ki siyah saçlı kız aniden, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

Tate bana, “İyi misin?” diye sordu. Kolumu nazikçe tuttu ve yüzüme baktı.

“iyiyim,” dedim ama çenem bir tenis topu büyüklüğüne ulaşmış gibiydi.

“Hemen gidelim buradan,” dedi telaşla. Tamam anlamında başımı salladım. Tam o sırada, birisi omzunu tutunca Tate onu itti.

“*Gerçekten* de senmişsin, adamım,” dedi gözü morarmış olan adam. Kalabalık yavaş yavaş böcekler gibi bir araya toplanıyor, vızıltıyı andıran ve kulağıma anlamsız gelen seslerle üstümüze üstümüze geliyordu.

Tate’in gözlerinde çaresizlik dolu bir ifade belirmişti. “Char-lotte,” dedi ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

“Sorun ne?” dedim sersemlemiş halde bize yaklaşan insanlara bakarak.

Birisi, “Evet, o!” diye bağırdı.

Etrafımızda patlayan flaşlar gözlerimi kamaştırdı ve neler olduğunu görmemi zorlaştırdı. Sonra, birisinin tam kulağımın dibinde, “Tate Collins!” diye bağırdığını duydum.

Sesler tizleşti ve isterik hale geldi, insanlar dört bir yanımızı sararak bizi iteklemeye başladılar. Tate kolumu tutmayı başardı ama afallamış bir halde neler olduğunu anlamaya çalıştığımdan hareket edemedim.

“Tate Collins!” diye bağırdı birisi daha.

“Charlotte,” dedi Tate ama sesi diğer seslerin arasında kayboldu. Kulaklarım uğulduyordu; hava birden boğucu ve yapış yapış bir hale gelmişti. Her yanımda eller, gözler ve yanıp sönen ışıklar görüyordum.

Tate Collins. Çiçekçiye gelip bana sekiz farklı çeşit kahve getiren, telefon numaramı bulan, şehirdeki en şık restoranın mutfağından beni gizlice içeri sokan bu çok yakışıklı çocuk tabii ki sıradan birisi değildi. O, *Tate Collins tı*.

Dudaklarım sessizce hareket etti ve dilimde ekşi bir tat bırakan o ismi söyledi. “Tate?” diye fısıldadım, aklıma doluşan görüntüleri, televizyonda, Carlos un dedikodu dergilerinde ve Instagram sayfasında, otobüslerin kenarlarında ve okulda kızların dolaplarında gördüğüm fotoğraflar dizisini düşünerek. Tate Collins; pop yıldızı, genç kızların sevgilisi, listeleri altüst eden müzik sansasyonu ve kesinlikle dünyanın en meşhur şarkıcılarından biri, kahverengi gözlerini çaresizlik içinde bana dikmiş karşımda duruyordu.

Kalabalığın kenarına doğru sürüklenirken, ağır çekimdeymiş gibi geriye itilirken ve Tate’ten uzaklaşırken, diğer insanları hissetmiyordum bile. Ama buna direnmedim. Eller giysilerini çekiştirirken, parmaklar neredeyse dazlak sayılabilecek başını okşarken onları izledim. Tate ise bakışlarını yere, göz kamaştırıcı beyaz bir ışık dizisi oluşturan flaşlardan öteye çevirmişti.

Geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Son durduğum yeri bir anda kalabalık kapladı. Kaldırımda arkamı dönüp koşmaya başlamadan önce Tate e son bir bakış daha attım.

BEŞ

Pazartesi günü, öğrenciler okuldan hızla çıkarken hava ılıktı. Neredeyse kışa girmek üzere olduğumuz halde, ilkbahar gibiydi. Gerçi LA'de pek kış yaşanmazdı.

"Kahve içmek için Lone Bean'e gidelim mi?" dedi Carlos.

"Haydi, gidelim." O gün çok sessizdim ve Carlos bunu hemen fark etmişti. Ona neden Tate'ten söz etmediğimi bilmiyordum. Tabii, kendimi onu anlatmaya kaptırırsam utanırım diye korkuyordum. O olduğu için daha da çok utanıyordum.

Salak değildim, Tate Collins'in kim olduğunu *biliyordum.* Herkes biliyordu. Benim gibi dedikodu dergilerinden uzak dursanız, müziğini dinlemeseniz veya ünlülerle ilgili dedikodu bloglarını takip etmeseniz bile, Tate Collins'in kim olduğunu bilirdiniz. Herkes onun peş peşe model kızlarla çıktığını, Prens Harry'yle eğlendiği mega dünya turunu ve Fransa sahilinin açıklarında sarhoşken denize düşüp neredeyse boğulduğunu, New York'taki bir gece kulübünde bir kavgaya nasıl karıştığını ve hapse götürüldüğünü biliyordu.

Herkes çirkin ayrıntılardan haberdardı.

Efsane Tate Collins'i ben de biliyordum. Peki, karşımdaki Tate Collins'i nasıl tanıyamamıştım? Çiçekçiye girdiği akşam, bir şey tanıdık gelmişti ama üstünde durmamıştım. Görmezden gelmiştim. Önemli olmadığını düşünmüştüm. Bir de kalkmış, Tate'e müthiş dedektiflik becerilerimden söz etmiştim.

Gerçi kendimi savunmam gerekirse, o gün gerçekten de farklı görünüyordu. Fotoğraflarındaki gibi değildi. O kıyafetleri özenle seçilmiş yıldızın benim tanıştığım Tate'le bir alakası yoktu. Markası haline gelmiş kusursuz kahverengi saçları kazınmıştı. Gözleri de daha bitkin görünüyordu. Uzun süredir uyumamış gibiydi.

"Ne var?" dedi Carlos yürürken beni dürterek. "Bir sorunun olduğunu görebiliyorum."

Carlos’u asla kandıramazdım. Gözlerimi kaçırdım ve ne kadar üzgün olduğumu görmesin diye başımı çevirdim. O sabah okula gitmeden önce, cuma gecesi sokakta kavga eden adamlardan birinin dirseğinin oluşturduğu çürüğü örtmek için çeneme dikkatle kapatıcı sürmüştüm. Hâlâ biraz belli oluyordu ama büyükannem ile Mia’ya ve ilk dersten önce Carlos’a bunun çiçekçide soğutucunun kapılarından birini çok hızlı açtığımda çenemi çarptığım için olduğunu söyleyerek durumu geçiştirmiştim. Hepsi bana inanmış gibiydi. Yalandan nefret etsem de söylemek zorunda kalmıştım.

“Seni öğle arasında göremedim,” dedi Carlos.

“Biliyorum,” diye başımı salladım. “Özür dilerim.” Öğle teneffüsünün bittiğini haber veren zili duyana dek arabamda oturmuş, cuma gecesi olanları düşünmüştüm: Lola’s’daki akşam yemeğini, *dünyanın* en ünlü rock yıldızlarından birinin karşısında otururken nasıl aptalca hayatımda tek bir ünlü bile görmediğimi söylediğimi düşündüm. Telefon numaramı kolaylıkla bulmuş olmasına şaşmamak gerekirdi. Kaynaklarım var derken dalga geçmemişti. Anılar zihnimde dönüp duruyor, o ana dek parçaları nasıl olup da birleştiremediğime hayret ediyordum. Çiçekçiye geldiği ilk gece ismini sorduğumda, kim olduğunu bilmediğime inanamıyormuş gibi afalladığını hatırladım. Çok aptal olduğumu düşünmüş olmalıydı. Dediğim her şey, içgüdülerimin iyi olduğuna dair o laflar, bir müzisyen olduğunu *bildiğimi* söylemem... Herhalde ne kadar salak olduğumu düşünüp kendi kendine gülüyordu. Bunları düşünüp suratımı buruşturdum. Onun.için her şey bir oyun gibiydi. Gerçekleri anlamamın ne kadar süreceğini izlemiş, utandığımı görmek istemişti. Bunları düşünmek beni çileden çıkarıyordu. Ne kadar sersem olabileceğimi merak ediyordu şüphesiz.

Önceki sene, okuldaki bütün kızların son Tate Collins dedikodusunu yaptıklarını hayal meyal hatırlıyordum. Herkes onun müziği bırakacağından söz ediyordu: Artık turnelere de çıkmayacaktı, albüm de çıkarmayacaktı. Müziği bırakıyordu... Ama neden? *Hayır*.; dedim içimden kendimi azarlayarak. Umurumda değildi.

“Charlotte?” Carlos tatlı ve güven veren kahverengi bakışlarını bana dikmiş bekliyordu.

“Ben... cuma gecesi onu gördüm.”

“Sana çiçek yollayıp dükkâna gelen çocuğu mu?”

Bloom Room’da durmuş, cam kapıların arkasından kulağına telefon dayamış ve dikkatle bana bakan Tate’i nasıl izlediğimi düşündüm. Sonra, bu anıyı bir çabayla zihnimin derinliklerine ittim. “Çalıştığım her gün oradaydı.”

Carlos gözlerini kırpıştırdı. “Cidden mi? Bana bunu söylemedin, öyle mi?”

“Beni rahat bırakacağını umuyordum. Bir şeyi boş yere büyütmek istemedim.” Bu, kısmen yalandı. Gitmesini istemiştim ama o kapıdan içeri her girdiğinde onu ne kadar çok görmek istediğimi de fark etmiştim. “Cuma günü onunla yine dışarı çıkmamı istedi.” Durup derin bir nefes aldım. “Ben de kabul ettim.”

“Ne yaptın?” Tam o sırada, pencereleri açık bir araba ağır ağır sokaktan geçti. Çok acımasız bir tesadüftü ama arabada Tate’in şarkılarından biri çalıyordu. Şarkının ismini bilmesem de sözleri tanıdıktı: Başkasını seven birine âşık olmakla ilgiliydi. Havalı tenor sesi de artık tuhaf bir biçimde tanıdık geliyor, heyecanlanmama neden oluyordu. Konuştuğunda o olduğunu nasıl anlamamıştım? Ağzını her açtığında, gerçekler ortadaydı.

“Bir randevuya mı gittin? *İlk* randevuna mı? Bunu bana şimdi mi anlatıyorsun?” Carlos un sesi yarı heyecandan, yarı beni azarlamaktan giderek yükseliyordu.

Gri asfalt yola, kaldırımda yassı olmuş yuvarlak, yeşil beyaz sakız parçalarına baktım. “Lola’s’a gittik,” dedim.

“Lola’s a mı gittiniz? Neden bana mesaj atmadın? Oraya gelip pencereden içeri bakardım ve seni çok kıskanırdım.”

Gülmeden edemedim. “Şey, zaten bu yüzden sana haber vermedim.” İç çektim. “Ama önemli değil. Onu bir daha görmeyeceğim.”

Yaya ışığı yeşile dönünce, Carlos’tan önce yürümeye başladım.

“Ne... Neden?” Carlos kavşağın ortasında bana yetişti. “Şu senin çılgın asla randevulaşmama ilkenle mi ilgili? Yoksa bir şey mi oldu?” Dikkatini yürümekten çok bana verdiği için neredeyse beyaz, daracık bir bluz giymiş, elinde bir yoga matı olan bir sarışına çarpacaktı.

“Sandığım gibi birisi değilmiş.” Başımı salladım ve sol omzumda asılı olan kitap çantasının kayışını çekiştirdim. Carlos’a *meşhur* Tate Collins’le çıktığımı söylemek istemiyordum. Bu işin peşini asla bırakmazdı. Benden her ayrıntıyı öğrenmek ister, her fırsatta konuyu açardı. İhtiyacım olan tek şey olanları unutmaktı.

“Charlotte,” dedi Carlos sert bir sesle. Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim nefesimi vererek.

Bir araba kaldırıma yanaşıp sessizce yanımızda durdu. Bir an, boş boş, odaklanamadan arabaya baktım. Sonra, kalbim duracak gibi oldu: Bu Tate’in arabasıydı.

Gözlerimi kısıp arabanın içini görmeye çalıştım ama camlar renkliydi. Belki de içindeki kişi o değildi... ama o olmalıydı. Değişik bir arabaydı. Parlak siyah, neredeyse hiç ses çıkarmayan başka bir arabanın olması gibi bir tesadüf olamazdı. Neden beni izliyordu? Ortadan yok olmasını istiyordum. Yine yürümeye başladığımda, Carlos bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Kafeye neredeyse varmıştık. Sadece bir blok kalmıştı.

Bir sonraki kavşakta durduk ve Carlos gözlerimin içine bakabilmek için bana döndü. “İyi görünmüyorsun,” dedi imalı bir sesle. “Cuma gecesi tam olarak ne oldu?”

Dilimi ön dişlerimde gezdirdim. “Beni kullandı, dalga geçmek için çıkma teklif etti.” Gözlerimi yoluna devam eden ama Highland Caddesinde yanımızda ağır ağır ilerleyen arabaya dikmemeye çalıştım. “Bunu erkenden fark ettiğime memnunum. Yoksa vaktimi boşa harcayacaktım.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm, Char,” dedi Carlos uzun ince kollarını boynuma dolayıp. Yanağımı onun yumuşak pamuklu gömleğine dayadım. Tanıdık kokusu beni rahatlatıyordu: Sakız gibi naneli ve tatlı bir şey kokuyordu. “Ama bütün oğlanların öyle olduğunu sanma. Hâlâ iyileri var.”

“Sen sonuncususun sanırım,” dedim başımı kaldırıp günün ilk samimi gülümsemesini fırlatarak. “Ne yazık ki senin tipin değilim.”

“Kusura bakma. Olsaydın, sana bir tanrıçaymışsın gibi davranırdım.”

“Zaten öyle davranıyorsun,” dedim ve Carlos da başımı öptü.

Geri çekildim ama Carlos kollarını boynumda tuttu ve beni kendisine çektiği için aynı hızda yürümeye başladık. Duvarlarında yirmilerin ve otuzların Hollywood yıldızlarının siyah beyaz fotoğraflarının bulunduğu ufak bir kafe olan Loen Bean e vardık. İçerisi her zamanki gibi dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş kişilerle ve bizden önce oraya varmış olan okuldan birkaç kişiyle doluydu. Her zamanki içeceklerimizi ve paylaşmak üzere de bir yabanmersini çöreği sipariş edip dışarıdaki masalardan birine geçtik.

Yine Tate’i düşünmeye başladım. Önceki hafta kahvelerle sürpriz yapışını, çiçekçinin kapısından içeri sakin sakin girişini, üstünden buharlar tüten kahve tepsilerini dengeli tutmaya çalışmasını ve aynı şekilde kayıtsızca gidişini düşünmekten kendimi alamıyordum. Bunu her zamanki rutiniymiş ve ben buna kanacak son kızmışım gibi yapmıştı.

Carlos tarih ödevini çıkardı ve o gün girmesi gereken sınavdan yakınmaya başladı. Sınıfta işledikleri konuları pekiştirmedikleri için, sınavın zor olacağını düşündüğünü söyledi.

Konuyu değiştirmesine minnettar kalmıştım. Beni gerisingeri Tatee döndürüp duran düşüncelerden uzak tutuyordu. Ama bir yandan da söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. En sonunda tuvalete gitmek için ayağa kalktığında, sokağa baktım ve arabanın kaldırımın kenarında durduğunu gördüm.

Başımı önüme eğip dişlerimi sıktım; arabaya sadece birkaç saniye baktım. Onun arabası olduğunu biliyordum. Başka kimin olabilirdi ki?

Yanına gidip konuşmamı bekliyorsa, epey şaşıracaktı. İsterse bütün gün orada öylece oturabilirdi. Ama birden sürücü kapısı açıldı ve Tate koyu bir güneş gözlüğü ve gri bir blucinle asap bozacak kadar havalı bir şekilde dışarı çıktı. Şaşkınlık içinde yutkundum.

Onun daha önce hiç gündüz görmediğimi fark ettim. Gün ışığında daha da çarpıcı görünüyordu: Yüzünün tüm hatları ve beyaz tişörtünün altındaki geniş

omuzlarının kavsi belirginleşmişti. Gömleğinin kenarı kemerinin üstüne çıkıp inmeden önce tenini bile biraz görebildim. Yutkundum.

Gözlerini kısıp bana baktı ve hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Onunla konuşmak ya da uğraşmak istemiyordum. Neden beni rahat bırakmıyordu?

Suratıma sert bir ifade yerleştirip onu öyle dikkade izlemeye başladım ki arkasını dönüp arabasına geri gideceğini umdum. Ama bana yaklaştıkça kalbim güm güm atmaya başladı. Aramızdaki mesafe kısaldı ve masama kadar gelip karşıma dikildi. Yakınlarda oturan insanlara kaçamak bir bakış fırlattım. Birkaç kişi ona bakıyordu ama bunun nedeni onun sadece bakılmayı ve hayran olunmayı talep eden bir görünüme sahip olması olabilirdi. Henüz onun kim olduğunu anlamamış olsalar da cuma gecesi şahit olduklarımdan onu tanımalarının an meselesi olduğunu biliyordum. Lola's'da yediğimiz yemeğin büyük bir kısmında rahatsız edilmemiş olmamız bir mucizeydi.

"Charlotte," dedi alçak sesle.

Elimi kaldırdım. "Hayır... Sakın konuşma."

"Bırak da açıklayayım."

"Hiçbir şeyi açıklamana gerek yok. Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum," dedi bir adım daha atarak. Ama oturduğum yerde geriye yaslanıp aramıza birkaç santim mesafe daha koydum. Bir şey arıyor gibi dikkatle yüzüme baktı, sonra bakışları çeneme takıldı. "Cuma gecesi bir yerine bir şey oldu mu?"

"Sadece bir çürük," dedim buz gibi bir sesle. Çenemdeki şişlik ihanete uğramışlık hissinin yanında bir hiçti ama beni incitecek güce sahip olduğunu itiraf edecek değildim, "iyiyim."

Bu işi onun için kolaylaştırmayacağımı anlayınca, sıkıldığını belli eden bir tavırla nefesini verdi. Derhal gitmesini istiyordum.

"Benimle biraz dolaşmaya gel," dedi. "Bana açıklama yapma şansı tanı."

“Şu anda işim var,” dedim defterime bakarak. Masanın altında, ellerimi birbirine kavuşturmuş büküyordum.

“Buraya... bir randevuya mı geldin?” dedi. Tate bizi oraya yürürken izlemiş, Carlos’un bana sarılıp başımı öptüğünü de görmüştü. Bakışlarından gerildiğini fark ettim.

“Sana ne ki?” dedim. “Bana kim olduğunu bile açıklama zahmetine girmedin.”

Omuzları gerildi. “Sana yalan söylemek istemedim. Ama burası bu konuşma için uygun bir yer değil. Seni işin bitince alabilir miyim?” Etrafımızdaki seslerin yükseldiğini ve fısıltıların daha kendinden emin çıktığını fark ettim. *Evet, millet, doğru. Meşhur Tate Collins Lone Beanin önünde duruyor ve özür dilemeyi hiç beceremiyor.*

“Çalışmam gerek,” dedim sadece. “Hem seninle hiçbir yere gitmiyorum.” O anda öfkeden kıpkırmızı olduğumu hissediyordum.

Tate, üç kızın gözlerini ona dikmiş bir halde oturduğu soldaki masaya baktı. “Sadece şunu söyle: O çocuk senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Masanın altındaki ellerimi birbirinden ayırıp iç çektim. “Evet, ediyor aslında. O, Carlos.”

Rahatlamış gibiydi. Ama öyle hissetmesini istemiyordum... İhanete uğramış gibi hissettiğimi ve utandığımı bilmesini istiyordum. Onunla bir kere bile çıkmanın benim için ne kadar büyük bir risk olduğunu, sonra bana yalan söylediğinde, bana kendimi aptalca bir oyunmuşum gibi hissettirdiğini bilmesini istiyordum. Ama ağzımdan bir tek şunlar çıktı: “Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Elini ensesinde gezdirdi. Dudakları aralandı ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Kendimi çenesini etkileyici bir şekilde sıkışını ve arkasındaki masmavi göğe karşı bedeninin hatlarını görüp bir şey hissetmemeye hazırladım. İnsanı cezbeden, hatta baştan çıkaran bir yanı vardı ama düşüncelerimin *o şeyin* ne olduğunu daha derinlemesine incelemesine de izin vermeyecektim. Çünkü o bir yalancıydı. Beni kandırmıştı. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Sonra, hiçbir şey demeden arkasını döndü ve sokağa doğru yürümeye başladı. Havadaki yokluğunu, birkaç saniye önce durduğu yerdeki boşluğu hissettim.

Yan masadaki kızlardan ikisi derhal ayağa fırlayıp onun peşinden gittiler. Ona seslendiklerini duydum. Ama.Tate onlara yanıt vermek için arkasına bile dönmeden arabasına bindi. Kızlar hayal kırıklığı içinde biraz bekledikten sonra masalarına geri geldiler.

Gerzek, dedim içimden arabasının gidişini izlerken. Ama minnacık bir yanım, ona izin verseydim veya onunla gitseydim ne diyecekti diye merak ediyordu.

“Ne kaçırdım?” dedi Carlos az sonra geri geldiğinde.

“Hiçbir şey,” dedim. Fransızca kitabımı açtım ve yüzümü gizlemek için önümdeki sayfaya odaklandım. Carlos yalan söylediğimi şıp diye anlardı. “Ben işe gitmeden önce biraz ödevlerimizi yapalım.”

“Tamamdır.” Yanıma oturup sırt çantasından bir kalem çıkardı.

Çalışmaya başladıktan sonra bile Tate’in bir anda orada oluşuveren hayran kulübünün merak dolu bakışlarını üstümde hissettim. Ama onlara bakmadım. Tate’i de düşünmedim. Daha doğrusu, düşünmemeye çalıştım. Ama fayda etmedi. Carlos’a hemen geleceğimi söyleyerek tuvalete gittim.

İçeri girdiğimde, kimse yoktu. Ama tuvalet bölmesinden çıktığımda, lavabonun başında bir kız duruyordu. Musluk açıktı ama ellerini yıkamak yerine aynadaki aksine bakıyordu. İlk önce, Tate’in peşinden giden kızlardan biri olduğunu sandım fakat sonra onu daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Başını kaldırıp bana döndü. Üstünde siyah, uzun kollu bir tişört ve siyah bir blucin vardı. *Tipik gotik stili*, diye düşündüm. Saçları da koyu renkliydi ve tam çenesinin altına gelecek hizada dümdüz kesilmişti. Güzel bir kızdı. Açık tenliydi; burnundaki birkaç çili fark edince, acaba doğal saç rengi kızıl mı diye merak ettim. Saçlarını sadece modaya uymak için boyamış olabilirdi.

Gözlerini sadece bir an benden kaçırdı; ona nazikçe gülümseyip yanından geçtim ve ellerimi yıkamak için diğer musluğa gittim. Ama bakışlarıyla beni izledi; beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Ellerimi musluğun altına götürünce, su otomatik olarak akmaya başladı. Soğuk suyun parmaklarımın arasından geçişini hissettim.

“Ondan uzak durmalısın,” dedi aniden. Aynadan bana bakıyordu.

“Pardon?”

Dudaklarını büktü. “Bunu bir dost tavsiyesi olarak kabul et.”

Kapıya baktım. Dışarıdan sesler geliyordu ama içeri kimse girmedi. “Neden söz ediyorsun?” dedim. Ama içimden kötü bir ses bunun yanıtını bildiğimi söylüyordu.

Beni ölçüp biçmek istermiş gibi bir adım daha yaklaştı. Lavabonun kenarına doğru geri geri gittim ve ellerimle kenarını sıkıca kavradım.

“Kendi iyiliğin için, Tate Collins’ten uzak dur,” diye fısıldadı gözlerini dahi kırpmadan.

Bir şey daha söyleyecek gibiydi ama tuvaletin kapısı birden açıldı ve Tate hayranı iki kız yüksek sesle sohbet ederek içeri girdi. Gotik kız onları görünce irkilip gerildi. Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, kız daha kapı kapanmadan dışarı fırlamıştı.

Bu da neydi böyle? Derin bir nefes alıp lavaboya yaslandım. Hayran kızlardan biri bir şey sormak istermiş gibi bana baktı ama gereksiz tuvalet konuşmalarından yeteri kadar nasibimi almıştım. Kapıyı hafifçe araladım ve gürültülü kafeye baktım.

Carlos sandalyesinde geriye yaslanmış, başını hafifçe ağaçların arasından sızan gün ışığına çevirmişti. “Tuvalete mi düştün?” dedi tek gözünü açıp bana bakarak. Neyse ki, ben yokken yan masalardan Tate Collins’in oraya geldiğine dair bir şey söylendiğini duymamıştı. Tekrar sandalyeme oturdum.

Ona Gotik kızdan söz etmeliydim. Ama o zaman, Tate Collins’le çıktığımı anlatmam gerekecekti ve bu utanca yeniden katlanmaya hazır değildim. Zaten kızın “dost tavsiyesini” dikkate almamam için de bir neden yoktu. Tate’ten mümkün olduğunca uzak durmayı planlıyordum. Her şeyi geride bırakmak istiyordum.

Önceki haftayı hiç yaşanmamış sayacaktım.

ALTI

Çiçek dükkânına yakın bir park yeri bulamadığım için, kitap çantam kaburgalarıma çarpa çarpa beş blok boyunca koşmak zorunda kaldım. Geç kaldığım için Holly'nin bana kızmayacağını biliyordum. Zaten genellikle hiç geç kalmıyordum ama yine de onu neredeyse yarım saat beklettiğim için kendimi kötü hissediyordum. Gotik kız zaten sinirlerimi bozmuştu. Sonra, bir de bir fiil çekimine takılıp zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Okula geri yürüdükten sonra, önceki sene Bloom Room'da çalışarak biriktirdiğim altı yüz dolarla satın aldığım eski Volvo'yu bir türlü işletememiştim. Tam yirmi dakika öğrenci otoparkında bununla uğraşmıştım. Kontağı her çevirdiğimde, motor hırıltılı sesler çıkarıyordu. Neyse ki motor nihayet kükrer gibi bir ses çıkardı ve çalıştı. Belli ki iyi günümde değildim.

Ön kapının kolunu tutup kapıyı açtım, nefes nefese ve ter içinde içeri girerken "Özür dilerim," dedim ama karşımdaki manzaraya bakakaldım.

"Buna inanabiliyor musun?" dedi Holly. Kasanın arkasında oturmuştu ve kalp biçimli yüzü bilgisayar ekranının mavi ışığıyla aydınlanıyordu. Kumral saçlarını atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Yanıt vermedim. Veremedim. Gözlerim dükkânı, çiçekleri genellikle koyduğumuz boş rafları ve büfeleri taradı. Bütün çiçekler, buketler ve aranjmanlar gitmişti. Hepsi. Geriye sadece yere saçılmış birkaç çiçek ve kopmuş yaprak kalmıştı. "Soyulduk mu?" dedim şok içinde.

"Hayır, daha da tuhaf bir şey oldu! Gelip her şeyi satın aldı," dedi Holly sevinçle. "Son çiçeğe kadar her şeyi aldı." Kapı arkamdan kapandı ve üstündeki ufak çıngırak çınladı. "Kim aldı?" dedim ama yanıtı biliyordum.

"Tate Collins... Şarkıcı," dedi Holly heyecanla. Mavi gözleri hayretten irileşmişti. "Bir saat önce aradı ve çiçeklerin hepsinin Wilshire'daki çocuk hastanesine yollanmasını istediğini söyledi. Teslimat kamyonu az önce gitti." Holly sırıtıp ellerini havaya kaldırdı ve kalçalarına indirdi. "Neler olduğunu anlayamasam da aylık kotamızı kesinlikle doldurduk. Seni daha önce arayacaktım ama burası çok telaşlıydı. Kusura bakma. Neyse, şu anda satacak çiçeğimiz kalmadı. Bu gece daha fazla sipariş vermeye çalışacağım, yoksa yarın kapalı olabiliriz. Ama merak etme. Yine de çalışmışsın gibi saatlik ücretini

alacaksın.”

Uyuşmuş bir halde tamam der gibi başımı salladım. Bunu yaptığına inanamıyordum. Beni bununla satın alıp onu affedeceğimi mi sanıyordu?

Birisi içeri girdi ve kapıdaki çıngırak yine çınladı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Siz Holly olmalısınız. Charlotte’un patronu.”

Hızla arkama dönünce, Tate’in ellerini ceplerine sokmuş kapının önünde dikildiğini gördüm. Üstünde koyu gri, kollarını biraz yukarı sıyırdığı şık bir gömlek ve koyu renkli bir blucin vardı. Kafeye geldiğinde giydiği kıyafetten daha hoştu ve gerçekten... yakışıklı görünüyordu. Hem de çok.

Holly ayağa fırlayınca, yere bir kâğıt parçası düşürdü. Hayreti yüzündeki ifadeden okunuyordu. “Evet,” dedi her zamankinden daha tiz bir sesle. “Ben Holly. Siz de...” Hafifçe öksürdü. “Tate Collins olmalısınız.”

“Çiçekleri o kadar kısa sürede yolladığınız için teşekkür ederim,” dedi Tate istifini bozmadan. Bana şöyle bir bakınca, yapmaya çalıştığı şey yüzünden öfkeyle ona ters bir bakış fırlattım.

“Tabii ki, her zaman.” Holly’nin gözleri irileşti. Tepkimi görmek istermiş gibi bana baktı. Dükkâna kimin girmiş olduğunu fark etmemişim gibi bakıyordu.

“Çalışması gerekmiyorsa, belki Charlotteu bir süreliğine sizden ödünç alabilirim diye düşünüyordum.”

Çok zeki olduğunu sanıyor olmalıydı. Bütün çiçekleri satın alarak beni zorla dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bunu da çok romantik bir şeymiş gibi yapıyordu. O anda göğsümün sıkıştığını hissettim. Öfkem her yanımın gerilmesine ve çığlık atmak istememe neden oldu. Bu da oyunlarından biriydi.

“Charlotte senin,” dedi Holly.

“Hayır,” dedim hemen Tate’e dönerek. “Beni ödünç alamazsın. Ben ödünç alınabilecek bir *eşya* değilim.”

Derin bakışları beni delip geçti. “Öyle demek istememiştim, Charlotte. Sadece

sana bir açıklama yapmam gerekiyor. Sana yalan söylemediğimi bilmen gerek.”

“Umurumda değil...” Sesim bir fısıltı gibi çıktı. Bir an için Holly ye baktım ama ağzı açık beni izliyordu. “Gitmen gerek.” Tate’in yüzüne sıkkın bir ifade çöktü, gözlerini benden ayırmadı. Büyük ihtimalle, insanların ona hayır demesine alışık değildi ama ellerini blucininin ceplerine sokup, “Tamam,” dedi. “Özür dilerim. Bir daha gelmemeye çalışırım.” Bir kez daha bana baktı, arkasını döndü ve dükkândan çıktı. Hava kararmaya başlamış, güneş şehir manzarasının üstünden gözden kaybolmuştu.

Kendimi hareket etmeye, Holly’nin felç olmuş gibi kalakaldığı ön tezgâha gitmeye zorladım. “Bir şey mi kaçırdım?” dedi. “Tate Collins az önce sana çıkma mı teklif etti?”

Başımı salladım. “Tekliften çok talep etmek gibiydi.” “Sen de ona hayır mı dedin?” Tıpkı Carlos gibi konuşuyordu. “Bir haftadır buraya gelip gidiyor,” dedim, sorusunun yanıtının bu olmadığını bilerek.

“Bir dakika. Şu gizemli çocuk. Sana gülleri yollayan o muydu?” Bakışlarından parçaları birleştirdiğini anladım.

“Beni gizli gizli izleyen ve sınıfıma kadar çiçek yollayıp beni utandıran o ürkütücü yabancı mı? Evet, o.”

Omuzları gevşedi. “Tamam, ondan bu kadar hoşlanmamana neden olan şey nedir?”

Gözlerine bakmaktan kaçındım. “Cuma günü yapmamam gerektiğini bile bile onunla çıktım ama bana yalan söyledi. Kim olduğunu gizledi. Beni rezil etti.”

“Bir dakika, bir dakika.” Holly ellerini kaldırdı. “Baştan anlat. Onula dışarı çıktın ama Tate Collins olduğunu bilmiyor muydun?”

“Evet, evet,” diye suratımı ekşittim. “Ben... Onu tanımadım.”

“Şunu daha iyi anlayayım. Amerikanın büyük bir kısmı, hatta *dünyanın* büyük bir kısmı onun kim olduğunu bildiği ama o sana buraya ilk geldiğinde kim olduğunu söylemediği için mi onunla bir daha görüşmek istemiyorsun?”

“Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor.” Dolaptan süpürgeyi alıp yere dökülmüş yaprakları temizlemeye başladım. Birden kendimi çok kötü hissettim ve midem burulmaya başladı.

Holly cık cık etti. “Charlotte. Tate Collins muhtemelen kızların ona ayılıp bayılmasına o kadar alışıktır ki senin öyle davranmaman onun için büyük bir değişiklik olmuştur.”

“Olabilir,” dedim. O ilk gece dükkâna nasıl girdiğini hatırladım. Bir şey bekliyormuş gibiydi. Belki de kim olduğunu tanımamı beklediği için benden bir şey bekler gibi bakmıştı. Ama ben onu tanımamıştım. Sonra, dükkâna gelmeye devam etmişti; o kapıdan içeri girmek için bahaneler uydurup durmuştu. Holly haklı olabilirdi. “Ama önemli değil,” dedim. “Artık bitti.” Tate’in sözleri kulaklarımda çınlıyordu: *Bir daha gelmemeye çalışırım.*

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Dudaklarımı büküp gerçekleri, ne hissettiğimi söylemedim. “Hayır. Yani... bilmiyorum.”

Holly tezgâha yaslandı. “Onun senden hoşlandığı belli. Tanrı aşkına, seninle birlikte olabilmek için bütün dükkânı satın aldı. Oğlanlar konusunda birtakım kuralların olduğunu biliyorum ama sen zeki bir kızsın, Charlotte. Her zaman çok sorumlu davranırsın fakat hayatı biraz olsun yaşamaktan da korkma.” Gülümsediğinde, gözlerinin etrafında ince ince çizgiler belirdi. “Kendine sadece şunu sor: Onunla ilgilenmediğin için mi gitmesini istedin, yoksa *ilgileneceğinden* korktuğun için mi?”

İçimde hızla yayılan bir his giderek büyümeye başlamıştı. Sanki o ana dek bunun olması için Holly nin izni gerekmişti. Bu sefer, ne kadar öfkeli kalmak istesem de hissettiğim şey farklıydı. Onun yanındayken hissettiğim şeyleri inkâr edemezdim. Midemin ortasında çiçekler tomurcuklamyormuş gibi oluyordu. Beni süzen bakışları adeta beni gerçekten gördüğünü anlatıyordu bana. Konuştuğumda beni dudaklarımdan dökülecek bir sonraki sözcükleri heyecanla bekliyormuş gibi dinliyordu. “Tamam,” dedim itiraf ederek. “Onunla ilgileniyor olabilirim.” “Hâlâ çok geç değil,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek. “Arabası hâlâ dışarıda.”

Arkama bakınca, kaldırımın kenarında duran siyah, şık arabasının farlarının yanık olduğunu gördüm. Tereddüt ettim.

“Git,” dedi Holly bana cesaret vermek için. “Bırak da açıklamasını yapsın. *Ondan* sonra, onu bir daha görmek isteyip istemediğine karar verirsin.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Tezgâhın diğer tarafına geçip Holly ye sıkı sıkı sarıldım ve arkamı dönüp kapıya koştum.

Holly, “Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara!” diye arkamdan seslendi.

Araba motoru çalışır halde kaldırımın yanında duruyordu. Ne yapacağımı düşünmeden sokağa fırladım. Farların parlak beyaz ışığında durduğumda, karartılmış camların arkasında Tate’in siluetini hayal meyal görebildim. Bir an duraksadım, Gotik kız ve o tuhaf uyarısı yine aklıma geldi. Ne yapmak üzere olduğumu düşündüm ve bunun üstünde durmamaya karar verdim. Bir delilik yapıyor olabilirdim ama ne diyeceğini duymak istiyordum.

Ön kapıyı açıp hemen yolcu koltuğuna oturdum. Araba alçaktı ve kapıyı kapatırken etrafıma bakındığım halde, ona bakacak cesareti henüz toplayamamıştım. Arabanın içi siyah deri döşemeyle kaplıydı ve tertemizdi; fast-food ambalajları, kirli spor ayakkabılar, hatta eski bir plastik su şişesi bile yoktu.

Ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissettim. Bir şey dememi bekliyordu.

“Tekrar sor,” dedim birkaç saniye sonra. Gözlerine baktım ve ifadesini görünce nefes alamayacağımı hissettim.

“Neyi?” dedi. Bakışları beni öylesine delip geçiyordu ki düzgün düşünemiyordum.

“Bana yine çıkma teklif et.”

Gülümser gibi oldu. “Benimle çıkar mısın, Charlotte?”

“Evet.” Bu sefer, bunu kolaylıkla söylemiştim.

Belime doğru uzandı ve emniyet kemerimi alıp taktı. Parmakları koluma

sürtününce, kulaklarıma kan hücum etti. Bunu önemsememeye çalışıp bakışlarımı ileri diktim.

“Bana hâlâ gerçek kimliğini neden söylemediğini bilmek istiyorum. Henüz bu konuyu kapatmış değilim. Bir açıklama yapman gerek.”

“Yapacağım,” dedi. Motoru çalıştırırken hafifçe gülümsedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Evime.” El frenini tutup yukarı çekti. Araba kaldırımdan uzaklaşıp Sunset’te ilerlemeye ve kuzeye doğru yol almaya başladı. Hızla ve kendinden emin bir biçimde kullanıyordu. Korkmam gerektiği halde, Hollyvrood Hills’e çıkarken, gülümsediğimi fark ettim. Derken, araba bir garaj yoluna girip yavaşladı. Karşımızda bir bahçe kapısı gördüm ama Tate arabasındaki bir düğmeye bastı ve kapı otomatik olarak açıldı.

Garaj yolundan yokuş aşağı ilerledik. Az sonra evi kocaman ağaçların arkasında belirdi. One doğru eğilip nefes kesen manzaraya baktım. Taş, beton ve cam pencereler üç kat yükseliyordu; çatısıysa tepemizdeki karanlıkta gizlenen ince bulutlara değecek gibi duruyordu.

Tate hızla ve ne yaptığını bilen bir tavırla arabayla evin etrafında bir daire çizdi ve kocaman iki metal kapının önünde durdu. Ona baktım, ama çoktan arabadan inmiş benim tarafıma geçiyordu. Kapımı açıp inmeme yardım etmek için elini uzattı. Elinin ılıklığı ta sinirlerime kadar işledi. Daha iki gün önce, parmaklarını parmaklarıma dolamıştı ama bana nedense bunu çok uzun süre önce yapmış gibi geldi.

“Burada tek başına mı yaşıyorsun?” diye sordum.

Beni beyaz çakıl taşlı yola çıkardı. “Evet. Eskiden başkaları da vardı ama artık sadece Hank var. O da misafir evinde kalıyor.”

“Hank kim?”

Tam o sırada, görkemli ön kapılar ardına kadar açıldı ve geniş omuzlu, iriyarı bir adam dışarı çıktı. “N’aber, T.?” dedi elini uzatıp Tate’le yumruk tokuşturarak.

Hank uzun boylu ve iri yapılı bir adamdı; dazlaktı ve ensesi bir ağaç gövdesi gibiydi. Ama hoş ve samimi bir gülümsemesi vardı.

“Charlotte,” dedi Tate. “Hank benim korumam.”

“Ama son zamanlarda, T. bana söylemeden evden çıkıyor.” Hank bana baktı. “Kimliğini belli etmeden dolaşmak istediğini, bir korumanın çok dikkat çektiğini söylüyor. Sanırım, bunun biraz da seninle ilgisi var.” Bu sert sözlerini gülümseyerek telafi etti ve elimi tutup öptü. “Demek bizim çocuğa acı çektiren Charlotte bu,” dedi. “Ona biraz zorluk çıkarman hoşuma gitti. Zaman zaman, aklının başına gelmesi gerekiyor.”

Hank e gülümsedim ve özel koruması olan birisini tanıdığım gerçeğine kafayı takmamaya gayret ettim. “Elimden geleni yapıyorum.”

“ikinizin arkamdan iş çevirmesi hoşuma gitmedi,” dedi Tate elimi çekiştirerek.

“Bu gece bana ihtiyacın var mı, T.?” diye sordu Hank ikimiz içeri girerken.

“Yok sanırım,” dedi Tate bana bakarak.

“O halde, arabayı garaja çekeyim. Sonra ihtiyacın olacaksa haber verirsin.”

“Teşekkürler, Hank.”

“Memnun oldum, Charlotte,” dedi Hank.

“Ben de.”

Hank kapıyı arkasından kapadı ve dışarı çıktı. Karşımdaki evin büyüklüğü beni şaşırttı. Görkemli beton duvarlar tepemizde bir modern sanat müzesi gibi yükseliyordu. Pencereler zeminden başlayıp tavana kadar devam ediyordu. Evin tamamı her köşeden ve oyuktan fışkıran, duvarlardan çıkıyormuş izlenimini veren yumuşak ve altın rengi bir ışıkla aydınlanıyordu.

Köşede büyük, beyaz bir piyanonun bulunduğu oturma odasına geçtik; rengi o kadar parlaktı ki tepedeki lambanın ışığını yansıtıyordu. Her şey tertemiz, mis gibi ve kusursuzdu. Fazla kusursuzdu. Evde gerçekten de yaşandığını gösteren

aile ve arkadaşların çerçeveli fotoğrafları yoktu. Bir duvarda bir dizi altın ve platin albüm asılıydı. Hit şarkılarının ve albümlerinin isimleri her birinin altındaki levhalarda yazıyordu.

İnanılmaz bir manzaraydı. O anda, kafama içinde bulunduğum durum dank etti. Oradaydım.

Tate Collins’in evindeydim.

YEDİ

İçeride sayamayacağım kadar çok albüm vardı ve bunlarla ilgili soru sormak istiyordum ama Tate orada değillermiş gibi yanlarından geçip yürümeye devam etti. Pencerelerin bulunduğu duvar, en uç kısmı aşağıya doğru devam ediyormuş gibi görünen ve ardında aniden bir uçurum ile uçsuz bucaksız bir manzaranın başladığı bir havuza bakıyordu.

“Aç mısın?” dedi Tate. “Mutfakta pek bir şey olduğunu sanmıyorum ama belki biraz pizza kalmış olabilir. Ya da bir şeyler sipariş edebiliriz...”

“Böyle iyiyim,” dedim. Zaten pek iştahım yoktu. Ona karşı hâlâ temkinli ve dikkatli davranıyordum. Sırf bana yakın olması bile, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. “Dışarı çıkabilir miyiz?” diye sordum havuzun soluk ışıklarına kapılarak. Hayatımda hiç o kadar güzel bir yer gördüğümü hatırlamıyordum.

Kapılardan birine dokundu ve kanatları bir akordeon gibi kıvrılarak yana kaymaya başladı; cam duvar, oturma odası ta-marnıyla arka bahçeye açılacak biçimde katlandı. Havada yeni biçilmiş çim kokusu vardı. Uzun ve dikdörtgen biçimli havuz karşımızda uzanıyordu ve parlak bir mavi ışıkla aydınlatılmıştı. Havuzun ötesinde, güneydeki geniş, uçsuz bucaksız ve muhteşem ufka bakan kocaman bir bahçe vardı. Tüm dünya ayaklarımızın altında gibiydi. Tate beni çimlik alanın kenarına götürdü. Elimi tuttuğu anda, ona direnemeyecek kadar büyülenmiş bir halde yanına oturup bağdaş kurdum. Aşağıya doğru dik bir biçimde uzanan ve ta Los Angeles’ın parıltılı, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen ışıklarına kadar devam eden tepeye baktık. Şehir oradan inanılmaz görünüyor, ilerideki karanlık okyanusa kadar uzanan bir masal diyarını andırıyordu.

“Bir süre sonra, buna da alışıyorsun,” dedi aklımdan geçenleri okumuş gibi.

“Alışabileceğimi sanmıyorum. Buradan çok farklı görünüyor.” “Bir yanılsamadan ibaret.” Bacaklarını önüne uzattı. “Uzaktan her şey güzel görünebilir.”

Bakışlarımı şehir manzarasından ayırıp Tate'in yüzüne çevirdim. Her zaman o kadar temkinli bir hali vardı ki çenesini hep sıkıyordu. Elimi tutmasından huzursuz olup geri çektim ve avuçlarımı çimlere sürttüm.

"Neden?" dedim.

"Ne neden?"

Parmaklarımı çimlerin arasına daldırıp nemli toprağa dokundum. "Bana kim olduğunu neden söylemedin?"

ifadesi dalgınlaştı ve uzunca bir süre şehrin ışıklarına baktıktan sonra, "Seni gördüm," dedi.

"Gördün mü?" dedim buna bir anlama veremeyerek.

"O ilk gece, çiçek dükkânının dışından seni gördüm. Seni gördüğüm için içeri girdim." Dudaklarını yaladı. "Şarkı söylüyordun ve telefonunda çalan müzik eşliğinde dans ederken her yanma simler bulaşmıştı." Bakışlarını çimlere dayadığım ellerime çevirdi. "O kadar mutlu ve güzeldin ki. Hayal gibi geldi. Seni kendi hayal gücümle yarattığımı sandım."

Sözleri aramızdaki mesafeyi alevlere boğan kıvılcımlar gibiydi. O güne dek kimse bana bu tür şeyler söylememişti. Mantığım, onun bu tür şeyleri tanışıp evine getirdiği her kıza söyleyebileceğine dair beni uyardığı halde, tüm bedenim elektriğe kapılmış gibiydi.

Derimin altındaki sinir uçlarını hissedebiliyordum. "Çiçek almam falan gerekmiyordu," dedi. "Sadece seninle konuşmak istemiştim. Kim olduğumu bilmediğini fark edince de buna hazırlıksız yakalandım." Hafifçe kaşlarını çattı. "O yüzden yalan söyledim ve çiçek almaya geldiğim bahanesini uydurdum. Ama çiçekler başından beri senin içindi."

Ellerimi dizlerime sürüp sözlerine verdiğim tepkiyi hissetmemeye çalıştım.

"Ondan sonra da seni tekrar görmem gerektiğini biliyordum," dedi. "Merakımı cezbettin. Kim olduğumu bilmeyen birisiyle en son ne zaman tanıştığımı bile hatırlamıyorum." Bunları çekinerek anlatıyor gibiydi.

“Seni tanımadığım için mi seninle bir kere çıkmamı istedin?” Aramızda oluşmaya başlamış olan gerilimi kırmak için sesimi yükselttim.

“Hayır. Nedeni sadece bu değildi.” Bana baktığını hissediyordum ama başımı çevirip ona bakamıyordum. Kendime güvenmiyordum. “Anlayamadığım bir özelliğin vardı... Hâlâ da var.

Ne demek istediğini anlayamadım ve alnımın kırıştığını hissettim, yine de ona bakmadım. “Yalan söylemene gerek yoktu,” dedim. O geceyi, paparazzileri ve etrafımızı saran kalabalığı düşününce, midem yine gerildi. Kendimi salak gibi hissettim. Sadece bir kere çıkmış olsak da, o ihanet hissini üstümden atamıyordum.

“Yalan söylemedim,” dedi. Haklıydı. Bana sahte bir isim de vermemişti, doğru olmayan şeyler de anlatmamıştı ama yine de numara yapmış gibi hissediyordum. “Kim olduğumu bilmeden benimle çıkıp çıkmayacağını görmek istedim.”

“Bir testti yani?”

“Hayır... Bir test değildi.” Başını salladı ve beni süzdüğünü hissettim: Elmacıkkemiklerime, boynuma dökülen saçlarıma ve dudaklarıma bakıyordu. “Seni merak ediyorum.”

“Etmemen gerek,” dedim. “O kadar da ilginç değilim.” “Bence öylesin,” dedi. “Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Bir randevu yetmedi.”

Yanıt vermedim. Veremezdim. Düzgün nefes alıp vermeyi bile güçlükle beceriyordum. Tekrar elimi tuttu, avucumu dudaklarına götürdü. Bu hareketini, dudaklarının kıvrımını izlerken ürperdim. Bakışlarımı tekrar ta aşağılarda pırıl pırıl parlayan ve yıldızları andıran şehir ışıklarına çevirdim.

“Gerçek mi?” dedi bana yaklaşarak.

“Ne gerçek mi?” Sesim titriyordu.

Güçlü elinin bir parmağını sol bileğimin iç kısmındaki lacivert üçgenin etrafında gezdirdi.

Elimi hemen geri çekip parmağımı üçgenin üstünde gezdirdim. Bana hatırlattığı şeyler vardı. “Tükenmez kalemle yaptım,” dedim. “Eskiden beri bunu çizerim.”

“Bir anlamı var mı?”

“Üçgenler en güçlü şekildir. Her taraftan gelen baskıya dayanabilirler.” Göremesin diye elimi diğer tarafa çevirdim. “Galiba bunu bana annem söylerdi ama emin değilim.” Ne yazık ki, bunun anneme bir faydası olmamıştı. Peşinden koşan erkeklere asla hayır diyecek kadar güçlü olamamıştı. Mia da onun gibi davranıyordu. Ama bu sembol bana farklı olabileceğimi hatırlatıyordu.

“Güçlü mü olman gerekiyor?”

“Öyle ya da böyle... Hepimizin olması gerekiyor,” dedim. *Şu anda olduğu gibi.* Kendime verdiğim sözü hatırlamam gerekiyordu. Geleceğimi planlamıştım; hangi yolu izleyeceğimi belirlemiştim. Bunun Tate’le ya da midemde uçuşup duran yüz kelebekle bir ilgisi yoktu.

Duyabileceğim kadar yüksek sesle nefesini verdi. “Başka şeyler de çiziyor musun?”

“Bazen.” *Her zaman.* Eskiden beri çizim ve resim yapmayı severdim. Küçükken ileride bir ressam olmayı hayal ederdim. Ama sonra çoğu ressamın para kazanamadığını öğrenmiştim. Van Gogh ve Monet bile kendi dönemlerinde takdir edilmemişlerdi. O yüzden de daha pratik bir plan yapmıştım. Bütün derslerimden A almak, staja gitmek, Stanford’a kabul edilmek, en iyi tıp okuluna yazılmak, ihtisas yapmak ve işe girmek. Ama bunları ona söylemedim.

“Keşke ben de çizim ya da resim yapabilseydim, sıfırdan bir şey yaratabilseydim,” dedi. Geriye doğru dirseklerine yaslanıp başını göğe kaldırdı.

“Müzik yapıyorsun,” dedim. “Bence bu birkaç karalamadan çok daha etkileyici.”

Parmakları benimkilerden sadece birkaç santim ötede duruyordu. Kolunun kıvrımını, omzuna kadar uzanan sıkı kasları, ensesinin geniş kavsini ve kulağının arkasını izlemekten kendimi alamadım.

“Yaptığım şeye müzik bile denebileceğinden emin değilim. Sadece ses tasarımı

ve bir stüdyoda yapılan birtakım numaralardan ibaret.” Acı acı güldü, minik minik parıltılarla kaplı göğe baktı. Yıldızlar neon ışıklarının ve sokak lambalarının parıltısı altında silikleşmediğinden, orada çok daha parlak görünüyordu. “Eskiden müziğe önem verirdim, bana ait olduğunu hissederdim.., ama artık öyle değil. Özgün olan her şey sökülüp alınmış durumda.”

“Konser vermeyi o yüzden mi bıraktın?” diye sordum. Tate Collins’in hayatı ve kariyeri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama radyoda onun bir seneden uzun bir süredir konser vermediğini ve albüm çıkarmadığını duyduğumu hatırlıyordum. Kariyerinin zirvesine ulaştığı anda ortadan kaybolmuştu. Kimse nedenini bilmiyordu. O ana dek, bunu hiç merak etmemiştim. Ama onun bahçesinde, parmaklarının, omzunun ve zihnimde tehlike çanları çaldığını hissettirecek kadar yakın duran bedeninin yanı basındaydım.

Doğruldu. “Bu işin çok çirkin yönleri var.” Birden, başka bir zamana ait olayları hatırlıyormuş gibi gözleri donuklaştı.

Benim göremediğim şeyleri hatırlıyordu. “İşler kontrolden çıkarsa, bir daha geri alamam.”

“Neyi geri alamazsın?”

Yanıt vermedi. Başını bile sallamadı. Uzaklara, çok uzaklardaki bir şeye dalmıştı.

“Ama hâlâ müzik yapmayı seviyorsun, değil mi?” diye sordum yumuşak bir sesle. Anlatması için onu cesaretlendirmeye çalıştım.

“Bir şarkı yazmayalı uzun süre oldu. Bunun nasıl yapıldığını hatırladığımdan bile emin değilim.”

“Unutabileceğin bir şey olduğunu sanmam,” dedim ona cesaret vermek için.

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez dönüp bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı, o ana geri dönüyormuş gibi bakışları yine yumuşadı. “Umarım haklısındır.” Dudaklarında tatlı bir gülümseme, yanağında da gamzesi belirdi.

“Şarkıların arasında en çok hangisini seviyorsun?” diye sordum. Bu soruyla

birlikte müziğinin en çok sevdiği yanını, hatta bir zamanlar ona ilham veren şeyi hatırlayabileceğim umuyordum.

“Muhtemelen, onu hiç duymamışsındır,” dedi.

Biraz utanarak başımı çevirdim. “Açıkçası, şarkılarının hiçbirini çok iyi bilmiyorum.” Dudağımı ısırdım ve bir gülümseme olarak algılayabileceğini umduğum bir şekilde yüzümü buruşturdum.

Güldü. Ciddi ciddi güldü. “Daha da iyi.” Sonra, ayağa fırladı ve elini bana uzattı. “Buraya gel.”

Beni kaldırmasına ses çıkarmadım. Bir anda, elini belime koyup beni kendisine çekti. Sonra, diğer elinin parmaklarım parmaklarımdan geçirdi ve dans etmeye başladık.

“Ne yapıyorsun?” dedim kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıp bedenim onunkine sık sıkı dayanmışken.

“En sevdiğim şarkıyı sormuştun,” dedi beni daha da kendisine çekerek. “Bunu göstermenin en iyi yolu bu. Bu, bir aşk şarkısı. Yavaş dansa uygun.” Ben daha yanıt veremeden, itiraz edemeden ya da boğazımdaki yumruyu yutup gideremeden, hayal meyal hatırladığım şarkılarından birinin sözlerini fısıldamaya koyuldu. *“Sensiz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydin, beni asla terk etmezdin.”* Tatlı ve derin tenor sesinde, şarkıcı Tate Collins’i duydum. “*Gözlerin zümrüt gibi, bedenin altın. Keşke beni hâlâ seviyor olsaydın. Bilmiyorsun bana ne yaptığını.*.

Beni nazikçe ama kendinden emin bir biçimde tutuyor, kulağıma fısıldıyordu. Ona direnmeden gözlerimi yumdum. Bir anda çıkan bir esinti yakınlardaki bir ağacın yapraklarını hışırdattı ve hava ılık olduğu halde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Belimdeki eli sıkılaştı, beni ağır ve telaşsız bir biçimde döndürürken parmakları gömleğimin üstündeki yerini korudu. Anın büyüsüne giderek daha fazla kapıldım ve beni ele geçirmesine izin verdim.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, ne anlama geldiğini bilmediğim bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Tek kelime bile etmeden beni eve doğru götürdü. Tam kapıya varmadan bana döndü, kollarını belime koydu ve beni arka verandayı

saran taş sütunlardan birine dayadı. Gözlerime baktı. Boynunun alt kısmında nabzının attığını gördüm. Bana doğru eğildi. Biraz daha eğildi.

Derin bir nefes aldım, göğüslerimiz birbirine dayandı ve Tate gözlerini kapadı. Tereddütle ellerimi göğsüne yasladım ve cesaretime hayret ettim. Teni çok ılıktı. Avucumun altında hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Tate parmağıyla gözümün hemen altını, elmacıkkemiğimi okşadı. Bana çok yakın duruyordu. Göğsünü, bedenini ve dudaklarını benimkilerden ayıran tek şey hava ve giysilerimizdi. Ürperip gözlerimi yumdum ve dudaklarım heyecanla aralandı. Ilık ve yumuşak nefesinin dudaklarımda gezindiğini hissedince daha da yaklaştığını anladım. Beni öpeceğini biliyordum.

Öpmesini istedim.

Beni birden kendisine çekerken, kolları belimi daha sıkıca kavradı; artık aramızda hiç boşluk kalmamıştı. Ağzımdan hafif bir ses çıktı ve bir şey diyemeden, düşünemeden ve başka bir şey yapamadan başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Duyularım aklımı başımdan aldı. Dudaklarımın narin yüzeyinin altındaki sinir uçları adeta patlamıştı. Daha önce hiç öyle hissetmemiştim. Tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi bir ilk öpücüktü. Dudakları arzuyla, narin ama bir yandan da ne yaptığını biliyormuş gibi hareket ediyordu. Bunu mahvetmemek için içimden dua ettim. Dudakları dudaklarıma tekrar tekrar değerken, içgüdülerime göre hareket ettim. Altdudağımı dudaklarıyla yakaladı ve bırakmadan önce hafifçe çekti. Dizlerimin titrediğini hissettim. Gömleğini tutup sıkıca kavradım.

Dudakları benimkilere her değdiğinde, alev alev yandığımı hissettim. Yüzüme dokundu. Yanağıma, çeneme, boynuma... Parmakları boğazımdan köprücükkemiğime inip orada kaldı. Daha da aşağı inecek diye korkuyla titrekçe nefes aldım. Bunu heyecanla bekledim...

Tate geri çekilirken gözlerimi araladım. Nefes nefese kalmıştık; göğüslerimiz aynı anda inip kalkıyordu. Sadece bir anlığına geri çekilip kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Başımı hafifçe oynatarak yanıt verdiğim sessiz bir soru sordu. Sonra, beni yine öptü. Bu sefer, daha sert öpmeye başladı; dudaklarım aralandı

ve ılık dili tenimi okşadı. Israrcı dudaklarına karşı nefesimi içime çektiğimde, bunu fırsat bilerek daha da tutkuyla karşılık verdi. Parmakları göğsümün ortasına, sutyenimin iki kıvrımına indiğinde ve tişörtümün açık yakasıyla oynamaya başladığında, kalp atışlarım da hızlandı.

Nihayet, kendime geldim. Panik içinde elimi göğsüne koydum ve ikimiz de geri çekildik. Soluklanmaya, çılgınlar gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama o gömleğimle oynarken ve parmakları hassas tenimde gidip gelirken bunu yapmak çok zordu.

“Tanrım, Charlotte.” Başını salladı. “Ben...” Beni anlaya-mıyormuş gibi sustu.

Yavaşça başımı kaldırıp yanaklarımın kızardığından emin bir halde ona baktım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama elini yanağımda gezdirirken, dokunuşu içimi titretirken yerime mıhlanmış gibiydim. Beni tekrar öpmek için başını eğdiğinde, içime ani bir nefes çektim. Sonra da, “Bunu hiç yapmamıştım,” deyiverdim.

“Neyi?” dedi biraz başını geri çekerek.

“Ben... Daha önce hiç öpüşmedim.” Gözlerimi yumdum. Kendimi salak gibi hissederek sertçe yutkundum. *Ona neden bunu söyledim*? Anı mahvetmiştim. Ama paniğe kapılmıştım; her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki bunu söyleyivermiştim.

Tate geriye doğru hafifçe gitti ama birden etrafımdaki hava buz kesti. “*Kimseyi* mi öpmedin?” dedi hayretle.

Ağır ağır başımı salladım. “Hiç böyle bir şey yapmadım.”

Bakışlarını benden ayırmadı. “Nasıl olur?”

“Bugüne dek... Bu tür şeyler önceliğim olmadı,” dedim gözlerimi delici bakışlarından ayırarak.

“Ama erkek arkadaşların oldu, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, olmadı. Bekliyordum.” Açıklamaya çalıştım. “Ama bu

şu anda durmak istediğim anlamına gelmiyor.” Utanç içinde başımı salladım. “Bir şey dememeliydim, bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Bu anı mahvettiğim için özür dilerim.”

“Ben özür dilerim, Charlotte,” dedi ve sesinde bir pişmanlık hissettim. Ama sonraki sözlerini kesinlikle beklemiyordum. “Çünkü bunu yapamam.” Sesi duygudan yoksun, monoton çıkıyordu ama sözcükler yine de beni delip geçti. Geri çekildiğinde, her şey geri geldi: karanlık hava, ağaçların arasından esen rüzgâr, uzaktan geçen bir arabanın sesi. “Gitsen iyi olacak.” Sesi yumuşak ama mesafeliydi. Bir anda kilometrelerce ötedeymiş gibi bir hale bürünmüştü. Aramızdaki mesafe adeta buz kesmiş, sanki bedeninin az önce kapladığı yeri ben hayal etmiştim. “Hank seni evine bırakır,” dedi ama ben sözlerine odaklanmakta güçlük çekiyor, başımın döndüğünü hissediyor, aramızda birden değişen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Başımı sallamadım. Konuşamadım bile. Ama eve doğru gidişini izledim. Beni şok içinde bıraktığı yerde, sırtım taş sütuna dayanmış bir halde kalakaldım. Bir kez dönüp bana baktı ve aramızda bir anlık bir şey geçti. Ama suratındaki ifadeyi çözemedim. Pişmanlık mıydı? Yoksa o geceyle ilgili ondan tamamıyla farklı beklentileri olacak kadar saf bir kızla öpüştüğü için utanmış mıydı? Beni evine getirdiğine pişman olmuş olmalıydı. İçeri girmeden önce sadece, “Üzgünüm, Charlotte,” dedi.

Sonraki birkaç dakika hayal gibi geçti. Tate’in koruması Hank beni siyah, şık bir arabanın garaj yolunda beklediği yere çıkardı. Arka kapıyı açınca, donakalmış bir halde evin devasa taş cephesine baktım. Pencerelerden birinde, perdelerin arasından gidişimi izleyen Tate’i görmeyi umdum ama orada yapayalnızdım ve karşımda da sadece evin soğuk taş cephesi vardı.

SEKİZ

Çarşamba gecesi, bir elimde ders kitabımı, diğerinde Leoyu tutarak yere bağdaş kurmuş oturuyordum. Mia'nın duşa girmesi gerekmişti, ben de Leo'ya göz kulak olabileceğimi söylemiştim. Ama ertesi günkü tarih sınavım için de çalışmaya gayret ediyordum.

Sarı keçeli kalemimi kitabın üstüne vurup mutlu mutlu parlak renkli bir dizi araba anahtarını andıran plastik diş kaşıma oyuncağını dişleyen Leo'ya baktım.

O gecenin ardından üç haftadan uzun bir süre geçmişti. Tate'in beni tekrar utandırmasına izin verdiğimden beri üç hafta olmuştu. Yine.

Bunu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Okul adeta beynimi uyuşturmuştu; sürekli ödevler hazırlamış ve sınavlara çalışmıştım. Çiçek dükkânımdaki işimse her biri bir öncekini andıran, Tate'i hiç görmediğim önemsiz bir dizi günden ibaretti. Kendimi ev ödevlerine vermiş, staja daha çok gitmiştim. Onu düşünmemek için elimden ne geliyorsa yapmıştım. Her an çiçek dükkânına gelmesini ya da okula bir buket çiçek daha yollamasını bekliyordum ama bunlar olmamıştı. Tabii, Holly o gece Tate'le birlikte dükkândan çıktıktan sonra neler olduğunu çok merak etmişti. Ertesi gün işe gittiğimde, *ilk düşüncemde yanılmamışım,* demiştim. *Ona bir şans daha tanımak bir hataydı. Salağın teki.* Bana sıkı sıkı sarılmış ve bu riski göze aldığım için benimle gurur duyduğunu söylemişti. Tate'le yaşadığım bu tatsız olayın aşka bakış açımı etkilemesine izin vermemem gerektiğini de söylemişti. Ama bunun için çok geçti.

Kendime bu iş sona erdiği için mutlu olmam gerektiğini söylüyordum. Bunu istediğimi söylüyordum sürekli ama onu düşünmeden yapamıyordum. Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyordu. On kapının açıldığını duyunca, büyükannemin işten döndüğünü anladım. Odama geldi ve Leo onu görür görmez, kucağına alması için kollarını kaldırdı. Bazen Leo'nun en çok onu sevdiğini düşünüyordum. Ama büyüdüğünde, onu milk-shake içmeye ve kumdan kaleler yapmak için plaja götüreceğim zamanları bekliyordum. İşte o zaman, havalı bir teyze olacaktım ve Mia ile büyükannem benimle rekabet bile edemeyeceklerdi.

“Dersler nasıl gidiyor?” dedi büyükannem Leo yu almak için eğilirken. Büyükannem onu havaya kaldırıp kollarına alınca, Leo’nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Sanırım, son bir saattir aynı sayfaya bakıyorum.” Büyükannem durumumu anlamış gibi mırıldandı. “Son birkaç haftadır çok dalgınsın.”

“Evet,” dedim. “Neyim var bilmiyorum.”

Ama biliyordum... Gayet iyi biliyordum. Zihnim *ondan* bir türlü vazgeçemiyordu.

“Ben biraz Leo’ya bakayım da sen derslerine odaklan,” dedi büyükannem Leoyu kalçasına oturtup kapıya giderken. Leo büyükannemin gömleğinin yakasını çoktan ağzına almıştı.

“Teşekkürler,” dedim gülümseyerek. Ama dikkatimi dağıtan Leo değildi. Başka birisiydi. Unutmayı istediğim biri. Aradan kaç gün geçerse geçsin, onu unutmak daha da zorlaşıyordu. Beynim bana isyan ediyor gibiydi, iyileşmek yerine, kötüye gidiyordu.

Büyükannem kapıda durdu, Leoyu kollarında salladı ve dönüp bana baktı. “Çok çalıştın, Charlotte,” dedi birden ciddi bir ifadeyle. “Bugüne dek, hedeflerine ulaşmak için çalışmanın önüne tek bir şeyin bile geçtiğini görmedim. Okula ve bir yandan da işe ve staja giderek, Stanford’a kabul edilmek için çalışarak ne kadar çok şey yaptığını biliyorum. Geleceğini bir öncelik olarak gördüğün için seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Bugünlerde aklını her ne kurcalıyorsa...” İç çekti. “Şunu sakın unutma: Bugünkü sorunlar geçici. Önümüzdeki sene bu zamanlarda hedeflediğin yolda ilerliyor olacaksın.”

Evet der gibi başımı salladım. Ama o odadan çıktıktan sonra, kitabımı kapadım ve başımı yatağın kenarına yasladım. Böyle hissetmeye devam edemezdim. Her şey yolundaymış gibi rol yapamazdım.

Bu konuda bir şey yapmam gerekiyordu.

Sunset’te fazlasıyla hızlı gidiyor, gaz pedalına bastığımda külüstür Volvo’m hızlanarak gıcırdıyordu.

Önceki gece odamda otururken, aklım hep Tate'e gittiği için çalışmayı beceremeyince, onu unutamayacağımı anlamıştım. Evine gittiğim akşam, sürekli zihnimde dönüp duruyordu.

Neler olduğunu öğrenene dek de sona ermeyecekti. Kimseyle öpüşmediğimi anladıktan sonra neden gitmemi istediğini öğrenmem gerekiyordu. Neden o kadar önemli bir konuydu? Neden beni kendisinden uzaklaştırmıştı? Batı Hollywood sokaklarında kıvrılarak ilerliyordum. Evde oturup ders çalışmam gerekirdi ama pişman olabileceğim bir şey yapmak üzereydim.

Radyonun sesini biraz daha açıp pencereyi indirdim; düşüncelerimi ve göğsümü yakan o acı öfke hissini bastırmaya çalıştım. Saçlarım pencereden dışarı savruldu ve rüzgârda birbirine dolandı. Direksiyonu sıkıca kavrayıp biraz daha gaza bastım. Radyodaki şarkı sona erdi ve yeni bir şarkı başladı; gümbür gümbür ritim arabanın kapılarını sarstı. Hoparlörlerden yayılan sesi duyunca boğazım düğümlendi.

"Beni hâlâ sevebilseydin (beni hâlâ sevebilseydin).

Keşke ne yaptığını görebilseydin.

Sensiz uyuyamıyorum, yatağım buz gibi."

Onunla geçirdiğim zamanın anıları bir anda zihnime doluştu; dudaklarının çalmakta olan şarkının sözlerini kulağıma fısıldayışım, ikimiz yıldızlardan oluşan sonsuz bir örtünün altında süzülürken bunları söyleyişini düşündüm.

"Rüyalarım kâbus gibi.

Hâlâ üstümde ellerin... "

Radyonun düğmesine sertçe vurdum ve müziği kapadım. Bir sonraki kavşaktan sağa saptım ve evimden, o gece evinde oturup ders çalışması, Stanford başvurusunu tamamlaması, edebiyat dersi için fazladan kitap okuması gereken o aklı başında kızdan biraz daha uzaklaştım. O gece izlediğimiz yolda giderken, Tate'in arabasıyla tepelerin arasında nasıl ilerlediğimizi, karartılmış camın arkasında yanıp sönen şehir ışıklarını nasıl izlediğimi hatırladım.

Ellerim gitmem gereken yeri biliyor gibiydi; keskin dönemeçlerde direksiyonu çeviriyor ve o geceki yolu izliyordum. En sonunda dik yamaçların arasından bahçe kapısına vardım. Arabamda kapıyı açacak bir düğme yoktu. Penceremi açıp yanıp sönen minik güvenlik ışığına baktım.

“Kimsiniz?” dedi Hank birden hoparlörden. Boş bulunup oturduğum yerde sıçradım.

“Şey... Benim. Charlotte. Biz... Birkaç hafta önce tanışmıştık.” Hank’in beni niye içeri alacağını düşündüğümü bilmiyordum. Aptalca bir fikirdi. Ama kısa bir sessizlikten sonra Hank, “İçeri gir,” dedi.

Direksiyonun üstündeki ellerim titremeye başladı. Endişeyle parmaklarımla direksiyona vurmaya başladım. Kapı açıldı ve hızlanıp bir daire çizerek Tate’in evinin önündeki araba yoluna girdim. Arabayı durdurup içime derin bir nefes çektikten sonra da kapıya gittim. Devasa ön kapı açıldı ve Hank’in iri gölgesi girişin neredeyse tamamını kapladı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Charlotte?” dedi arkamdaki eski püskü arabama göz atarak.

“Tate’i görmem gerek.” Sesim kararlı çıkmıştı.

Tekrar bana baktığında, bakışlarındaki o acıma ifadesi hiç hoşuma gitmedi. “Seni bekliyor muydu?”

Basamaklarda ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip evin içine baktım. Oturma odasındaki şöminenin ateşi sönmek üzereydi ve karanlıkta kimseyi göremiyordum.

“Burada mı?” diye sordum.

Hank sesini alçaltarak öne çıktı. “Bunu söylememem gerekiyor.” Başını çevirip içeri baktı, sonra yine bana döndü. “Açıkçası, son birkaç haftadır kendinde değil. Seni görmek ona iyi gelebilir.” Kapıyı ardına kadar açıp içeri girebilmem için kenara çekildi.

Beni eve almasına şaşırarak tereddütle içeri birkaç adım attım. Hank’in dışarı

çıkıp kapıyı çektiğini duydum.

Tate'in evinde tek başıma kalmıştım.

Derken, karanlıkta bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Tate şöminenin titrek ışığıyla aydınlanan sağdaki koridorda üstünde sadece bir blucinle belirdi. Onu görünce nefesim kesildi. Bronz teni loş ışıkta daha da koyu görünüyordu.

Ona bağıra çağıra salağın teki olduğunu, bana o şekilde davranmaya hakkı olmadığını söylemek istedim. Berbat hissetmesini istedim ama bana ihanet eden yanım her şeyin bir açıklaması, o gece söylediklerinin bir nedeni olduğunu umuyordu. Ama daha ben bir şey demeye fırsat bulamadan, Tate ilk soruyu sordu. "Burada ne işin var?"

"Ben..." Ellerimin titrediğini, heyecanlı olduğumu fark ettim. Oraya iyi bir plan yapıp gitmemiştim. Loş ışıkta beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Sorduğu sorunun yanıtı yüzümde yazılıymış gibi bana baktı.

Sonra, sormam gereken soruyu düşünebildim. "O gece neden buradan gitmemi istedin?" Başını odunların çıtırdadığı ve kıvılcımlar saçtığı şömineye çevirdi. "Daha önce kimseyle öpüşmediğim için mi? Senin için fazla masum ve sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim ısrarla. Sesimin titremesi beni sinir etmişti ama bu soruların yanıtını almalıydım. "Sadece söylemeni istiyorum."

"Hayır," dedi başını bana çevirip.

"Ne o halde?" dedim ona doğru bir adıma atarak. "Beni buraya getirmek için yaptığın onca şeyden sonra, neden kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Bana döndü. "Senin için doğru kişi değilim," dedi bilmem gereken tek şey buymuş gibi.

Asabi bir ses çıkararak güldüm. "Pardon? Uç hafta önce peşimden bir an olsun ayrılmadığında böyle düşünmüyordun." Ona biraz daha yaklaştım. Şöminenin sıcaklığını hissetmeye başladım. Onu anlamam gerekiyordu.

"Seni üzmekten başka bir şey yapmayacaktım."

“Bu da ne demek?” dedim sesimi biraz yükselterek. Ama suratında üzgün bir ifade belirdi ve şömineye baktı. “Zayıf olduğumu mu sanıyorsun? Sırf bugüne dek kimseyi öpmediğim için mi böyle düşünüyorsun? Bu tür şeyleri yapmak değil, yapmamak daha zor...”

“Sorun bu değil,” dedi lafımı keserek. Yine bana baktığında, bakışları bitkindi.

“Çünkü zayıf falan değilim. Benim için neyin doğru olduğuyla ilgili kararları kendim verebilirim.” Bunu kararlılıkla söyleyişime şaştım çünkü ne istediğimden ben bile emin değildim. Oraya onu azarlamaya mı gitmiştim? Yoksa bir hata yaptığını söylemeye mi? Bunu bile bilmiyordum.

Başını hafifçe salladı. “Gitsen daha iyi olacak.”

“Bak, bunu sen başlattın. Bana güller yolladın, iş yerime geldin, dükkândaki bütün çiçekleri satın aldın. Ben peşimi bırakmanı istedim. Kim olduğunu öğrendikten sonra, seni bir daha görmek istemedim. Ama geri geldin ve açıklama yapmak istedin. Ben de bu şansı sana verdim. Sonra, beni tekrar üzdün. Bunları ben istemedim. Ama şimdi... Şimdi buradayım. Sadece...” Lafımı tamamlayamadım.

“İstediğin şey nedir?”

“Ben...” Başımı salladım. “Bilmiyorum.”

Aklımdan geçen her şeyi anlamış gibi bana baktı ve dudakları aralandı. “Seni incitmek istemedim,” dedi. “Bunu kasıtlı olarak yapmadım.”

“Ne istedin o zaman?” dedim. Ama bunu sorduğuma anında pişman oldum. Artık kendi düşüncelerime ve sesime bile gü-venemiyordum. Normalde asla yüksek sesle söylemeyeceğim, hatta düşünmeyeceğim şeyleri söylüyordum.

“Charlotte...” dedi ve dönüp kaçabilirmişim, bir daha geri gelmeyebilirmişim gibi temkinle bana doğru bir adım attı. Ama kilitlenmiştim. Aklımdan milyon tane düşünce geçiyor, hepsi birbiriyle savaşıyor, sözcükler o karmaşada birbirine çarpıyordu. “O gece için üzgünüm,” dedi. Kaşları gerçekten de buna üzülmüş, olanları hatırlamak ona acı veriyormuş gibi aşağıya doğru büküldü. “Davranışlarım için özür dilerim. Boş bulundum. İlk kez öpüştüğünü bilemedim.

Hem senin de benimle ilgili bilmediğin şeyler var.” Derin bir nefes alıp tekrar bana baktı. “Ama seni özledim,” dedi. Dudaklarını sıktı. “Hep seni düşünüyorum. Nedenini de bilmiyorum... Ama uzun süredir böyle hissetmemiştim. Sonra, az önce çıkageldin ve istediğim tek şey seni tekrar öpmek ve gitmemeni söylemek. Ama bunları yapmamam gerektiğini biliyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seni üzebilirim. Çünkü dünyalarımız çok farklı. Hayatını mahvetmek istemiyorum.”

“Bu, benim değil de senin kararın mı? Neyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilemeyecek kadar aptal mı sanıyorsun beni?” “Aptal olmadığını biliyorum,” dedi. “Seni benim için bu kadar ilginç kılan özelliğin de bu. Hayattan ne istediğini, tam olarak nereye gittiğini biliyorsun. Buna gıpta ediyorum.” Yaptığı bu tanıma suratımı buruşturdum. Sanki kulağa geldiği kadar sorumluluk sahibi ve istikrarlı birisiydim. Belki de artık öyle olmak istemiyordum. En azından, bu tanımın istikrarlı kısmını istemiyordum. “Ben sadece hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.” “Daha en başından hiçbir şey yürümeyecekmiş gibi konuşuyorsun. ikimiz birlikte olsak, felaketten başka bir şeyle sonuçlanamazmış gibi bir fikre kapılmışsın.” Ağzımdan çıkanlara inanamıyordum... Daha başlamamış bir ilişki için onunla tartışıyordum.

“Hayatım son zamanlarda öyle.”

“O halde, bir daha asla hiçbir şeyde şansını denemeyecek misin?” Bu sefer de kesinlikle kendim gibi ***değil,*** Holly gibi konuşmaya başlamıştım. Ben de pek şansını deneme kraliçesi sayılmazdım. Her şeyim hesaplıydı. Ama kalkmış ondan şansını denemesini istiyordum. Mantıklı beynim o konuşmayı tamamıyla terk etmişti. O an sadece kalbim tarafından yönlendiriliyordum.

Bana bir adım yaklaştığında, göğsü şöminenin ışığını yansıtıyordu. Gözlerime baktı ve nefes alıp verişinin benimkiyle bir olduğuna yemin edebilirdim.

“Bunu mu istiyorsun?” dedi. “Şansımı denememi mi?” Nefes alamadım. Dudaklarım aralandı ama diyeceğim şeyi söylemekten son anda vazgeçtim. Ne hissettiğimi itiraf edemiyordum. Ne kendime ne de ona.

Ama bu sorudan kaçınmanın bir yolunu ararken, birden bana yaklaşmaya başladı. Ellerini çenemden yukarı götürdü ve başımı kaldırıp beni öptü. Yarım saniye boyunca, hiçbir tepki veremedim. Bedenim ellerinin arasında kaskatı kesilmişti. Ama sonra dudaklarının ılıklığı her yanıma yayıldı ve pes ettim. Ben de onu öptüm. Ciğerlerinden bana akan havayı içime çektim. Dudakları arzuluydu, bir şey arıyor gibiydi. Parmaklarımın uçları hafifçe sert göğsüne değdi ve midemde yine kelebekler uçuşmaya başladı.

Gözlerimi kırpıştırdım; dudaklarını kısacık bir an için benimkilerden kaçırdı, aramızdaki mesafeye baktı ve bu sefer beni daha nazikçe öptü. Parmakları yanağımda gezinirken, tenimde iz bırakırken ve boynumun kıvrımlarını izlerken, kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı.

Elini daha aşağı indirmeden durunca, geçen seferki şeyi yapacağını düşündüm. Geri çekilip beni yine yapayalnız bırakacaktı. Ama bu sefer, kaçmadı. Parmaklarını saçlarıma daldırıp kulağımın arkasına attı. “Özür dilerim,” dedi bir kuralı yıkmış, özel alanımı ihlal etmiş gibi elini yavaşça indirerek. Bir an için kontrolü kaybettiğini düşünüp özür dilemişti. “Bunu yapmamalıydım. Ama yapmam gerekiyordu.”

“Düşündüğün kadar kırılgan değilim,” dedim.

Gözlerinde tatlı bir ifade belirdi. “Ben de bunu fark etmeye başladım.”

Aradan saniyeler geçti ve kalbim adeta yerinden fırlayacakmış gibi yine dokunuşunu bekledi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istedim. Kendimi duyacaklarıma hazırlayıp yere baktım. “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Soruma ne yanıt vereceğine bağlı,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Şansım denemek istiyor musun?”

Ağzımı açtığımda, sesimin çıkmayacağından korktum ama boğazımdan yukarı yükselen havayı hissettim. “Evet,” dedim buna kendim de şaşırarak. “Sen?”

Bana biraz daha yaklaştı. Beni yine öpeceğini sandım ama, “Her şeyden çok,” diye yanıt verdi.

Tam o sırada, bakışlarındaki parıltı kayboldu ve yerine başka bir şey geldi.

“Bunu yapacaksak,” dedi yutkunarak, “her şeyi ağırdan almamız gerek.”

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini anlayamamıştım. “İncinmeyeceğinden emin olmam gerek,” dedi. Sözlerine ***gerçekten*** anlam veremediğim için başımı salladım. “Bazı kurallar olması gerek.”

“Nasıl yani?”

“Birlikte olmamızla ilgili kurallar.”

“Kulağa bir iş anlaşması yapıyormuşuz gibi geliyor,” dedim endişeyle.

“Bu ilişki, ancak bu şekilde yürüyebilir. Seni ancak böyle koruyabilirim.”

“Beni korumana gerek yok.”

Şaşırmış gibiydi. “Hayır, var.”

“Bu, korumadan çok kontrol etmek gibi. Beni tam olarak neden koruyacaksın?”

İç çekti. “Hayatım bazen raydan çıkabiliyor. Benim dünyamda her şey çok hızlı gelişir. Buna kapılmanı istemiyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemem.”

“Tekrar hatırlatayım: Kendi kararlarımı kendim verebilirim.” O anda öfkelendiğimi ve yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

“Sadece olacaklara hazırlıklı olmayabileceğini söylüyorum... Benim gibi birisiyle çıktığında birlikte gelecek karmaşayı diyorum. O gece, barın önünde olanları gördün. Çılgın hayranlar, herkes bir parçama sahip olmak istiyor. İnsanı çaresiz bırakan bir durum. Seni bundan korumak istiyorum. Dolayısıyla, adım adım gideceğiz ve hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğiz.”

“Bu da ne demek? Ne zaman görüşeceğimize, randevuya çıkacağımıza ve ***ne*** kadar ileriye gideceğimize sen mi karar vermek istiyorsun?”

Bıkkınlıkla eliyle gözlerini ovuşturdu. “Bak, kulağa aşırı geldiğini biliyorum ama neden söz ettiğimi anlamıyorsun. Lo-las’dan sonra yaşananlar, buzdağının sadece görünen kısmı. Yaptığım her şey abartılıyor, inceleniyor, araştırılıyor ve

yargılanıyor. Benim... yaptığım her şeyi kontrol edebilmem gerekiyor.” “Şimdi de beni mi kontrol etmek istiyorsun?”

“Hayır, ama benimle çıkmak başka birisiyle çıkmak gibi olmayacak. Karmaşık yönleri var ve bunlardan nasıl kaçınılacağını bilen kişi de benim. Yani, sınırlar çizmem gerekiyor. Hem seni hem de kendimi korumak için.”

“Kurallar demek istedin herhalde. Ya seni görmek istersem, ya içimden seni öpmek gelirse? Bunları yapamaz mıyım?” Sinirliydim ve bana daha fazla yaklaşmasını engellemek için kollarımı göğsümde kavuşturduğumu fark ettim.

Bıkkınlıkla iç çekti. “Yapabilirsin tabii. Ama en azından ilk başlarda sınırlar olmalı. Bu konuda bana güvenmen gerek.” Başımı sallayıp dişlerimi sıkarak bakışımı çevirdim.

“Böyle olması gerekiyor, Charlotte.” Ama sesi yumuşak veya yalvarır gibi değildi. Beni sakinleştiremeyeceğini biliyordu.

Birden annemin parmağımdaki yüzüğü ağırlaştı. Başparmağımla yüzüğe dokundum. “Hayır,” dedim ürperdiğimi hissederek. “İstediğim şey bu değil. Böyle olmaz. Seni anlamaya çalışıyorum ama senin tek istediğin sınırlar koymak. Bu iş böyle olmamalı.”

“Tek çare bu.” Birden tüm ifadesi sertleşti.

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Söylediklerine inanamıyor-dum. Kollarımı indirip omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. “O zaman, yapamayız.” Gözlerimi kırpmadan, ellerim titreyerek bir adım geriye gittim. Tüm hayatım ***benim*** kontrolümde geçmişti; geleceğimi kontrol ederek ve tüm doğru kararları alarak. Büyükannemin dediği gibi, kendi yolumu çizerek. Beni hiç kimsenin kontrol etmesine izin vermemiştim ve bunu bir anda yapmaya başlayacak değildim.

Beni durdurmaya, ikna etmeye bile çalışmadı. Arkamı dönüp kapıya doğru giderken, beni izlediğini hissettim.

Onu istiyordum... Ama onun dediği gibi istemiyordum.

Geriye hiç bakmadım ve ön kapıdan dışarı fırladım. Taş zemine adım attığımda, gözlerim yaşlar yüzünden yanıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz, durgun hava beni sarıp sarmaladı. Bana dokunduğu ve alev alev yandığını hissettiğim yerlerin serinleyeceğini umarak içime derin derin nefes çektim.

Bir daha asla dokunuşunu hissetmeyeceğim yerlerin.

Yoğun sıcakta, bedenimin kıvrımlarında biriken terler parıldarken yatak örtüsünü kenara attım. Yatağımın yanındaki pencere açıktı ama rüzgâr yoktu. Yalnızca böceklerin sürekli hareket halindeki tıkırtı ve vızıltıları duyuluyordu.

Çarşafın üstünde sere serpe yatarken, gözlerimi kapamaya çalıştım. Ama beynim Tate'le ilgili düşüncelerden bir türlü vazgeçmiyordu. Dudaklarını, ağzımdaki ağzını, ellerinin hareketini, şarkısını kulağıma fısıldadığı anki sesini hâlâ hissediyordum.

Şansını denemek istiyor musun? diye sormuştu öpüştükten hemen sonra. ***Yaptığım her şeyi kontrol edebilmem gerekiyor. Bu ilişki, ancak bu şekilde yürüyebilir. Seni ancak böyle koruyabilirim.*** Sözleri zihnimde tekrar edip duruyordu. İyi de neden kontrole sahip olması gerekiyordu? Neden bu kadar çok korkuyordu? Nasıl oluyordu da benim incineceğimden o denli emindi?

Yatakta yüzüstü dönüp suratımı yastığıma gömdüm ve biraz uyuyabilmek için düşüncelerimi boğmaya çalıştım.

Bana güvenmen gerek, demişti. Bunu istiyordum. Ona güvenmeyi çok istiyordum. Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Bir tane bile erkek arkadaşım olmamıştı. Bu durumla kıyaslayabileceğim bir deneyimim yoktu. Yine de Carlos'un çıktığı kimsenin ilişkileri üstünde bu kadar kontrol sahibi olmak istediğini sanmıyordum.

Tate'in farklı olduğunu biliyordum. Ünlüydü, zengindi ve muhtemelen hayal bile edemeyeceğim bir hayat yaşıyordu. Ama adeta başıma bir şey gelebilirmiş gibi konuşmuştu. Sanki onunla çıkmak hayatımı mahvedecekti.

Sırtüstü dönüp bakışlarımı beyaz sıvalı tavana diktim. Onun beni koruması

gerekmiyordu. Ona da aynı şeyi söylemiştim: Kendi kararlarımı verebilirdim.

Kendi hatalarımı da yapabilirdim.

Bunu istiyorsam, neden o kadar çok korkuyordum? Kontrol sahibi olmak istiyorsa, tamamdı. Bu ilişkinin nasıl olacağına karar vermek istiyorsa, kimin umurundaydı? Bana birlikte olmak konusunda ne kadar ileriye gideceğimizi de söylemek istiyorsa, bunu yaşamaya değerdi.

Bu, ***benim*** hayatimdi. Onu istiyorsam, onunla birlikte olmayı hak ediyordum. Koşulları umurumda değildi. Ayrıntılar da öyle. Yana dönüp cep telefonumu aldım. Saat 03.10'du. Arama geçmişime gidip Tate'in beni dükkânın dışında beklediği gece aradığı numarayı buldum. Telefon bir kere çaldı ve Tate boğuk bir sesle yanıt verdi.

"Charlotte?"

"Tamam," dedim. Hâlâ çok gergindim ve tenimde soğuyan terler yüzünden titriyordum. "Senin dediğin gibi deneyeceğiz."

Bir sessizlik olunca, nefesimi verdim. Hattın diğer ucundan sadece nefes alıp veriş sesi geliyordu. O kadar net duyuyordum ki gözlerimi yumsam aynı odadaymışız gibi hissedebilirdim.

"Bütün gece seni düşündüm," dedi en sonunda. "Uyuyamadım." Demek o yüzden telefona hemen yanıt vermişti. "Fikrini değiştirdiğine sevindim." Mutlu gibiydi. İşte o anda, doğru kararı verdiğimi anladım.

Artık umurumda değildi.

Sınırlar ve kısıtlamalar umurumda değildi.

Kendi kurallarıma bağlı kalmak da öyle.

Sadece onu istiyordum.

DOKUZ

“Sana ne oldu?” diye sordu Carlos dirseğini bizimkinin yanındaki metal dolaba yaslayarak.

Önceki gece hâlâ aklımdaydı: Tatee gecenin üçünde açtığım telefon, nemli havadan yapış yapış olmuş tenim. Carlos gülümsememi görmesin diye kendimi zor tuttum. Ona henüz Tate’ten söz etmeye hazır değildim. Belki de biraz ne diyeceğinden endişe ediyordum. Benimle o kadar dalga geçmiş olsa da, kimseyle randevulaşmama kuralımı çiğnememi hayal kırıklığıyla karşılayabilirdi. Bir de Tate Collins’le çıkıyor olduğum gerçeği vardı tabii. Ayrıca, bunun duyulmasını da hiç istemiyordum... Dersin ortasında sınıfa bir buket çiçek gelmesinin utanç verici olduğunu düşünmüştüm. İlişkimizi herkesin öğrenmesinin yaratacağı ilgiyi düşünemiyordum bile. O yüzden, o gün için bir şey demeyecektim. Carlos’tan bunu gizlemek hiç hoşuma gitmese de, Tate’in dediklerine uyuyor ve her şeyi ağırdan alıyordum.

“Nasıl yani?” dedim sırt çantamı dolaba koyarken.

“Işıldıyorsun.”

“Hayır, ışıldamıyorum.” Ama sanki o ışıltıyı silebilirmişim gibi yüzüme dokundum. İlk dersimde kullanacağım tarih kitabımı çıkardım. Kitabı kapladığım kahverengi kâğıt Bay Trentonın sıkıcı derslerinde çizdiğim karalamalarla doluydu.

“Işıldıyorsun,” dedi Carlos dirseğini indirip bana yaklaşarak. “Seni tanıyorum... Işıldıyorsun. Bu da, son üç haftadır ne kadar asık suratlı olduğunu düşünürsek, güzel bir gelişme.” Amy Rogers, Carlos un yanından dolabına ulaşmaya çalıştı ama Carlos istifini bile bozmadı ve yanıt vermemi bekledi.

Kaşlarımı çattım. “Surat asmadım.” Bu yanıt bana bile inandırıcı gelmedi. “Sadece cuma olduğu için memnunum,” dedim sanki yaklaşan hafta sonu neden ışıldadığımı açıklayabilirmiş gibi.

Carlos ikna olmuş gibiydi. “Eh, eski Charlotte un geri döndüğüne ***sevindim.***

Hafta sonunu ben de dört gözle bekliyorum. Bayan Duncan çok uzun bir matematik ödevi verdi. Protesto etmek için kitabımı yakmayı düşünüyorum."

"Bir gösteri yapmanın çok etkileyici bir çözüm olacağından eminim," dedim gülümseyerek.

"Hemfikir olduğumuza sevindim. Ayrıca, sıkıntılarımı unutmak için yarın Netflix'te peş peşe bir sürü film izlemeye de karar verdim."

Onu dinlediğimi belli etmek için başımı sallıyordum ama telefonumun çaldığını duyunca apar topar çantamda bulmaya çalıştım.

"Edebiyat dersinde görüşürüz," dedi Carlos. "Ha, Charlotte. .. Hoş geldin." Döndü ve çoktan ilk derse yönelen öğrenci kalabalığının arasında ilerledi.

Ekranda bir mesaj bildirimi olan telefonumu çıkardım. Mesaj Tate'tendi.

Görüşebilir miyiz?

Kalbim adeta kanatlandı ve uçmaya başladı. Kalabalıktan birisi bir şekilde Tate Collins'le mesajlaştığımı anlayabilirmiş gibi etrafıma bakındım. Ama her zamanki gibi, herkes kendi işiyle ilgileniyordu.

Evet, diye yanıt verdim.

Ekranda bir mesaj daha belirdi. ***Bugün?***

Tam yanıt verecekken dört tonlu zil tepemdeki hoparlörden etrafa yayıldı. Sınıfa giderken yanıt yazdım. ***Nerede buluşacağımızı söyle.*** Sonra da gönder tuşuna bastım.

O gün inanılmaz derecede ağır geçti. Sınavlarımız için konuları gözden geçiriyorduk ama ne dinlediğimi anlamıyordum. Tarih dersinde girdiğimiz sürpriz testi nasıl bitirdiğimi de hatırlamıyordum.

Odaklanmamı imkânsız kılan ciddi bir uykusuzluk haricinde, sürekli telefonuma bakıyor, Tate'in yanıtını bekliyordum ama yanıt gelmiyordu.

Okuldan sonra, Carlos'la birlikte okulun kocaman kapılarından sokağın kenarındaki sıra sıra palmiye ağaçlarının arasından sızan gün ışığına çıktık. Elimi gözlerime siper edip etrafıma bakındım. Carlos konuşuyor, o günkü beden eğitimi dersinde yakan top oynarken Amanda Coats'un suratına topu kazayla nasıl fırlattığını anlatıyordu.

"Kendimi çok kötü hissettim tabii," dedi. "Ama kız beden eğitimi dersine girerken bile o kadar makyaj yapıyor ki top suratında iz bıraktı..." Bundan söz etmeye devam ettiyse de duymadım. Bakışlarım okuldan uzaklaşmakta olan öğrencilerden sokağa kaymıştı.

Kaldırımın kenarında Tate'in arabasını gördüm. Carlosun, "Bu gece, Mike Logan bir parti veriyormuş," dediğini duydum. "Belki de gitmeliyiz. Eğlenceli olabilir." "Gidemem," dedim tekrar ona bakarak. Carlos arabayı fark etmemişti.

"Bu gece başka ne işin olabilir ki? Cuma günü geldi, Char. Ev ödevlerini ve ders çalışma işini yarma bırakabilirsin. Hem Holly'nin sana izin verdiğini söylemiştin."

"Biliyorum..." dedim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Sadece... Bir sonraki tarih sınavına çalışmaya başlamam gerek. Bugünkü sürpriz sınavda çuvalladım sanırım."

"Hiç sanmam. Charlotte Reed sürpriz sınavlardan asla kalmaz."

Haklıydı ama son üç haftadır derslere o kadar da odakla-namamıştım ve bir A-bile Stanford'a kabul edilmemi tehlikeye atabilirdi.

"Önümüzdeki hafta telafi ederim. Benim evde kahve ve realite programları olur mu?"

Bıkkınlıkla iç çekti. "Tamam." Bana sinir olsa da, gitmeden önce yanağımdan öptü. "Yarın beni ara! Matematik çalışmama yardım edecektin!"

El sallayarak onu yolladım ve sırt çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım. Carlos karşıya geçip gözden kaybolunca da arabaya doğru gittim. Okuldan çıktığımdan beri aynı yerde duruyordu. Oraya yaklaşırken, şüpheye kapıldım. Yanılmış olabilirdim. Belki de Tate değildi.

Derken, yolcu kapısı açıldı. Duraksayıp karanlık arabaya baktım.

“Geliyor musun?” dedi birisi karanlıktan. Bunu soran Tate’ti.

Kalbim yine çılgınlar gibi atmaya başladı. Şöyle bir otoparka ve ön bahçeye baktım. Sadece edebiyat dersinde güller bana yollandı diye hâlâ üzgün olduğunu düşündüğüm Jenna Sanchez kaldırımda konuştuğu gruptan bakışlarını ayırıp bana baktı. Ama sonra o da başını çevirdi.

Sırt çantamı çıkarıp yolcu koltuğuna oturdum. Tate bana gülümsedi. Çekingen bir hali vardı. “Selam,” dedi.

“Beni almaya geleceğini bilmiyordum.”

“Sürpriz yapmak istedim.”

“İşe yaradı.” Gülümsememeye çalıştım. Onu gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istemedim. Ama bu tavrım bana şapşalca, tam ergen kızlara göre ve benim yapmayacağım bir şey gibi geldi.

“Büyük bir ihtimalle, hâlâ tereddütlüsündür. Ama dün gece aradığında... Seni görmek için daha fazla beklemek istemedim.” Gözlerine baktım. Gülümsüyordu, kahverengi gözlerini bana dikmişti ve henüz çözmediğim daha milyonlarca gizemli yanı vardı. Kalbim sırf ona baktığımda bile göğsümden fırlayacakmış gibi oluyordu. Okulda hissettiğim bezginlik bir anda geçmişti. Orada onunla birlikte olmak, bedenimdeki tüm sinir uçlarını harekete geçirmişti.

Sonra, elinde siyah bir kumaş olduğunu fark ettim.

“Nedir bu?”

“Gözlerini bağlayacağım,” dedi. Yanağında gamzesi belirdi ve göz kırptı. “Seni bir yere götürmek istiyorum ama sürpriz olacak.”

Huzursuz olduğumu hissettim ve oturduğum yerde kıpırdandım. ***Gözlerimi bağlamak mı?*** Derhal arabadan inmeliydim. Eve gidip Stanford kompozisyonlarımı yazmalı, ev ödevlerimi yapmalı, Leo ya bakıp Mia’ya yardım etmeliydim. Bundan başka her şeyi yapıyor olmalıydım. Ama yerimden

kıpırdamadım.

“Charlotte,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana güveniyor musun?” Önceki gece de buna benzer bir şey demişti. Bunun onun için önemli olduğunu biliyordum ve çaba sarf ettiğimi görmesini istiyordum. Onunla şansımı denemek istediğimi bilmesini istiyordum.

O yüzden, başımı salladım. “Güveniyorum.”

Pencereye döndüm. Camda aksimi gördüm; gözlerim iri iri, saçlarım da yüzüme dökülüyordu. Sonra, görüntü kayboldu. Tate siyah kumaşı gözlerimin etrafına geçirdi. Dudağımı ısırdım.

“Çok mu sıkı?” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı hayır dercesine salladım. Ilık nefesini kulağımda hissedince mideme de bir sıcaklık yayıldı.

“Bakmak yok,” dedi.

Araba hareket etti ve trafiğe girdi. Hiçbir şey göremediğim için, diğer duyularım birden keskinleşti. Tate’in yanımda sakin sakin nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Kokusu mis gibi keskin bir tıraş losyonu ve tuzlu okyanusu andırıyordu. Bana yaklaştığını hayal ettim; onu görmeden bana dokunması nasıl bir şey olurdu diye merak ettim.

Birkaç sokak boyunca, ikimiz de konuşmadık. Sonra Tate, “Ne düşünüyorsun?” dedi.

“Ben bir şey...” diye başladım ama durdum. Gerçek bir yanıt istediğini biliyordum. Sesinden belliydi. Gerçeği duymak istiyordu. Ama ona ellerini üstümde hissetmek istediğimi söy-leyemedim. “Okyanusu düşünüyorum,” dedim kısmen doğruyu söyleyerek.

“Okyanusun nesini düşühüyorsun?”

“Havasını. Tuz ve güneş gibi, biraz da yeşillik gibi kokar. Bir de...” Sustum ama bir şey demedi. Ne diyeceğimi beklerken nefesini tutmuş gibiydi. Artık nefes

seslerini duyamıyordum. “Dalgaların yarattığı etkiyi düşünüyorum,” dedim. “Bacaklarımdan yukarı çıkışını. Küçükken denizin canlı olduğunu, beni sürüklemeye çalıştığını düşünürdüm. Bazen bunu yapmasına izin vermek isterdim. Binlerce kilometre boyunca beni derinlere sürüklemesini isterdim. Ta ki uzaklardaki bir kıtaya varana dek. Bu fikir hoşuma giderdi.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Acaba bana mı bakıyor diye düşündüm. “Her şeyi düşünme şeklini seviyorum,” dedi nihayet. Koltukta kıpırdandığını hissettim.

Dudaklarımı yalayıp altdudağımı ısırdım. Tate’in nefesini içine çektiğini duydum.

“Charlotte...” dedi yalvarır gibi.

“Ne oldu?”

“Az önce yaptığın şeyi... Yapma, olur mu?”

“Neden?” dedim. Kendim de şaşırdım ama rahatlamıştım. Yaptığımız şeyden keyif alıyordum. Ustdudağımı dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım. Onun beni izlediğini bilmek bedenime tatlı bir ürperti yayıyordu. Dokunmadığı halde, dokunuyormuş gibi hissediyordum. Dudağım onun dişlerinin arasında gibiydi.

“Charlotte. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedi. Gülümsediğini hissettim. “Beni çıldırtıyorsun.”

Demek ne derse dersin, güç sahibi olan tek kişi o değildi. Kendi kendime gülümseyerek arkama yaslandım.

Araba yavaşlayıp durdu ve şehrin seslerinin de hafiflediğini fark ettim. Artık bir anayolda değildik. Arabanın kapısı açılırken, ani bir cereyan hissettim. Hava etrafımı sardı ve ılık ve yumuşak olduğu halde, kollarımdaki tüyler ürperdi. Tate’in eli elime bir statik kıvılcımı çıkararak değdi ve beni arabadan indirdi. Uzaktan bir korna sesi geldi. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Birkaç adım attıktan sonra, bir kapıdan geçip hafif toz ve döşeme kokusu sinmiş bir binaya girdik. Ayakkabımın ucu sert bir şeye çarptı.

“Basamaklar,” dedi Tate yanımdan.

İlk önce, tereddütle sağ ayağımı kaldırdım. Bir şeye takılıp yere kapaklanmaktan korktum. Ama Tate beni sıkıca tutuyordu. Bir elini sırtıma koymuştu, diğer eliyle de elimi tutuyordu. Bu şekilde halı döşeli basamaklardan çıktık.

“Neredeyiz?” diye sordum basamaklar sona erince. Serbest elimi öne uzatıp önümde bana nerede olduğuma dair bir ipucu verebilecek bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ama parmaklarıma havadan başka bir şey gelmedi. Tate de yanıt vermedi. Beni öne doğru götürdü, sonra da bıraktı. Dengemi yitirecek, yere düşecek gibi oldum.

“Tate?” diye fısıldayarak gözümdeki bağı açmak için ellerimi başıma götürdüm ama Tate aniden yanıma geldi ve elleri ağır ağır kollarımdan yukarı ilerlemeye başladı. Parmakları boynumdan enseme giderken ve en sonunda göz bağını açıp yere bırakırken, nefesimi tutup beklemeye başladım.

Devasa odanın büyüklüğüne odaklanabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Kocaman, süslü, altın yaldızlı kubbeli bir tavanı olan ve yere kadar uzanan kırmızı perdeli bir sinema salonuydu burası. İkinci katın balkonundaydık ve aşağıdaki onlarca koltuğa ve ön taraftaki geniş mi geniş perdeye bakıyorduk. Bir duvara merdivenler yaslanmıştı ve yerde boya tenekeleri ile beyaz örtüler duruyordu. Sinema salonu tadilattan geçiyordu.

“Burası Lumiere,” dedi Tate. “Duymuş muydun?”

Başımı hayır anlamında salladım. Gözlerimi açtığından beri ilk kez ona baktım. Bu sürprizine ne tepki vereceğimi bilemiyormuş gibi endişeli görünüyordu.

“İnanılmaz bir yer,” dedim.

“Hollyvvood’daki orijinal sinemalardan biriydi. Seneler boyunca bir açıldı bir kapandı ve genellikle ikinci sınıf filmler oynadı burada. Ama en sonunda tadilattan geçirmeye başladılar.

Tırabzanlara ilerleyip avuçlarımı soğuk metal demire dayadım ve ilk kata baktım. Bazı sıralardaki koltuklar eksikti. “Buraya girilmesine izin veriyorlar mı?”

Tate hafifçe gülümsedi. “Ayarladım.”

Arkama dönünce, tırabzanların karşısındaki iki ön koltuğun yanına ufak bir masa kurulduğunu fark ettim. Beyaz örtülü masanın üstünde şık bir maden suyu şişesi, kocaman bir kâse patlamış mısır ve rengârenk şekerlemelerin bulunduğu minik cam kâseler duruyordu.

Koltuklara gidip oturduk. Biz bunu yaptığımız anda, ışıklar kararmaya başladı. Göremediğim bir yerden idare ediliyorlardı. Her şey kusursuz bir biçimde ayarlanmıştı. Orada onunla, Tate Collins’le henüz halka açılmamış bir sinemada oturduğuma inanamıyordum. Bir insan o tür bir yeri nasıl kiralayabilirdi? Bu ayarlama ona ne kadara patlamıştı? Ama bunları sormadım. “Ne izliyoruz?” dedim.

Beni merakta bırakmak istermiş gibi kaşını kaldırdı. “Az sonra görürsün.”

Tam o sırada, devasa film perdesi aydınlandı ve soluk ışık Tate’in suratına yansıdı. Perdede siyah beyaz görüntüler belirdi: Bir Afrika haritası, sonra da kalabalık bir pazarın kumlu ve bulanık bir görüntüsü geldi. Sesler eski filmlerdeki gibi biraz uzaktan ve yankılı çıkıyordu. Lola’s’daki gecemizi hatırladım. Ona ***Casablanca’y***ı hiç izlemediğimi söylediğimde, ne kadar şaşırmıştı. O sırada, bunu... Birlikte izlemeye hazırlanıyorduk.

Sinema salonunun karanlığında, Tate’in bana baktığını hissedebiliyordum. Koltuğunda geriye yaslanmış kıpırdamadan duruyordu; kahramanımız Humphrey Bogart ve kaybettiği aşkı Ingrid Bergman arasında geçen ilk öpüşme sahnesinde gözlerini benden ayırmadı. O sahnede, ikisinin Paris’te birbirlerine ilk âşık oldukları zamana geri dönülüyordu. Tate’in bana dokunmasını, kucağımda birbirine kavuşturduğum ellerimden birini tutmasını bekledim. Hatta bana maden suyu koymak için eğildiğinde dizime sürtüneceğini de sandım ama bana bir kere bile dokunmadı. Mesafesini korudu. Tenimi sadece bakışlarıyla okşadı.

Filmin sonunda iki âşık veda edip uçak karanlık bir ufka doğru giderken perde karardı ve salonun duvarlarındaki ışıklar yandı. Tate bana döndü. Dudaklarıma baktı. “Hoşuna gitti mi?” Parmağımı aramızdaki o aşılmaz kol dayama yerine koydum. “Muhteşemdi,” dedim ama bana o sürprizi hazırlamak için onca

zahmete girmişken esas hislerimi söyleyemedim.

“Ama?” dedi. Her zamanki gibi ona söylemediğim bir şey olduğunu anlamıştı.

“Çok trajik bir öyküydü.”

“Neden öyle düşündün?”

“Birlikte olmuyorlar. Kadın gidiyor ve her şey bitiyor. Çok üzücü.”

“O halde, filmi sevmedin mi?” dedi. Ama korktuğum gibi hayal kırıklığıyla değil, merakla sormuştu bunu.

“Hayır, sevdim. Bayıldım. Sadece öyle biteceğini tahmin etmemiştim. Bana doğru sonmuş gibi gelmedi.” Bunu söylerken utanmıştım ama duydukları hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

“Klasik bir aşk öyküsü,” diye hatırlatma yaptı.

“Ama birlikte olmalarını istiyordum. Bir aşk öyküsünün amacı bu değil midir? İki âşık birlikte olabilmek için her şeyi feda ederler.” Asla romantik bir kız olmamıştım ama ben bile ***Romeo ve Juliet’ı*** sevmiştim.

“Feda ettikleri şeyler oldu.” Tate biraz durup ne diyeceğini düşündü. “Aşık oldukları halde, birbirlerinden vazgeçtiler. Bazen hayat sevdiğin kişiyle olmanı imkânsız kılar.”

Aklımdan geçen şeyin fazla cüretkâr olduğunu, muhtemelen sormamam gerektiğini de biliyordum ama merak ediyordum. Onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Öğrenmek istediğim de çok şey vardı. “Hiç âşık oldun mu?”

Düşük bel bluciniyle ayağa kalktı. “Hayır,” dedi kısaca. “Ya sen?”

Alaycı bir ses çıkararak güldüm. “Lütfen. Sana kimseyi öpmediğimi söylemiştim.”

Gülümseyeceğini sandım ama bakışları dalgınlaşmıştı. Gözlerinin o soğukkanlı

koyuluğunda daha derin bir anlam okumaya çalıştım. Dişlerini hafifçe sıktığı için, suratının hatları daha mesafeli görünüyordu.

“Hazır mısın?” dedi bir süre sonra.

Ağır ağır ayağa kalktım, gitmeden önce son bir kez devasa sinema salonunu görebilmek için kendi etrafımda döndüm. “Bunun için teşekkür ederim. Asla unutmayacağım.”

Elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arşından geçirdi ve daha önceden göremediğim kırmızı halıyla kaplı basamaklardan inip Tate’in iterek açtığı metal bir kapıya doğru yürüdük.

Tate’in Tesla ismini verdiğini öğrendiğim siyah, şık arabası dışarıda duruyordu. Biz filmi izlerken, hava kararmaya başlamıştı. Benim için yolcu kapısını açtı ve arabanın üstüne tutunup tam yerime oturacakken, sokakta salına salına yürüyen bir grup kız gördüm. Kısa ve parıltılı elbiseleri kalçalarındaydı ve topuklu ayakkabıları tehlikeli sayılacak kadar yüksekti. Başımı önüme eğdim; o anda, görünümümün ne kadar sıradan olduğunu fark ettim: sadece bir kot şort, kirlenmiş lacivert babetlerim ve atkuyruğu toplanmış kahverengi saçlarım.

Sıradandım. O kızlardan değildim. Jenna Sanchez veya Sophie Zines gibi kızlardan biri, her gittiğim yerde dikkat çeken birisi değildim. O parıltılı elbiselerin ve topuklu ayakkabıların o kızları benden daha iyi yapmadığını gayet iyi bildiğim halde, onları görünce içimde kıskançlık diyebileceğim bir şeyler kıpırdanmıştı. Onların ***Tate in*** birlikte olması gereken kızlardan olduklarını düşündüm. Birden, keşke bu tür randevularda giyebileceğim elbiselerle, incecik siyah bluzlarla ve topuklu ayakkabılarla dolu bir gardırobum olsaydı diye düşündüm. Ama yoktu. Tate ise yine de yanımdaydı.

“Her şey yolunda mı?” dedi Tate.

“Evet,” dedim arabaya binerken. Kızlara fazla uzun baktığımı hemen fark etmişti.

Arabaya sessizlik çöktü. İnsanı huzursuz eden değil, her ikimiz de bir şey bekliyormuşuz gibi hissettiren bir sessizlikti. Bir kez daha, orada olduğuma inanamıyordum. Ama sırf Tate Collins yüzünden değil. Tate gibi kişilerin bir

parçası olmadığı bir hayat inşa edebilmek için her şeyi yapmış olmama rağmen sona ermesini istemediğim bir randevuda olduğuma inanamı-yordum. İçimde bir savaş yaşanıyor gibiydi. Bir yanım ondan uzak durmak, diğer yanım ona yaklaşmak istiyordu.

Tate e evimden bir blok önce beni bırakmasını söyledim. Büyükannemin veya Mia'nın o arabadan indiğimi görmelerini istemiyordum. Çiçek buketi başka mevzuydu ama Tate Collins'in beni eve getirmesi konusunda yalan söylemekte zorlanabilirdim.

Tate kaldırıma çıktı. Etraftaki evleri ve apartmanları süzdüğünü fark ettim. Balkonlarda mangallar, plastik sandalyeler, bisikletler, komşumun bahçesinde senelerdir aynı yerde duran ve durdukça paslanan Buick arabası vardı. Bir çocuk kaldırımda basket topu sektiriyor, arada sırada durup kollarıyla karate hareketleri yapıyordu. Bizi fark etmemişti bile.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu Tate. Keşke gördüklerini düzeltmenin bir yolu olsaydı, keşke genellikle o kadar da kötü olmadığını söyleyebilseydim ya da geçici olarak orada oturuyoruz diyebilseydim. Ama bunu söylemem gerçeği değiştirmezdi. Sonuçta benim evim orasıydı.

"Hayatımın büyük bir kısmını burada geçirdim. Kız kardeşim ve ben erken yaşlarda büyükannemle burada yaşamaya başladık."

"Kız kardeşin senden büyük mü, küçük mü?"

"Büyük."

"Senin kadar zeki mi?"

"Hem evet hem hayır."

Bu yanıtımın ardında daha uzun bir öykü olduğunu anlayıp gülümsedi.

"Film için tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Beğendiğine ama bir yandan da nefret ettiğine sevindim."

Ona gülümsedim. “Nefret etmedim. Sadece sonu farklı olabilirdi diye düşündüm.”

“Romantiksin galiba,” dedi.

“Kısa bir süredir öyleyim,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek.

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyorduk; aramızdaki hava o kadar durgundu ki bir an için başım döndü. Ona bu kadar yakın olmak önceki gece beni nasıl öptüğünü, belinden yukarısı çıplak olan bedenini benimkine nasıl yasladığını ve şöminenin ateşinin tenimi nasıl yaktığını hatırlattı.

Düşünmeden ona doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapadım. Ona yine dokunmak, ağzının tadını ağzımda hissetmek, bedenimin aynı anda alev alev yandığını ve buz kestiğini duyumsamak istiyordum. Ellerini belime götürdü ve kalça kemiğime dayadı. Ama beni kendisine çekmedi; sadece hafifçe itip durdurdu. Gözlerini kırpıştırıp tekrar bana odaklandı.

“Ağırdan alıyoruz, unuttun mu?” dedi.

Bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çevirdiğinde, az kalsın gülecektim. Tüm hayatımı oğlanlardan, özellikle de Tate gibilerinden kaçınarak geçirmiştim. Benden tek bir şey isteyeceklerini sanmıştım ama Tate karşıma geçmiş ***bana*** ağırdan almamı söylüyordu.

“Doğru,” dedim omuzlarımı dikleştirip.

Her şeyi ağırdan almak istemesine memnun olmalıydım. Daha fazlasını istememeliydim. Ama...

“İyi geceler, Charlotte,” dedi parmaklarım kalçamdan çekerek.

“İyi geceler, Tate Collins,” dedim ondan daha yumuşak bir ses tonuyla. Kaldırıma doğru bir adım attım.

Arkamda boşta çalışan Teslanın hafif uğultusunu duyabiliyordum ama dönüp bakmadım- Arkasına bakan kız olmak istemiyordum. Ama ben köşeyi dönene dek beni izlediğini biliyordum. Kendimi yatağımın serin örtülerinin arasına

gömerken, yastığımı yüzüme dayarken ve parmaklarının nasıl kalçamda gezindiğini, beni ona yaklaşmaktan, dokunmaktan ve öpmekten nasıl alıkoyduğunu düşündüm.

Ellerini hayal ederek uyuyakaldım.

ON

Şifoniyerimin üstündeki telefonum titriyordu. Yatağımda yana dönüğümde, telefonun çalar vaziyette yere düştüğünü gördüm.

Eğilip yerden aldım.

Fazla uyumuştum. Saat neredeyse sabahın onu olmuştu.

Carlos aramış, muhtemelen o gün çalışmak için kaçta bu-luşabileceğimizi soran bir sesli mesaj bırakmıştı. Bir de Tate'ten mesaj vardı.

Hemen mesajı açtım: ***Gördüğüm şeyi görmeni istiyorum.***

Tekrar tekrar okudum. Telefonu, üzerimden savurduğum açık sarı battaniyenin üstüne koyup saçlarımı geriye attım. Ne demek istiyordu? Bir soru işaretiyle yanıt vermeyi düşündüm ama telefonuma bir mesaj daha geldi.

Tate: ***Dışarıdayım.***

Hemen yataktan fırladım.

Duş alacak vaktim olmadığı için, şortumu ve askılı bluzumu çıkarıp daracık şifoniyerimin çekmecesinde temiz bir sutyen ve iç çamaşırı aramaya koyuldum. Bunları giyerken, bir yandan da gelemeyeceğime dair bahaneler sıralayıp Carlos'tan özür diledim. Yatak odamın penceresi açıktı ve sabah esintisi çok hoştu. Üstüme önceki gün giydiğimden farklı bir kot şort ve bedenimin hatlarını sıkıca saran, açık yakalı, açık pembe bir tişört giydim. Carlos bunu her giydiğimde ıslık çalar ve "Vay canına, kanka," derdi.

Cumartesi sabahları, büyükannem huzurevindeki Zumba derslerine gidiyordu. O yüzden, bir tek Mia'ya açıklama yapmak zorundaydım. Onu mutfakta kollarını sıyırmış, saçını gevşek bir topuz yapmış vaziyette Leo'nun biberonlarını yıkarken gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" dedi kolunun tersiyle alnını silerek. Şakağından aşağı

sular süzüldü.

“Dışarı... Carlos’la buluşacağım,” dedim.

“Cumartesileri genellikle ödev yapardın,” dedi dalgın dalgın. Ne yanıt vereceğimi pek umursamıyor gibiydi.

Ön kapıya gidip kapı kolunu tuttum. Mümkün olduğunca az yalan söylemek istiyordum. O yüzden, bir an önce dışarı çıkmalıydım.

“Evet, ders çalışacağız zaten. Matematik falan.”

Suratımı ekşittim. Sesimden yalan söylediğim belliydi. Ama Mia bunu fark etmedi.

“Bu gece, benim için Leo’ya bakarsın diye düşünüyordum. Palapa’da Greg’le buluşmam gerekiyor. Canlı müzik varmış.”

“Greg mi?”

“Evet, biliyorsun ya işte. Greg. Birkaç hafta önce, senin ablana yardım edip yeğeninle vakit geçirmenden daha önemli işlerin olduğu için randevumu iptal etmiştim.” Sözleri sertti ama sesi bitkindi. “Leo’ya bakabilir misin?”

Kapı kolundaki elime baktım. Ona yardım etmek istiyordum. Gerçekten istiyordum. “Tabii,” dedim. “Ama eve vaktinde dönebilirsem.” Hemen kapıyı açtım. Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden gitmeliydim. “Yine de söz veremem.”

“Charlotte?” diye seslendi ama çoktan kapıyı kapatıyordum. Mia başka bir şey diyemeden basamakları koşarak indim.

Tate beni bir blok ötede hafif bir uğultu çıkaran Tesla’nın içinde bekliyordu. Önceki akşam beni bıraktığı köşedeydi. Koştuğum için kalbim hızlı hızlı atıyordu ve kapıyı açmadan nefes nefese kalmıştım.

“Beni ektiğini düşünmeye başlamıştım,” dedi Tate ben yolcu koltuğuna otururken.

“Önceden haber vermedin, hâlâ yataktaydım.”

Gamzesi belirdi ve gözleri aklından bir şey geçmiş gibi parıldadı. Tate motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken gülümsedim.

“Seni etkilemek için daha fazla çaba sarf etmem gerektiğine karar verdim,” dedi bahçe çalılıklarının üç metreyi bulduğu ve demir kapıların malikâneleri dış dünyadan koruduğu Beverly Hills’in daha şık mahallerine doğru giderken. LA’de yaşamak komikti: Bizimki gibi pespaye bir ev, dünyanın en büyük malikânelerinden sadece kısa bir araba yolculuğu uzaklıktaydı. Benim gibi bir kız Tate gibi biriyle sanki aynı dünyadanmışız gibi tanışabiliyordu. İnsanın aklı almıyordu ama birlikteydik.

“Beni etkilemek mi?” dedim ona dönerek. Her biri ılık Pasifik havasını içine almak için pencerelerini indirmiş olan gümüş rengi Mercedes’lerin, beyaz Bentley’lerin ve çelik grisi Ferrari’lerin yanından geçerken, bakışlarını yoldan ayırmadı.

“Meşhur Lumiere Sinemasını ***Casablanca***yı izlemek için kiralamak Charlotte Reed’i etkilemiyor.”

“İnan ki etkilendim.”

“Sorun değil,” dedi inanmamış gibi kaşını kaldırarak. “Zoru severim.” Aniden döndü ve ufak bir vale kulübesinin önünde durdu. “Güzel görünmek için pahalı şeylere ihtiyacın yok,” dedi yüzüme dikkatle bakarak. “Ama bunlara yine de sahip olmanı istiyorum.”

“Anlamadım,” dedim Tate arabadan inerken. “Tam olarak ne yapıyoruz?” Ama çoktan kapımı açmış, inmem için elini uzatmıştı. Kaldırıma çıktım ve şık siyah tentesinde beyaz harflerle ***Barneys Ne w York*** yazan mağazaya baktım.

“Tate?” dedim yukarı bakarak. Barneys’i dışarıdan görmüştüm elbette ama arabadan inip önünde hiç durmamıştım. Eski Volvo’mu mağazanın yakınlarına park etmeme izin vermeyeceklerini düşünüyordum.

“Gel,” dedi Tate birden yanıma yaklaşıp anahtarlarını bir valeye fırlatarak. Parmaklarını parmaklarımdan geçirdi ve beni mağazaya çekti ama içeri

girmeden önce endişeyle kapıda durdum.

“Bence bunu...” dedim ama hislerimi açıklayacak sözcükleri bulamadım.

“Sorun ne?”

“Bunu yapmana gerek yok,” desem de kolunu belime atıp beni kendisine çekti. Geçen gece evine gittiğimden beri ilk kez o kadar yakınlaşıyorduk. Bedenim kolunu hissedince, yine alev alev yanmaya başladı.

“Charlotte, dün filmden sonra o kızlara nasıl baktığını gördüm. Sana kaç kere ne kadar güzel olduğunu söyleyebileceğimi bilmiyorum ama nedense sen öyle düşünmüyorsun. O yüzden, dün gece belki kendini güzel de ***hissetmen*** gerekiyordur diye düşündüm. Belki bunu senin için yapabilirim diye düşündüm.” ***Güzel*** sözcüğünü duyunca gülümsedim. Yine yanaklarım kızardı. Mia ve ben birbirimize çok benzediğimiz için yeteri kadar güzel olduğumu biliyordum ama görünümümü asla ön plana çıkarmaya çalışmamıştım. Dış görünüş benim için asla önemli olmamıştı. Ama Barneys’in kapısından içeri bakıp nasıl bir yer olduğunu düşünmeden edemedim.

“Hissettiriyorsun zaten,” dedim kahverengi gözlerine bakarak. “Bana zaten öyle hissettiriyorsun. Ama bu... Bu, çok fazla.” “Değil. Hem dediğim gibi, zorlu işleri severim.” Başım yana eğip yanağımı hafifçfe öptü.

İçim aniden ürperdi ve altdudağımı ısırıp nefesimi içime çektim. “Tamam.” Tate beni mağazaya soktu. Elimi tutan parmakları bir ritim tutmuştu. Müzik adeta içinden kaçıp serbest kalmak istiyor gibiydi.

Tate mağazada geleceğimizi biliyormuş gibi görünen bir kadınla konuştu ve kısa süre sonra, iki satıcı kız beni ancak bir moda meraklısının cenneti olarak tanımlanabilecek bir alana götürdü. Raflardan pullu kısa elbiseler, ipekli bluzlar ile siyah taytlar çıkarmaya başladılar ve ben bunları denemeye razı olur olmaz hemen taşımaya koyuldular. Beni kat kat gezdirip farklı bölümlerin, markaların ve inanılmaz derecede yüksek fiyatlı etiketlerin arasından geçirdiler. Tate bizi yakından izliyordu; bazen diğer müşteriler onu tanıyabilir diye endişeli görünüyordu ama ne zaman göz göze gelsek gülümsüyordu. Belki de bu alışverişten benden daha çok keyif alıyordu.

En sonunda, satıcı kızlar beni soyunma kabinlerine götürdüler; ulaşamadığım fermuarları çekmeme yardım ettiler ve kocaman boy aynasının karşısına geçtiğimde kırışıklıkları düzelttiler. Bazı giysilerin farklı bedenlerini ve değişik kıyafetlerle birlikte denememem için ayakkabılar getirdiler. Bir süre sonra, neyi denediğimi, neyi sevdiğimi bile takip edemez oldum. Ama kızların izlediği bir sistem vardı. Arada sırada soyunma odasından çıkıp Tate'e gösteriyordum ama fikrini hiç söylemiyordu. ***"Sen*** beğendiysen alıyoruz," diyordu gülümseyerek. "Etiketlere bakıp durma. Önemi yok," dedi siyah bir elbisenin yıllık kazancımdan daha pahalı olduğunu fark edip yerine koyduğumu görünce.

Yaklaşık on ikinci kıyafeti denerken başım dönmeye başladı ve daha ne olduğunu anlayamadan, Tate'in kolunun altında kocaman bir paketle mağazanın arka kapısından dışarı çıktık.

Henüz ne kadar para harcadığını düşünmeye hazır değildim. Bunu düşünmek yerine, elimdeki daha ufak torbaya bakıp gülümsedim. Satıcı kızlar o hoş, açık mavi, destekli sutyeni elbiselerden birinin altına giymem için getirdiklerinde utanmıştım ama aynadaki aksim öylesine... Bana benzemiyordu, öylesine yetişkin gibi görünüyordum ki fiyatı ne olursa olsun bunu almam gerektiğini anlamıştım. Tate'in görmesine veya parasını ödemesine izin vermediğim tek şeydi. O homurdanarak kasadan ayrılırken, bunu alabilmenin mutluluğunu yaşamıştım.

Dışarıda valeyi aradım ama Tate elimi tuttu. "Sıra bir sonraki sürprizde," dedi daha itiraz edemeden beni Wilshire'da çekiştirerek.

Kuaför yan sokaktaydı. Üstünde sadece Qyazan bir tabelanın bulunduğu, dışı kaplamalı bir binadaydı. Bekleme salonuna bir adam geldi ve kendisini Steven olarak tanıttı. Sarı boyalı saçları bir çitin sivri parmaklıkları gibi yükseliyordu. Gülümsediğinde de iki ön dişinin arasındaki boşluk görünüyordu. Hank gibi uzun boyluydu, halterciyi aratmayan kaslı kollarıysa daracık, eflatun gömleğinin altından belli oluyordu.

Bir kez daha Tatee bakıp güven veren gülümsemesini gördükten sonra rahatladım. Daha sonra adam beni uzun ve dikdörtgen bir odaya götürdü. Yan yana dizilmiş aynaların önündeki bir sıra koltuktan boş olan birine oturttu. Tate lobide bekliyordu. Kuaför salonunun tamamı bizim için boşaltılmıştı.

“Ne zamandan beri saçların böyle?” diye sordu Steven at-kuyruğumu tutan lastiği çekip kahverengi saçlarımı omuzlarıma dökerek.

Steven’ı tanıdığımı fark ettim. Onu Mia’nın izlemekten hoşlandığı realite programlarından birinde bir ara gördüğümü hatırladım. Yıldızların kuaförüydü. İsminin Steven Salazar olduğunu hatırladım. ***Q*** da minik beyaz köpeğinin ismiydi. Salonuna köpeğinin adını vermişti.

“1999’dan beri,” dedim sıkkın bir ses tonuyla. Dudağımı ısırdım ve saçlarımı kesmek üzere olan adamın bu yanıtı kötü bulmayacağını umdum.

Birden, oturduğum koltuğu kendisine çevirdi, ellerini koltuğun kollarına dayadı ve gözlerimin içine baktı.

“Gözlerini kapat,” dedi.

“Gözlerimi... Kapatayım mı?” dedim boş boş.

“Evet. Saçlarını ***görmeni*** istemiyorum; nasıl olmasını istediğini hayal etmeni istiyorum.” Steven Salazar ın teni mermer gibiydi. Yay biçimli kaşlarından birini kaldırdı, ama alnı kırışmadı bile.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra da dediğini yapmak için yumdum.

“Şimdi,” dedi bana bir sır verecekmiş gibi fısıldayarak. “İstediğin saçı hayal et. Her türlü riske girebileceğini, yeni saçını beğenmediğin takdirde eski ve sıkıcı saçlarının ertesi gün geri gelebileceğini düşün. Nasıl bir şey isterdin?”

Sıkıcı mı? Gözlerimi açıp yeni bir şey hayal edebilirmişim gibi kıstım. Aklımdan geçen sözcük dilimin uçundaydı ama söylemeye çekiniyordum.

“Ah, lütfen söyle. Aklından skandal yaratacak şeyler geçtiğini görebiliyorum.”

“Sarı. Biraz daha sarışın olmak isterdim.”

Steven doğruldu ve kaşlarını kaldırdı. “Demek kahverengi saçlı güzel kız biraz sarışın olmak istiyor.” Parmağını şakağına vurup dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. “Hımm,” dedi yanıtımı düşünerek. Sonra, kesin bir karar vermiş gibi,

“Röfle,” dedi. Beni tekrar aynaya döndürdü. “Sıkı dur, küçük hanım. Sana hayatının en canlandırıcı iki saatini yaşatacağım. Tabii.. Göz kırptı ve çenesiyle, Tate’i son gördüğüm bekleme salonunu işaret etti. Ben de oraya baktım ama Tate görünürde yoktu. “Bay Tate Collins çoktan seni bu konuda aydınlatmıştır belki.” Duraksayıp yanıma çömeldi ve aynada bana baktı.

“Tam olarak aydınlatmış sayılmaz,” dedim. Steven başını geriye atıp güldü.

“Zeki kızsın. Sırlarını ifşa etme. Bu şehirde olmaz.” Steven saçlarımı tutamlara ayırıp bunlara fırçasıyla tebeşi-rimsi mor renkte bir sıvı sürmeye başladı ve her birini alüminyum folyolara sardı. Sonra, bir dedikodu dergisini karıştırarak beklemeye başladım. Sayfalardan birinde, Tate’in fotoğrafını görünce kalbim duracak gibi oldu. Bir kalabalığın ortasında, kimse onu fark etmesin diye eliyle yüzünü kapatmış duruyordu.

Başlıkta, ***Tate Collins bir sene gizlendikten sonra insan içine karıştı,*** diyordu. Bunun Lola’s’da yemek yedikten sonra, barın önündeki kalabalığın arasında çekildiğini fark ettim. Kim olduğunu öğrendiğim geceydi. O gece çoktan yüz sene önceymiş gibi gelmeye başlamıştı.

Sarı röfleler kahverengi saçlarımda yerini aldıktan sonra, Steven parlak bir makas alıp saçlarımı tutam tutam düzeltmeye koyuldu. Saçlarımın beyaz fayanslı zemine düşüşünü izlerken nefesimi tuttum.

Kesim işi sona erince, salonu saç kurutma makinesinin sesi kapladı. Saçlarımın son halini görünce sevmeyeceğimden korkarak gözlerimi yumdum. Pişman olacağımdan korkuyordum. Ama Steven gözlerimi açmamı söylediğinde, şaşkınlıkla aynadaki aksime baktım.

Saçlarım kumsalda bir gün geçirmişim gibi dalga dalga omuzlarıma dökülüyordu. Sanki üstünde hiç uğraşılmamış ve güneşten rengi açılmış gibiydi. Sarı röfleler yeşil gözlerimi ortaya çıkarmış, platin sarısı renge karşı iki şeffaf zümrüt gibi parıldıyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim; doğal kahverengi saçlarım sarıların altında hâlâ duruyordu. Saçlarımı kaldırıp tekrar omuzlarıma bıraktım.

Ayağa kalkıp aynaya yaklaştım. “Saçlarımın böyle görünebileceği hiç aklıma

gelmezdi,” dedim.

“Eh, muhteşemliğim sayesinde,” dedi Steven göz kırpıp. Gülümseyip ona döndüm. “Artık olması gereken Charlotte gibisin.” Ağlamak üzereydim; gözyaşlarımın biriktiğini hissedebiliyordum. O gün çok şey olmuştu: Tate o sabah bana müthiş bir alışveriş çılgınlığı yaşatmış, ardından da beni kuaföre götürerek bir sürpriz daha yapmıştı. Hiç düşünmeden öne doğru atılıp Steven’a sarıldım. Buna alışıkmış gibi bana sıkı sıkı sarıldı. Hindistancevizi ve karanfil kokuyordu.

“Hepsi ilk seferden sonra ağlar,” dedi göz kırpıp imalı esprisine gülerek.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle.

“Aa, daha işin bitmedi,” dedi. “Bu sadece başlangıçtı.” Yine gizemli bir ifadeyle bana baktı. “Marielle az sonra makyajını yapacak.”

Solumdaki kapıdan içeri bir kadın girdi. Yanakları gül pembesiydi, kapkara dümdüz saçlarının uzun perçemleri de neredeyse kirpiklerine değiyordu. Elimi tuttu ve Steven hafifçe başını eğdi. Bir köşeyi döndük ve kadın beni salonun başka bir bölümüne götürdü.

Beyaz, büyük bir koltuğa oturdum, ayağımı endişeyle koltuğun alt kısmındaki metal kısma vurmaya başladım. Nadiren makyaj yaptığım için neyle karşılaşacağımı bilemiyordum. Rimel fırçası gözümü çıkaracak gibiydi; kirpik kıvırıcısı da kirpiklerimin hepsini koparacakmış gibi duruyordu. Ama kadın boyayacağı bir tuvalmişim gibi başımı nazikçe yana çevirdi ve kendi el hareketlerine odaklandı.

“Bitti, Charlotte,” dedi sonunda. Gözlerimi açtım.

Aynadan bana bakan kız bambaşka biriydi. Yeni saçlarımı görmek, Cadılar Bayramı’nda peruk takmak gibi süperdi ama geçici olduğu hissini uyandırmıştı. Yüzümün o müthiş dönüşümünü görmekse, tuhaf bir rüyadan uyanmak gibiydi.

“Hoşuna gitti mi?” dedi Marielle. Sağ elindeki makyaj fırçasını bırakmadan, beline koyduğu ellerini indirdi.

Gözlerimi aynadan alamıyordum. Dudaklarım parıldıyor ve her nasılsa daha dolgun görünüyordu. Soğuk bir günde kısa bir koşudan geri gelmişim gibi duran uçuk pembe allığımla aynı renkti. Gözlerim buğulu kömür grisine boyanmıştı ve yüzümün tamamı porselen gibiydi. Tam manasıyla... inanılmaz görünüyordum. Ama yine de kendim gibiydim.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi. Gülümseyip boynuma bağladığı pelerini çıkardı. Üstüme bakınca, o sabah telaşla giydiğim eski kot şortumu ve tişörtümü gördüm.

“Banyoda seni bir şey bekliyor,” dedi Marielle. Beni kısa bir koridordan geçirdi ve solundaki kapıyı açtı.

Banyoda beyaz şezlonglar ve kenarlarından kurdeleler sarkan altın yaldızlı, süslü aynalar vardı. Sonra, beni neyin beklediğini gördüm. Bir duvardaki kancaya kırmızı, uzun bir elbise asılmıştı. Dökümlü, dik boğazlı, omuzları açık ve tek kenarında uzun yırtmacı olan bir elbiseydi. Barneys’de bunu fark etmiş ama denememiştim. Sırf şöyle bir bakarak bile çok pahalı olduğunu anlamıştım. Ama elbise oradaydı.

Bu elbise kabul edemeyeceğim kadar pahalıydı. Ama elimi yumuşak kumaşında gezdirince, denemem gerektiğini anladım.

Eski giysilerimi çıkarıp elbiseyi başımdan geçirdim. Bedenime o kadar iyi uydu ki özel olarak benim için dikilmiş gibiydi. Üstüme adeta bir sıvı dökülmüş ve beni kaplamış gibiydi. Karnıma dokunup pürüzsüz kumaşı hissettim ve zeminden tavana kadar uzanan aynada kendime baktım. Gerçekten baş döndürücüydüm. Bu elbiseye hayır diyemezdim. Tıpkı Tate’e hayır demeyi başaramadığım gibi.

Giymem için yere bırakıldığını tahmin ettiğim bir çift siyah, bilekten bantlı ayakkabı gördüm. Bunları giyip doğrulunca boyuma hayret ettim. ***Bunlarla yürüyebilecek miyim?*** Eski giysilerimi katlayıp kapının arkasında asılı duran naylon torbaya koydum. Üstünde ***Q*** harfi bulunan torba muhtemelen saç ürünleri için kullanılıyordu. Derin bir nefes alıp banyodan çıktım ve lobiye gittim.

Tate ön kapının orada durmuş, dışarı bakıyordu. Geldiğimi hissetmiş gibi

arkasına döndü ve... donakaldı. Yüz ifadesi de donmuştu. Nefesini tutmuş gibi birkaç saniye bir şey demedi ve sadece bana baktı. Sonra, gözlerimiz buluştu. “İnanılmaz görünüyorsun,” dedi ağır ağır.

Gözlerindeki tutkulu ifade beni huzursuz edince, kendimi nefesimi dışarı bırakıp soluk alıp vermeye ve bakışlarının altında dağılmamaya zorladım.

“Elbise için teşekkür ederim,” dedim belime dokunarak. “Muhteşem.”

“Sen muhteşemsin,” dedi ve elimdeki torbayı aldı. O anda, içindeki giysileri asırlar önce giymiş gibi hissettim. Farklı bir Charlotte, farklı bir gerçeklikte giymişti sanki.

Ama yeni Charlotte’a alışmaya başlamıştım.

II Cielo bir restoran değil, apayrı bir dünyaydı. Kırmızı tuğla duvarlarından sarkan sarmaşıklarıyla, her şeyi altın rengine boyayıp bir ışık denizi oluşturan avizeleriyle büyülü bir yerdi.

Kendimi bir masalda gibi hissettim. ***Bir Yaz Gecesi Rüyasında.*** bilinmeyen bir sahneyi yaşıyordum. Perilerin yaşadığı, kavuşamayan âşıkların dans ettiği, seviştiği ve birbirlerine tutkularını itiraf ettikleri, Shakespeare’in hayal ettiği bir dünyadaydım.

Tate restoran bahçesinin ıssız bir köşesindeki masada karşımda oturuyordu. Garsonumuz ufak tefek, saçları kısacık kesilmiş, pembe yanaklı, cıvıl cıvıl bir kızdı. Onun görünümü de apayrı bir romantik dünyada olduğumuz hissini güçlendiriyordu.

Yemeğimizi yerken Tate’in beni izlemesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bir kez daha, tek bir bakış nasıl oluyor da kendime verdiğim onca sözü, annemin ve Mia’nın hatalarını bana unutturabiliyor diye düşündüm.

“Bana ailenden söz etsene,” dedi Tate aklımı okumuş gibi. İç çektim. “Annem çok gençken dünyaya gelmişim. Öldüğünde on iki yaşındaydım. Babamı hiç tanımadım. Bir ablam ve Leo adında bir yeğenim var. Leo neredeyse dokuz aylık olmak üzere. Büyükannemle birlikte yaşıyoruz. Anlatacak pek bir şey yok aslında.”

Dahası olduğunu biliyormuş gibi bana baktı. “Annen için üzüldüm,” dedi. “Onu özlüyor olmalısın.”

Bunu düşünmemeye çalıştığım halde, aklıma annemin öldüğü akşam geldi. Annem ve o zamanki erkek arkadaşı Ray, kahverengi Chevy arabalarını San Clemente’in hemen güneyinde 1-5 otoyolunda beton bir bariyere çarpmışlardı, içkiliydiler ve o kadar çok uyuşturucu almışlardı ki polis, ***araba kazasında ölmeselerdi, o gece zaten aşın dozdan ölürlerdi***, demişti. Bunlar on iki yaşındaki bir çocuğu pek rahatlatan sözler değildi. Ama iki polis memuru oturma odasında büyükanneme bu haberi verirken, odamın kapısından onları dinlemiştim. Mia ve ben zaten üç senedir büyükannemle yaşıyorduk ve annemizi ancak birkaç ayda bir, kalacak bir yere ihtiyacı olup da geldiğinde görüyorduk.
1

“Evet,” dedim. “Ama karmaşık bir durum. Annem bizi terk ettiğinde çok küçüktük. O yüzden...” Omuzlarımı silktim. “Açıkçası, hayatımın büyük bir kısmını onun gibi olmamak için çalışarak geçirdim. O yüzden seninle çıkmak istemedim. Annem iyileri ve kötüleri ayırt edemezdi...” Sustum.

“Benim kötü biri olabileceğimi mi düşündün?” dedi Tate hafifçe gülümseyerek. “Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?”

Ona dikkatle baktım; sanki onu inceledikçe hakkında daha fazla şey öğrenebilecektim. ***“People*** ve ***US Weekly*** dergilerindeki ayrıntılı yaşam öykünü okuduktan sonra, öyle düşünmek için gayet iyi nedenlerim oldu,” dedim. Kendini savunacak gibi oldu, ama devam ettim. “Ama deneysel araştırmalarım beni farklı bir sonuca ulaştırdı.”

Beni dinlerken kaşlarını çatmıştı ama bunu duyunca gülmeye başladı. Sesi çok hoştu. İlk kez öyle güldüğünü duyuyordum. İçten ve samimiydi.

“Deneysel araştırma, ha?”

“Çok bilimselimdir,” dedim gülümseyerek.

Kaldırıma çıktığımızda hâlâ gülüyorduk. Derken, karşımızda bir flaş patladı.

“Tate,” diye bağırdı bir adam. Hemen bir fotoğraf daha çekti. Tate derhal harekete geçip beni yanına çekti ve peş peşe patlayan flaşlardan korumak için eliyle yüzümü kapadı.

Adam yine dikkatini çekmek ve ona dönmesini sağlamak için, “Tate,” diye bağırdı. “Yanındaki kim? Neden gizleniyorsun? Bize onun ismini söylesene.” Orada daha çok paparazzi varmış gibi ***biz*** demişti ama ortalıkta bir tek o vardı. Ya birisi ona orada olduğumuzu haber vermişti ya da restorandan ünlü birinin çıkmasını bekliyordu.

Tate beni adamdan uzaklaştırıp kaldırımda ilerledi. Flaşlar hâlâ patlıyor, elimle gözlerimi kapatıyordum. İleride Teslayı gördüm. Tate derhal yan kapıyı açtı ve beni içeri itti. Kendisi de sürücü koltuğuna atlayıp gaza bastı. Adamın fotoğraf makinesinin flaşları biz trafiğe girene dek camları karartılmış arabaya karşı patlamaya devam etti.

Tate sokağımın köşesinden döndü, arabayı park etti ve geriye yaslandı. Akşam yemeğimizin o tatlı havasından eser kalmamıştı. Gerilmişti ve yine dişlerini sıkıyordu.

“En azından, bir kişiydi,” dedim tereddütle koluna uzanıp. “Özür dilerim,” dedi. “Sen yanımdayken daha dikkatli olmam gerek. Seni oraya götürmemeliydim.”

“Ben iyiyim,” dedim. Her şey üstünde düşünemeyeceğim kadar hızlı bir biçimde gelişmişti. Tate benden daha sarsılmış görünüyordu. Adam sadece fotoğraf çekmişti... Bir skandal yaratacak, manşet olmaya değer bir şey yapmamıştık. Daha doğrusu, ben öyle düşünüyordum. Fotoğrafçının bunları satabileceğini veya bir haberde kullanabileceğini sanmıyordum.

Ama Tate kaskatı bir ifadeyle oturdu ve bana bakmadı bile. “Fotoğraflarının çekilmesini istemiyorum. Sırf ben hayatındayım diye, senin için her şeyin değişmesini istemiyorum.”

“Biliyorum. Ama çoktan değişti. Sadece bugün yaptığın şeyler yüzünden de değil. Mesele giysiler, kuaför salonu veya dünkü film de değil. Sen beni... benimle birlikte olarak değiştiriyorsun. İstediğim şey bu. Sana bunu yapmak istediğimi söylemiştim. Bu işte varım. Beni koruman gerekiyormuş gibi

hissetmene gerek yok.”

Direksiyondaki elleri gevşedi ve kucağına indi. Dönüp bana baktı. “Bunu nasıl beceriyorsun?”

“Neyi?”

“Duymam gerekenleri nasıl oluyor da doğru zamanda söyleyebiliyorsun?”

On panelin mavimsi parıltısı altında, bir tarafı aydınlık, diğer tarafı karanlıkta kalmış, büyük bir tezat oluşturan yüzüne baktım. “Asıl doğru şeyleri söyleyen kişi sensin,” dedim. Sözlerinin direncimi kırdığı, onunla bir randevuya çıkmam, arabasında dolaşmam ve onun şartlarına uymam için beni ikna ettiği anlar aklıma geldi. Bana her şeyi unutturabiliyordu. Kendisi dışında.

Gülümseyip dudaklarıma baktı.

Gözlerinin içine bakıp sonucu ne olursa olsun aklımdan geçenleri söyledim. “Ben eve gitmeden önce, biraz sana gidebilir miyiz?”

Hemen yanıt vermedi. “Seni evime götüremem,” dedi en sonunda bakışlarım ileriye dikerek. “Kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim.”

“Nasıl yani?”

“Bu gece o kadar muhteşemsin ki... Başka bir şeye odaklanamıyorum.” Yutkundu. “Kendime güvenmiyorum. Söz konusu sen olunca, kendime güvenemiyorum.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Damarlarımda akan o muazzam tutkuyu hissettim. Nedense o gün beni değiştirmiş, cesaretlendirmişti. Ona dokunmaktan korkmuyordum. Elimi uzatıp boynunun yan tarafını okşayarak çenesine ve dudaklarına götürdüm. Parmak uçlarım altdudağına değdi ve dudaklarını okşadı. Ne kadar ılık olduklarını hissedince içim ürperdi. Ben elimi çekmeden yine dönüp bana baktı.

“Charlotte,” dedi boğuk ve kalın bir sesle. Elimi tutup çekti. “Şu anda seni öpecek olursam, durmayı beceremem. Ta ki...” Elimi sıktı ve kucağıma geri

koydu. Bakışlarının elbisemin altındaki bacaklarımda, sonra yine boynumda ve dudaklarımda dolaştığını fark ettim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni susturdu. “Henüz değil,” dedi.

Nefesimi bıraktım ve bedenimdeki tüm alev almış hücreler bir anda sözleriyle küle döndü. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Asla öyle hissedeceğimi, daha fazlası için ısrar edeceğimi, bana vermediği bir öpücüğü isteyeceğimi düşünmezdim. Ama koyduğu sınırları anlamıyordum. Bu kurallar benim için bir anlam ifade etmiyordu.

Beynim derhal pratik moda geçti ve beni boğucu düşüncelerimden kurtardı. Elbiseme baktım. Eve öyle giremezdim. “Üstümü değiştirmem gerek,” dedim.

Tate bana baktı, tereddüt eder gibi oldu ama sonra ne demek istediğimi anlayıp başını salladı. Beni ön koltuktan alıp eski giysilerimin ve o günkü alışveriş torbalarının durduğu arka koltuğa oturttu. Komşular şüphelenmesinler diye o da arka koltuğa geçti, ama birden orada ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiş gibi yanakları kızardı.

“Sana bakmam,” dedi, söylediğini vurgulamak için başını diğer yöne çevirip.

Orada, arabada üstümü değiştirmemi beklediğini fark ettim. Pencereler neredeyse simsiyahtı, dışarıdan kimse göremezdi ama Tate hemen yanı başımdaydı. Yine de başka seçeneğim yoktu.

Siyah topuklu ayakkabıların kayışını açıp sırayla çıkardım. Ayak tabanlarım ağrımaya başlamıştı. Biraz ayaklarımı ovuşturdum. Elbisemin arkasındaki fermuarı açmaya çalıştım ama o daracık yerde fermuarın en üstüne ulaşamadım. “Acaba...” Elimle fermuarı işaret ettim. Ne yapmasını istediğimi yüksek sesle söylemek fazla samimi olacakmış gibi hissettim.

Bana döndüğünde bakışları daha karanlıktı ve gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Koltukta sırtımı ona döndüm; birkaç saniye boyunca bana dokunmadı. Ama nefes alıp verdiğini ve nefesini her verdiğinde tereddüt ettiğini duyabiliyordum.

Sonra, ellerini ensemde hissettim; parmakları gereğinden fazla orada kaldı ama

sonunda kopçayı buldu ve fermuarımı belime kadar indirdi. Çıplak sırtımda nefesini hissedebiliyordum. Elbisemin ön tarafını tuttum ve dönüp ona baktım.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı; sanki bana tekrar dokunmamak, elbiseyi yırtıp çıkarmamak için zor duruyor gibiydi. Ona baktığımı fark edince, bana biraz özel alan tanımak için başını hemen diğer pencereye çevirdi.

Sırtımı gerip elbiseyi bacaklarımdan ayak bileklerime ittim. Elbise arabanın halı kaplı zemininde kırmızı bir ipekli kumaş öbeği gibi kaldı. Karanlıkta kalan arka koltuklara karşı bile parıldıyordu. Hava ılıktı ama çıplak tenimin ürperdiğini hissettim. Elbiseyi hemen katlayıp kuaförden aldığım naylon torbaya koydum ve eski giysilerimi çıkarıp hızla giyindim. Tate bu süre boyunca, bir an olsun ne kıpırdadı ne de yarı çıplak bedenime bakmak için bana döndü.

Giyindiğimde kendimi gece yarısını geçirmiş Külkedisi gibi hissettim; günlük Charlotte giysilerimle normale dönmüştüm.

“Tamam,” dedim alçak sesle işimin bittiğini bilsin diye.

Arabanın kapısını açarken durdu ve bana döndü. Hâlâ biraz huzursuz gibiydi. Yanında yarı çıplak oturmam aklından çıkmamış gibi bakıyordu. “Seni tekrar görmek istiyorum,” dedi dikkatle bana bakarak. “Bu hafta.”

Kaşlarımı çattım. Ben de onu görmek istiyordum... O anda, ona hoşça kal bile demek istemiyordum. Ama o hafta yapmam gerekenler bir anda üstüme yığıldı: Yaklaşan bir matematik sınavım ve hazırlamam gereken bir edebiyat ödevim vardı. “Okulda çok yoğun bir hafta olacak. Hem Holly’ye fazladan bir gece çalışacağıma dair söz de verdim.”

“Belki de artık çiçekçide çalışmamaksın,” dedi.

Onu yanlış duymuş olabilirim diye başımı hafifçe yana eğdim. “Ne... Neden?”

“Seni daha çok görebileyim diye. Zaten çok meşgulsün.” “Bu işe ve paraya ihtiyacım var,” dedim yüzüme düşen ince bir saç tutamını geriye atıp.

“Patronundan çiçek dükkânını satın alırsam, senin yerine çalışacak birini tutabilirim'.”

“Tate,” dedim kaşlarımı çatıp. Kulaklarıma inanamadım. Yine mi şu kontrol meselesi ortaya çıkmıştı? “Orada çalışmayı seviyorum. Hem sırf senin çok paran var diye, ben bundan faydalanacak değilim.”

Benimle tartışacağını sandım ama gülümsedi ve gamzesi yine ortaya çıktı. “Bunu yapmana bayılıyorum.”

“Neye?” diye sordum savunmaya geçerek.

“Suratını öyle yapmana. Bir şey hoşuna gitmediğinde, burnunu kırıştırıyorsun. Hoşuma gidiyor.”

“Tate.” Beni ciddiye almadığına kızarak kendi tarafımdaki kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ciddi bir ifade takınmaya, bana emir veremeyeceğini belli etmeye çalıştım ama ona baktığımda yüzünde o nadir muzip gülümsemelerden biri belirdi ve ben de gülümsemeden edemedim.

Arkamdan arabadan indi, uzanıp bileğimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Sol bileğimin iç kısmındaki kalemle çizdiğim üçgeni öptü ve gözlerini benden hiç ayırmadı.

“Tamam, işine devam et ama seni yine de görmek istiyorum. Bunun için Bloom Room’daki her şeyi satın almam ve farklı hastanelere yollamam gerekiyorsa öyle yapacağım.”

Başımı salladım. “İyi geceler, Tate. Bir başka muhteşem gün için teşekkür ederim.”

“İyi geceler, Charlotte. Keyif aldığına sevindim.”

Tate ilerlerken, birkaç adım geriledim. Sonra, arkamı döndüm ve hızla kaldırımdan eve doğru yürüdüm. Kapıya vardığımda, torbaları büyük bir saksının arkasına gizleyip ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için sessizce eve girdim. Mia oturma odasında kucağında Leo’yla birlikte televizyonun karşısında uyukluyordu. Büyükannemin odasının kapısıysa kapalıydı ve kapının altından dışarı hafif bir ışık sızıyordu.

Bunu fırsat bilerek torbalarımı hemen Mia görmeden odama götürdüm. Greg’le

randevusuna gidebilsin diye Leo'ya bakmak için eve gelmediğime kızmış olmalıydı. Ama benim de bir randevum vardı ve Leo yu çok seviyor olsam da, onun sorumluluğu bana ait değildi.

Şifoniyerimin üstündeki aynaya son bir kez baktım ve muhteşem yabancının aksini gördüm. Bir kâğıt mendille yüzümü silerken, güzelim makyajın mendilde yüz temizleme kremine karışıp gri lekeler bırakmasını izledim. Alışveriş torbalarını ufak dolabımın en arkasına tıktım. Birisi görebilir diye hiçbirini asamadım.

Tam yatağa girecektim ki büyükannem aralık duran kapımı açıp iyi geceler dedi ama saçlarımı görünce kalakaldı. Yalan söyledim... Carlos un gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak beni kuaföre götürdüğünü, tatil döneminde yeni bir saç modeli hediye ettiğini söyledim.

Büyükannem senelerdir giydiği ve yatmadan önce her seferinde ütülediği beyaz, pamuklu pijamalarıyla kapıda duruyordu. Yorgun görünüyordu ve bakışlarında başka bir şey daha vardı: endişe, korku ve belki biraz da güvensizlik.

Sonunda, "Çok hoş olmuş," dedi. Suçluluk hissini içimden atmaya çalıştım. Büyükannemle yaşadığımdan beri, Tate'le tanışana dek ona hiç yalan söylemek zorunda kalmamıştım.

Büyükannem yattıktan sonra, örtünün altına girip Carlos u aradım. Çalışma randevumuza gidemediğim için özür diledim ama günümü Tate'le geçirdiğimden söz etmedim. Henüz her ayrıntıyı, birlikte geçirdiğimiz her anı ona anlatmaya hazır değildim. Bir yanım bir sırrım olmasından, sadece ve sadece bana ait olan bir şeyim olmasından hoşlanıyordu.

Tate, sıkıcı ve sorumluluk dolu hayatımda sadece bana ait tek şeydi.

ON BİR

Mia odama dalıp telefonunun aydınlık ekranını suratıma tutunca, gözlerimi kırpıştırıp uyanmaya çalıştım.

“Bu da ne?” dedi sert bir sesle.

Gözlerimi ovuşturup odaklanmaya çalışırken, masamdaki saate baktım. Saat daha altı bile değildi. Ablamın telefonunun ekranında ne olduğuna bakarken, birden gördüğüm fotoğrafın ne olduğunu algıladım. Yataktan fırlayıp telefonu elinden kaptım.

Görüntüye, Tate’in fotoğrafına baktım. Yanında duran kişi de ***bendim.*** İki gece önceki akşam yemeğimizdendi. Kimsenin ilgilenmeyeceğini sandığım fotoğraflardan biriydi.

“Neler olduğunu anlatmak ister misin?” dedi Mia. Yanıt vermedim. Dedikodu sitesindeki diğer fotoğraflara baktım. Korktuğum kadar kötü değildi. Tate’in eli yüzümün büyük bir kısmını kapatmıştı. “Salak olduğumu düşündüğünü biliyorum, Charlotte,” dedi Mia. “Ama kendi kız kardeşimi gördüğümde tanırım. Parmağında annemin yüzüğü var, şu fotoğrafta onu da görebiliyorum.” Ekrandaki fotoğrafı işaret etti. Fotoğraf makinesinin flaşından gözlerimi korumak için kaldırdığım elimde annemin turkuvaz yüzüğü görünüyordu. Bunu gözden kaçırmak imkânsızdı.

Lanet olsun, dedim içimden. Midemden yükselen bulantıyı gidermeye çalıştım. ***Yüzük.*** Fotoğraftaki kız olmadığımı söyleyemezdim.

“Haklısın,” dedim derin bir nefes alıp. “Benim. Cumartesi gecesi onunla birlikteydim.”

Parlak yeşil gözleri beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi irileşti. ***“Tate Collins*** ile ne işin vardı?”

Ona telefonunu geri verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Onunla... görüşüyorum.” Aslında, bunu söylemek beni rahatlatmıştı. Hayatım boyunca bir

kere bile bu tür bir şey söylememiştim. Bunu itiraf etmek bir uçurumdan aşağı atlamak gibiydi ama sonra uçabildiğimi ve hafif olmanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunu fark etmiştim.

“Nasıl yani, çıkıyor musunuz? Tate Collins’le mi çıkıyorsun?” İnsanların genellikle ondan soyadıyla birlikte söz ettiğini fark ettim. Sanki kanlı canlı, kusurları olan bir insan değildi de, daha önemli bir varlıktı. Belki de ilk başlarda bu yüzden peşimden ayrılmamıştı; benim için sadece Tate’ti ve bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Mianın şakakları seğirdi ve kaşlarını çattı. Ona daha önce söylemediğim için öfkelenmiş miydi, yoksa beni kıskanmış mıydı acaba? Daha önce beni kıskanacağı hiçbir şeye sahip değildim. En azından, erkekler konusunda. Evet, bazen eskisi gibi özgür olmayı dilediğini, bebek bakıcısı aramak zorunda kalmadan bir cumartesi gecesi dışarı çıkabilmeyi istediğini biliyordum. Ama ben de asla özgür olmamıştım. Özgürlüğüme tam anlamıyla hiç sahip olamamıştım. Kendime verdiğim bir söze, oğlanların yer almadığı bir hayata bağlı kalmıştım. Tate de buna dahildi. Ama artık büyük bir hızla bambaşka bir hayata doğru sürükleniyordum. Eski hayatıma geri dönmeyi de istemiyordum.

“Evet,” dedim. “Onunla çıkıyorum.”

Telefonunu hırkasının cebine soktu. “Yeni saçlarının Car-los’tan yaş günü hediyesi olmadığını tahmin etmeliydim. Bana dünyaca tanınan bir pop yıldızıyla nasıl tanıştığını anlatacak mısın? Nasıl çıkma teklif etti?”

İç çektim. “Anlatacağım. Her şeyi anlatacağım. Ama... şimdi değil, tamam mı? Her şey çok yeni ve ben de olanları anlamaya çalışıyorum.”

“Büyükannem öfkeden delirecek. Duyunca mahvolur.” Ona yaklaştım. “Ona hiçbir şey demeyeceksin. Söz ver. Büyükannem bunu duyamaz.”

Mia dudaklarını büküp düzeltti. “Neden sırrını saklayayım?” “Çünkü ben seninkileri pek çok kere sakladım.” Karşıma geçip zorluk çıkarmasına inanamıyordum. Sanırım, bir hayatı olmayan küçük kız kardeşi olduğumda daha mutluydu. “Geçen ay, büyükanneme iş görüşmesine gideceğini söylediğin halde bir adamla buluşmaya gittiğinde Leo ya ben baktım. Gecenin birinde odama

gelip sen gizlice dışarı çıkarken Leo'nun yanında yatmamı istemiştin. Hani şu evli adamla buluşacaktın ya? O gece hiç uyumadım. Ertesi gün bir final sınavım vardı. Sonra..." "Tamam," diye lafımı keserek devam etmeme izin vermedi. Daha onun için ne kadar çok sır sakladığımı anlatmaya devam edebilirdim. Gerçi bunları onun için değil, Leo için yapmıştım.

"Ama bu işi büyükannem öğrendiğinde, hiç bilmiyormuş gibi yapacağım. Bana da öfkelenmesini istemiyorum."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Tamam," dedim. Büyükannemin Tate'i öğrendiğini düşününce, suratımı ekşittim.

Mia dalgın dalgın şifoniyerime gitti, üstündeki kitapları, dudak parlatıcılarını ve kalemleri karıştırdı. "Kusursuz Charlotteun nihayet kendi kurallarından birini çiğnediğine inanamıyorum," dedi. Benim için endişeleniyor muydu, yoksa kuralımı yıktığıma sevinmiş miydi bilemiyordum. Belki de her ikisiydi. "Hem de Tate Collins'le." Yine dudaklarını büktü. "Onunla yattın mı?"

"Hayır," dedim ters ters. "Tabii ki yatmadım. Hem bu seni hiç ilgilendirmez."

"Haklısın. Bu senin hayatın, Charlotte," dedi. Sesi bu sefer bitkin çıkıyordu. "İstersen hayatını mahvedebilirsin."

"Hiçbir şeyi mahvettiğim yok, Mi. Ben sadece... yaşıyorum." "Ben de aynı şeyi söylemiştim," dedi kapıya giderken. Büyükannemin mutfakta kahve yaptığını duydum. "Sadece dikkatli ol."

Ablam gittikten sonra, şifoniyerimden cep telefonumu aldım. Tate e, ***Dedikodu sitelerinde fotoğraflarımız var,***; yazıp gönderdim.

Bir saat sonra, dolabımın karşısında durmuş okula giderken ne giyeceğimi düşünüyordum. Aklımda hâlâ Tate'le birlikte çekilmiş paparazzi fotoğrafları vardı. ***Başka biri daha anlamış olabilir mi? Büyükannem fotoğrafları görür mü?***

Dolabımın arkasına gizlediğim yeni giysilerle dolu torbayı çıkardım. Yeni kıyafetlerimden birini giymeyi çok istiyordum.

Cumartesi günkü gibi kendimden emin hissetmeyi istiyordum. Ama dikkatleri üstüme fazla çekmeden...

Derken, yatağa bıraktığım telefonum çaldı. Tate[1]'in aradığını umarak hemen telefonu aldım. Gerçekten de oydu. ***Fotoğrafları gördüm***, diyordu mesajıma yanıt olarak. ***Sen iyi misin***?

iyiyim. Ablam beni tanıdı. Ama o kadar. Ya sen iyi misin? Senin için endişelendim.

Onunla konuşmayı ve sesini duymayı çok istiyordum ama büyükannem duyar diye arayamıyordum.

Bir mesaj daha geldi. ***Menajerim medyanın seni tanımadığını söyledi. Sana şu an için Gizemli Kız diyorlar. Ekibim de bunun böyle kalması için uğraşıyor. '***

Teşekkürler.; yazdım. Ekibi. Bir ekibi, daha önce söz ettiği "çalışanları" vardı onun. Aramızdaki en büyük farklardan biri de buydu. Başımı sallayıp telefonumun saatine baktım. Hemen giyinmem gerekiyordu, yoksa geç kalacaktım. ***Okula gidiyorum. Sonra konuşabilir miyiz?***

Tabii. Sonra şöyle yazdı: ***Seni şimdiden çılgınlar gibi özledim.*** Üstüme bir blucin ve bir tişört geçirdim. Okulda neyle karşılaşacağımı bilemiyordum. Ortama karışmak ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak en iyisiydi.

Ama koridordaki kalabalıkta ilerlerken, herkesin yüzünden pazartesi sabahının ağırlığı okunuyordu. ***Kimse bir şey anlamamış,*** dedim içimden. Nasıl anlayacaklardı ki? Evet, Tate Collins ile gizemli bir kızın fotoğrafları tüm internet forumları, bloglar ve sosyal medya sitelerinde dolanıyordu ama kızın yüzü görünmüyordu. Sadece makyajı ve açık kumral saçları belliydi. Beni bir tek ablam tanımış olabilirdi.

Bir anda yanıma uzun boylu birisi geldi ve dolabımdan koridorun bir kısmını görebildiğim manzarayı kapadı. "Gizlenmenin hiçbir faydası yok."

Başımı kaldırınca, kaşlarının alnında kusursuz bir kavis oluşturduğu Carlos'un dik dik bana baktığını gördüm. Hiç de anlayışlı bir ifadeyle bakmıyordu.

Kızgındı. ***Biliyor.***

“Carlos,” dedim. Sağ elini havaya kaldırdı. Uzun ve zarif parmaklarını, avucundaki geleceğini söyleyen çizgileri gördüm: üç çocuk, çok para ve en az doksan yaşma kadar sürecek bir hayat. Venice’te soğan kokan bir kadın el falımıza bakmıştı. Kader çizgimin ikiye ayrıldığını söylemişti. Pek de iyi bir şey değildi. İki seçeneğim olduğunu, hayatta iki yolu izleyebileceğimi anlatmıştı. Bunu Carlos un avucunu karşımda görünce hatırlamıştım.

“Sana en bariz soruyu sorayım mı, yoksa her şeyi kendin mi anlatmak istersin?” dedi elini indirip. İki elini de gri pantolonunun ceplerine soktu. Şık gömleği lacivertti ve yumurta kabuğu rengindeki düğmeleri yakasını sıkı sıkı kapatacak şekilde iliklenmişti.

“Senden gizlemek istememiştim.”

“Ama gizledin.”

“Biliyorum. Sadece... henüz kimsenin bilmesini istemedim.” “Ben herkes değilim. En yakın arkadaşınım.”

“Çok üzgünüm.” Carlos un gözlerine bakınca, kalbim paramparça oldu ve içindeki tüm yaşam enerjisinin çekildiğini hissettim. “Sana anlatacaktım.”

“Ne zaman? O fotoğraflar yayınlanmamış olsaydı, Tate Collins’in yanındaki gizemli sarışın kızın parmağındaki turkuvaz yüzüğü ve bu sabah saçlarına sarı röfleler attığını görmeseydim, ne zaman söyleyecektin?”

Yutkundum. *Gerçekten* de kızgındı. “Yakında,” dedim ikna edici bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Ben sadece... doğru anı bekliyordum.”

Nefesini burnundan verdi. Söylediğim tek kelimeye bile inanmamıştı. “Tate Collins mi?” Parmaklarını açık dolabın kapağına vurmaya başladı. “Bunun nasıl olduğunu anlatmak ister misin?”

“Bir akşam çiçek dükkânına geldi. Sonra da bana o gülleri yolladı.”

“Bay Yakışıklı ve Gizemli Tate Collins miydi?” Ağzı açık kaldı. Gözleri de

hayretten irileşti.

“Evet.” Bu işi ne kadar uzun süredir ondan gizlediğimi fark ettim. Ta başından beri. Bunu onun da fark ettiğini görebiliyordum. Çok kötü bir arkadaş olmuştum. “Onu birkaç kere geri çevirdim. Gitmesini istedim,” dedim bunu neden gizlediğimi açıklayabilirmişim gibi. *Çünkü Tate o ilk akşamdan sonra ortadan kaybolsaydı, anlatacak veya gizleyecek bir şey de olmayacaktı.* “Ama geri gelmeye devam etti. En sonunda, onunla çıkmayı kabul ettim ve o gece onun kim olduğunu anladım.”

“Tate Collins olduğunu bilmiyor muydun yani?”

“Bu tür şeyleri bilmediğimi biliyorsun.”

“Ama o... Tate Collins!”

“İnan bana, onun kim olduğunu daha önce fark etmediğim için kendimi zaten dünyanın en büyük eziği gibi hissediyorum.” “Peki, cumartesi gecesi II Cielo’dan kırmızı, muhteşem bir elbiseyle ve yeni saçlarınla nasıl çıktın?” Dikkatle yeni saç rengimi inceledi.

“Tate beni alışverişe götürdü. Bir de Beverly Hills’deki Q_ kuaför salonuna.”

“Seni *Steven Salazara* mı götürdü?”

Evet der gibi başımı sallayınca, Carlos’un kızgın ifadesi yok oldu ve gülümsedi. Tabii, ünlülerin saçlarını yaptırmak için nereye gittiklerini gayet iyi biliyordu. Stevenın televizyonda yayınlanan programını izliyor bile olabilirdi.

“Galiba Tate Collins’i sır olarak saklamandan çok Stevenın yerine gittiğinde bana hemen mesaj çekip gelmemi söylemediğin için kırıldım.”

“Sana söylememem aptalcaydı,” dedim sesimin hissettiğim kadar pişman çıktığını umarak. “Her şey o kadar hızlı olup bitti ki nefes almaya bile vakit bulamadım.”

“Alışveriş ve güzelleşme günün mü hızlı geçti, Tate’le yaşadığın romans mı?”

“İkisi de.”

Carlos un ifadesi yumuşadı ve elini dolabın kapağından indirdi. “Seni seviyorum ve sana kızgın kalamıyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Ama bundan sonra benden bir şey gizlemesen iyi olur. *Her şeyi* bilmek istiyorum. Sır yok.”

“Anlaştık,” dedim hafifçe gülümseyerek.

Carlos bir anda kollarını belime dolayıp beni kucakladı ve dolabımızın karşısında önce etrafında döndürdü. Yakınlardaki herkes konuşmasına devam etmeden, kahvesini yudumlamadan veya bakışlarını çevirmeden önce bizi izledi. “Tate Collins’le çıkıyorsun!” dedi heyecanla. Durumun ağırlığını fark ettiğimden emin olmak istiyor gibiydi. “Birisiyle çıkıyor olman zaten akıl almaz bir şey ama bir de yakışıklı, dünyaca tanınan, müziğine *üç* senedir ölüp bittiğim ama senin hiç umurunda olmayan Tate Collins’le çıkıyorsun... Evet, *o* Tate Collins!” Carlos bayılacakmış gibi içine derin bir nefes çekti.

Gülmemek için üstdudağımı ısırdım. “Evet, sanırım onunla çıkıyorum.”

“Charlotte Reed randevulaşmaya karar verirse, sıradan liseli oğlanlara tenezzül etmez ve mega pop yıldızını seçer. Seninle daha çok gurur duyamazdım.”

Bu sözleri bana büyükannemin durumu öğrendiğinde benimle nasıl da gurur *duymayacağını* hatırlattı. “İradesiz olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Randevulaşmakla ilgili kuralımı biliyorsun. Bunu kendim çiğnedim.”

“İradesiz falan değilsin,” dedi bana yaklaşarak. “Sonunda, ne kaçırdığını fark ettin. Bir şey değişmiş değil ki. Ne hedeflerinden vazgeçtin ne de lise eğitimini bırakıyorsun. Sadece bunların yanında daha heyecan verici bir hayatın olacak.” Göz kırptı ve ikimiz de gülümsedik. Carlos un bana kızgın olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı. Tam o sırada, zil çaldı ve koridordaki herkes dağıldı.

Carlos dolaptan matematik kitabını aldı. “Edebiyat dersinde görüşürüz,” dedi. “O zamana dek, seni ve Tate Collins’i hayal edeceğim.”

Şakayla karışık gözlerimi devirip dolabımızı kapadım ve ters yönde kalan tarih sınıfıma gittim.

O sabah okula giderken görmeyi beklediğim şeyler gerçekleşmemişti. Günün geri kalanında, kimse dönüp de bana bakmadı bile. Fotoğrafları başkalarının da gördüğünü biliyordum. Bay Rennert *The Catcher in the Rye'daki* sembolizmden söz ederken, Jenna Sanchez ve Lacy Hamilton bu konuda fı-sıldaşıyorlardı. Ama daha çok fotoğraftaki kızın "muhteşem" kırmızı elbisesini konuşuyorlardı. Birden, Tate'in vücudundan söz etmeye başladılar. Carlos sırıtıp bana dirsek attı. Ben de kendimi Holden Caulfıeld'a odaklanmaya zorladım.

Ama bir yandan da tehlikede olmadığımı anlamıştım çünkü Tate'in yeni kız arkadaşı *asla* inek, kitap kurdu ve uslu kız Charlotte Reed olamazdı. Charlotte Reed gibi bir kız dünyaca tanınan bir müzik sansasyonu Tate Collins'in ilgisini çekmezdi. Okulun bitmesine yakın, kendi kendime gülüyordum. Hepsi hakkımda yanılıyordu.

Hem de çok yanılıyordu.

Hayatım giderek daha normalmiş gibi gelmeye başlamıştı. Üniversite başvurularımı bitirmiş, işe gidip gelmiş, testlere çalışmış ve her şeyi her zamanki gibi yapmıştım. Bir şey dışında: Tate. Sadece Mia ve Carlos, Tate Collins'le cuma ve cumartesi akşamları çıktığımı, evinde veya Tate'in baş başa olabilelim diye boşalttığı samimi ve ufak restoranlarda buluştuğumuzu biliyordu. Tate bana yaptığı müzikten ve uzun süredir yeni bir şey yazmak istemediğinden söz etmişti.

Paparazziler konusunda daha dikkatli davranıyor, çok popüler yerlere gitmekten kaçınıyorduk. Tate'e röportaj ve sohbet programları teklifleri geliyordu. *Rolling Stone* dergisi bir seneden sonra aniden ortaya çıkışıyla ilgili onun hakkında bir baş makale yazmak ve dünyaya gizemli kızın kim olduğunu açıklamak istiyordu. Ama Tate hepsini geri çevirmişti. Bizden ve önceki seneden söz etmek istemiyordu. Mahremiyetini korumak ve benimle birlikte olmak istiyordu.

Bu yüzden, beni arabasıyla uzun bir mesafe kat edip Laguna Plajına götürüyordu. La Jolla'ya kadar gitmiş, okyanusa bakan ufak ve şirin bir dondurmacının bahçesinde oturup misket limonlu dondurma paylaşmıştık.

Gece geç saatlere kadar dışarıda kaldığımda ve hafta sonları, Carlos beni kurtarıyordu. Büyükanneme tüm boş vakitlerimizi kütüphanede ya da Carlos un

evinde çalışarak geçirdiğimizi söylüyordum. Mia ve Leo yüzünden, evde derslere odaklana-madığımı bahane ediyordum.

Ama aslında Tate'le birlikteydim.

Arabasını Pasifik'e bakan bir yere park ettiğimizde ya da koltuğuna uzanıp benim seçtiğim bir filmi izlerken bile hâlâ öpüşmüyorduk. Ne vakit ona sokulsam, *henüz değil*, diyordu. *Henüz değil.*

Kış tatilinin ilk gecesi, uyumayı bir türlü başaramamıştım. Tate'in görüntüsü zihnime sızıyor, rüyalarıma karışıyordu. Odamda yalnızdık ve yanımda olması gerekiyormuş gibi bu durum normal geliyordu bana. Karanlıkta yüzünü çok iyi göremiyordum ama bana baktığını hissedebiliyordum. One uzanıp beni kendisine çekiyor ve öpmeye başlıyordu. Elleri hızla hareket ederken, rüyamda bile başım dönüyordu. Kalp atışlarım hızlanırken, eli birden gömleğimin altına giriyor, gömleği başımın üstünden çekip çıkarıyor ve kulağıma *Charlotte, Charlotte* diye fısıldıyordu. Ama sesler aniden keskinleşip yükseldi. "Charlotte!"

Gözlerimi açtım.

"Charlotte."

Yatakta doğruldum. Mia yatak odamın kapısında duruyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

"Artık uyanığım."

"Pencerenden dışarı bak. Bunu görmen gerek."

"Neyi?" Yatak örtüsünü göğsüme çektim. Sabah olmuştu ama yine de çok erkendi; şafak henüz sökmemişti ve hava hâlâ gri mavi görünüyordu.

"Leo için kalktığımda fark ettim. Görmen gerek."

"Neyi?" dedim ılık yatağımdan çıkmak istemediğim için.

Mia içeri girip perdemi açtı. "Bak," dedi.

Örtüyü kenara itip pencereye gittim. İlk önce, neden söz ettiğini anlamadım; dışarısı düşündüğümden daha parlaktı. Ellerimle gözlerimi kapadım. Bana Tate'le birlikte Cielo'dan çıktığımızda patlayan flaşları hatırlatmıştı. Sonra, neden o kadar parlak olduğunu anladım. Her yer bembeyazdı.

Kar beyazıydı.

Penceremin altında kalan bahçe pofuduk, kristalleşmiş karla kaplıydı. Palmiye ağaçlarının dallarını da örtmüş ve pasta kreması gibi bir katman oluşturmuştu. Ta kaldırıma kadar devam eden örtü, bahçenin klasik bir filmdeki Noel sahnesi gibi görünmesine neden oluyordu.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

Mia omuzlarını silkip Leo yu iki yana salladı. Leo dudaklarını büzerek emme sesi çıkardı. "Hiçbir fikrim yok. LA'de kar yağdığını sanmıyorum."

"Hava fazla ılık," dedim penceremi açıp elimi dışarı çıkararak.

Sonra, yeşil gözlerimiz birleşti ve ne olduğunu anladık.

"Tate," diye mırıldandım pencereyi kapatırken. Şifoniyerden telefonumu alınca, beni beş dakika önce aradığını ama telefonum sessizde olduğu için duymadığımı fark ettim. Hemen dolabımdan bir kazak alıp şortumun ve askılı bluzumun üstüne geçirdim. Ama kapıdan çıkmadan duraksadım. Mia hâlâ pencerenin önünden beni izliyordu. İstese gidip büyükannemi uyandırabilir, ona olanları anlatabilirdi.

Ama omuzlarını silkip hafifçe başını salladı. "Git."

Ona gülümseyip hemen koridordan ön kapıya gittim. Dışarıya çıktığımda, kendimi bir kış masalında hissettim.

Daha önce hiç gerçek kar görmemiştim ama hayal ettiğim kadar güzeldi. Birden, *keşke profesyonel birfotoğraf makinem, olsaydı da ışığı, doğmak üzere olan muhteşem pembelikteki ve kristale benzeyen katmana yansıyan güneşin fotoğrafını çekebilseydim*, diye düşündüm.

Her yer sessizdi. Karla birlikte her şey daha da sessiz-leşmişti. Henüz kimse karda yürümemişti, yerde ayak izleri yoktu. Üstünde ilk ben yürüyecektim. İncecik terliklerimle dışarı çıktığım için, yerdeki katman aynı anda hem toz gibi hem de ayaklarımın altında parçalanan buz parçacıkları gibiydi.

Bunu nasıl yapmıştı? Neden?

Bahçenin kenarında yer alan palmiye ağaçlarından birinin altındaki gölgelik alanda elle çizilmiş gibi kusursuz bir kardan adam duruyordu. Boynuna parlak kırmızı bir fular bağlanmıştı ve kocaman kafasının ortasına da iki siyah taş koyulmuştu. Kolları ile ellerini oluşturan dallardan birinin arasındaysa bir zarf duruyordu.

İçindeki kartı dikkatle çıkardım.

Kart bembeyazdı ve üst kısmı hafifçe parıldıyordu. Sıkışık, büyük harflerle şöyle yazıyordu: *Arka bahçeye bak.*

Arka bahçemiz normalde evimizi komşularınkinden bir çitle ayıran kare, ufacık bir alandı. Ama karla birlikte, orası da bir dönüşüm yaşamıştı. Mia'yla birlikte korsancılık ve kale fethetme oyunları oynadığımız eğreti bankta Tate oturuyordu.

Ben ona koşarken, gamzeleri ortaya çıktı.

"Neden?" dedim heyecanla.

"Hiç kar görmediğini söylemiştin."

Suratıma yanaklarımı acıtacak kadar kocaman bir gülümseme yayıldı.
"Kesinlikle ilk kez görüyorum."

Hafifçe burnuma vurdu. "Ama son kez olmayacak. Benimle Colorado'daki aile evimize gelmeni istiyorum. Noel için. Karlı bir Noel için."

Elimde değildi... Eğilip onu öptüm. Nihayet, beni durdurmaya çalışmadı. Yanma kıvrıldığımda, çıplak bacaklarım üşümesin diye yastık ve battaniyeler getirmişti.

"Biraz ısındı mı?" dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak.

“Sayılır.” İçim ürperince titredim.

Bana daha sıkı sarıldı. “Böyle daha iyi mi?” Dudaklarının kulakmememi okşadığını hissettim ve başımı sadece evet dercesine sallayabildim. Orada, evimde ve arka bahçemde bana sarılıyor oluşu aklımı başımdan almıştı. Beni ailesiyle tanıştırmak için evine davet etmişti. Her şey mükemmeldi.

Sevinçle geri çekilmek istediğimde, beni yine kendisine çekip öptü. Yüzümü nazikçe tuttu ve arzuyla öptü. Diğer eli belime kaydı, hırkamın kenarını kaldırdı ve ılık parmaklarını tenimde hissettim.

Onunla evine gitmek için can atıyordum. Nerede büyüdüğünü görmek, kim olduğunu ve neden o kadar temkinli davrandığını daha iyi anlamak istiyordum. Sonra, aklıma bir şey geldi: Ailesiyle tanışmamı istiyorsa, ben de onu kendi ailemle tanıştırmak istiyordum. Onu o kadar *uzun* zamandır sır olarak saklıyordum ki ona karşı ne hissettiğimi kendime bile itiraf edemiyordum. Ama *beni* evine götürecek kadar ciddiye alıyorsa, ben de ciddi olduğumu ona göstermeliydim.

“İçeri gel, Tate,” dedim. “Seni ailemle tanıştırmak istiyorum.”

ON İKİ

“Bu, kötü bir fikir, Charlotte.” Valizimin fermuarım kapatırken, büyükannem kapıda duruyordu.

“Fikrimi değiştiremezsin,” dedim sakin konuşmaya gayret ederek.

“Uğruna çaba harcadığın bunca şey varken, daha çok iyi tanımadığın bir çocukla Colorado’ya mı gideceksin? Senden tamamıyla farklı bir dünyada yaşayan *ünlü* bir çocuk. Biriyle çıkmama ve geleceğine odaklanma sözüne ne oldu? Bunların hepsinden vazgeçmek mi istiyorsun?”

“Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum.” Yataktan telefonumu alıp arka cebime soktum. “Önemsediğim birisinin hayatıma girmesinden başka bir değişiklik olmadı. O da beni önemsiyor. Ailesiyle tanıştırmak istemesinden belli. Daha anlayışlı olacağını düşünürdüm.”

Büyükannem bir önceki sabah Noel gününü Colorado’da geçirmem için sürpriz bir teklifle çıkageldikten sonra Tate’le tanışmıştı. Mia kucağında Leo’yla birlikte hayatında ilk kez dilini yutmuş gibi mutfak kapısının orada durmuş, Tate’e hayatında ilk kez gördüğü bir canlı türüymüş gibi bakmıştı. Oracıkta fotoğraflar çekmeye başlayacağını sanmıştım. Büyükannem nazik davranıp elini sıktığı ve ona kahve ile kahvaltı ikram ettiği, tatlı tatlı gülümsediği halde, Tate gider gitmez beni soru yağmuruna tutmuş, aklımı yitirdiğimi söylemişti. Çeşitli dedikodu sitelerine göz atmış ve Tate’in geçmişteki uygunsuz davranışlarını öğrenmişti. “O, öyle birisi değil,” dedim ama bana inanmadığı belliydi. Tate’in belgelenmiş her hatasının kişiliğini yansıttığını düşünüyordu. Benim gördüğüm Tate’i görefniyordu.

“Sen hayatını boşa harcarken seni anlamamı nasıl beklersin?” dedi.

“Hayatımı boşa harcamıyorum,” diye iç çektim. “Beni desteklemeyeceksen de bir şey değişmez. Bunu sen istesen de istemesen de yapacağım.”

“Bu meselenin bu noktaya gelmesini istemezdim ama bana bir seçenek bırakmıyorsun. Burası benim evim ve birtakım kurallarım var.” Benimle ilk kez

o şekilde konuşuyordu. Sesi hem öfkeliydi hem de genellikle Mia ve küçüklüğümüzde annemle konuşurkenki bıkkınlığı yansıtıyordu. “Bu ailenin geri kalanının yaptığı hataları tekrarlamana izin vermeyeceğim. Onunla Colorado’ya gitmiyorsun, konu kapanmıştır.”

Valizimi yatağımdan alıp ona baktım. “On sekiz yaşındayım. Bana yasak koyamazsın.” Surat ifadesini görünce, bunu dediğime pişman oldum. Ama geri adım atmayacaktım. Orası onun evi olabilirdi ama benim hayatım söz konusuydu. “Lütfen, bana biraz güven, olur mu?” dedim daha yumuşak bir sesle. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini istedim.

“Ben zekiyim, unuttun mu? Kendi kararlarımı verebileceğimden şüphen olmasın.”

“Aşkta hem çok zeki hem de çok aptal olabilirsin,” dedi. “Bu ailenin kadınları öyledir.” Bu, yıllardır düşünmediğim bir şey değildi ama o anda bunları söylediğini duymak fiziksel bir darbe gibiydi. Ailemin geçmişte verdiği kararlar mutlu bir son sağlamamış olabilirdi ama o kararlar alınmamış olsaydı, Mia ve ben dünyaya gelemezdik. Leo da öyle.

O anda, büyükannemin hayatta olmamızdan memnun değilmiş gibi hissettiğini fark etmemek imkânsızdı. Valizi etrafından geçirip koridora çıkardım. Ne yanıma geldi ne de beni durdurmaya çalıştı. Belki de yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Ön kapıya vardığımda, bir daha denedim. “Endişelendiğini biliyorum, büyükanne. Beni bu kadar önemsemen benim için çok önemli. Ama bana aklı başında olmayı sen öğrettin ve ne yaptığımı biliyorum.”

Büyükannemin omuzları çöktü. Birkaç saniye önce öfkeli olan yüzünde yorgun bir ifade belirdi. “Bundan o kadar da emin değilim,” dedi.

Kapıyı açıp valizimle dışarı çıkarken, içimi suçluluk hissi kapladı. Büyükannem bana veda etmek için sarılmadı, başka bir şey de demedi. Gidiyordum ve hiçbir şey yapamazdı. *Bu, benim hayatım,* dedim içimden. Kapıyı arkamdan kapadım.

Tate beni havaalanına götürmesi için bir limuzin yollamıştı. Uzun ve parlak araba pespaye sokağımızda çok göze batıyordu. Çocuklar arabayı parmaklarıyla

işaret ederken, hemen limuzine bindim. Aynı çocuklar, karlar erimeden önce bahçemizde kardan kaleler ve kar melekleri yapmışlardı. O günlerde, kesinlikle sokaktaki en popüler komşular bizdik.

Araba hareket ettiği anda endişelerim silinmeye başladı. Ilık ve güzel bir gündü. Araba ilerlerken, penceremi açıp elimi esintiye bıraktım. Şoförün beni LAX'a götürdüğünü sanıyordum ama kuzeye doğru gittik ve varlığından bile haberdar olmadığım bir havaalanına vardık. Kapısında Van Nuys Havaalanı yazıyordu. Limuzin doğrudan asfalt uçak pistine girdi. Merdivenleri çoktan indirilmiş beyaz bir jet orada bekliyordu. Kapısı açıktı.

Basamaklardan çıkarken kalbim küt küt atmaya başladı. Başımı çevirip limuzine baktım. Şoför valizimi uçağa götürmesi için birisine verdi. Özel bir jet olduğunu fark ettim.

İçeri girdiğimde gördüğüm ilk şey, uçakta boylu boyunca uzanan krem rengi koltukta oturan Tate oldu. Üstünde gri bir tişört ve bir blucin vardı. Hiç çaba sarf etmediği halde çok yakışıklı görünüyordu. Beni görür görmez ayağa fırladı.

"Selam," dedim utangaç sayılabilecek bir tavırla. Onu birkaç gündür görmemiştim ve gözlerimi ondan alamıyordum. O anda, kötü çocuk, okulumdaki bütün kızların tek bir kelime etmek için ölebileceği *ünlü* Tate Collins gibiydi. Ben de özel jetinde karşısında duruyordum.

"Selam," dedi gamzesi belirecek biçimde gülümseyerek. "Seni özledim."

"Sadece birkaç gün oldu," dedim fazla memnun olmuş gibi görünmemek için. "Noel'i ailemle erken kutlamak zorunda kaldım."

Aramızdaki mesafeyi yürüyerek aştı ve elini saçlarımda gezdirdi. "Onlarla tanıştığıma çok sevindim. Ama şu anda yanımda olduğun için daha da mutluyum."

O müthiş arzunun insanı bir anda sarması çok tuhaf bir şeydi. Öyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmiyordum ama onunla birlikteyken, bedenim beynimin doğru olmadığını bildiği şeyleri istiyordu. Tate'in nefesi dudaklarıma o kadar yakınken, içimden geçen tek şey dudaklarının dudaklarımda olması ve beni öpmesiydi. Ama buna direnmek istermiş gibi başını hayır dercesine sallayıp

elini geri çekti.

Uçağın ön tarafındaki ufak bölmeden bir kadın çıktı. “İsterseniz paltonuzu ve çantanızı alabilirim,” dedi gülümseyerek. Saçları başının arkasında bir rüzgârgülü gibi sıkıca toplanmış, bir kenarına yeşilli mavili yapay bir orkide iliştirilmişti. Güzel ve bronz tenli bir kadındı. Geçen hafta kaç egzotik yere uçtuğunu merak ettim.

“Teşekkür ederim,” deyip kolumdaki paltomu uzattım. Bu kışlık paltoyu daha yeni almıştım çünkü o güne dek bir paltoya ihtiyacım olmamıştı. Carlos bunu bulmama *yardım* etmişti. Beni şehirdeki bütün ikinci el mağazalarına götürmüş, hiç giyilmemiş gibi duran ve bütçeme uygun bu paltoyu bulana dek beni oradan oraya sürüklemişti. *Bana her gün mesaj atacağına söz ver,* demişti. *Tamam*, demiştim.

Hostes ön tarafta bir şeylerle meşgul olurken, Tate beni izliyordu.

Koltuk uzun ve moderndi. Fiskos masasına yapıştırılmış olduğunu tahmin ettiğim bir vazoda mor güller duruyordu. Güllerden birinin narin yapraklarını okşayıp Tate’e gülümsedim. Hiçbir ayrıntıyı unutmamıştı.

“Eee?” dedi kaşını kaldırıp.

Filmlerde gördüğüm uçaklara hiç benzemiyordu. Daha önce uçakla yolculuk yapmamıştım. Deri koltuğa oturdum ve her zamanki sakarlığımla bir şeyleri dökebileceğimi düşünerek hiçbir şey yiyip içmemeye karar verdim. “Beklediğimden çok daha fazlası,” dedim.

Tate yanıma oturdu ve kayıtsızca bacak bacak üstüne attı, “inanılmaz büyük,” dedi. “Bunu söyleyebilirsin.”

“Her zaman bununla mı seyahat edersin?”

“Her zaman değil. Ama özel jet daha kolay. Pek bir şeyle uğraşmıyorsun.”

“Daha az hayran ve paparazzi var demek istiyorsun sanırım.” ifadesi ciddileşti. “Evet. O da var.”

“Aileni göreceğin için heyecanlı mısın?”

One eğilip bacağını indirdi ve dirseklerini dizlerine yasladı. “Eve gitmek güzel. Uzun süredir onları görmüyordum.”

Sorumun yanıtının bu olmadığını fark ettim. Onu huzursuz eden konulardan kaçıyordu. “Ne kadar zamandır?” diye sordum. Omuzlarını silkti. “Birkaç senedir.”

“Ciddi misin? Annenle babanı *senelerdir* görmedin mi?” “Yaşam tarzımı onayladıklarını söyleyemem. Anlamıyorlar.” “Ama seninle ve başarılarınla gurur duyuyor olmalılar.” Evet der gibi başını salladı. “Doğru. Ama... geçen sene, her şey üstüme üstüme geldiğinde... Bilmiyorum. Haklı olduklarını kabul etmektense, uzak kalmak daha kolay geldi.” “Peki, neden bunca zaman sonra oraya gidiyorsun?” Başını kaldırıp bana baktı. “Senin yüzünden.”

“Nasıl yani?” dedim buna bir anlam veremediğim için. “Seninle tanışmalarını istiyorum. Senin de onlarla. Benim için önemlisin. Senin de orada olman her şeyi kolaylaştıracak.” Koluna dokunup öne eğildim ve çenemi omzuna yasladım. “Beni evine götürdüğüne memnunum,” diye fısıldadım. Gözlerini yumdu.

Hostes bize bir meyve tabağı, limon dilimli maden suyu ve kruvasanlar getirdi. Ne istersem ona söyleyebileceğimi söyledi. Canım krep, *creme brûlee* ya da kestane bile istese, sihirli bir biçimde bulup getirecekti sanki. Uçağın tıka basa yiyecekle dolu olduğunu söyledi.

Ama sadece Tate’in yanına kıvrılmak, başımı göğsüne yaslamak ve aşağıdaki dünyayı izlemek istiyordum. Minik minik evler, yama işi gibi görünen çiftlikler ve bembeyaz karlarla kaplı dağlan izlerken, telefonumla bile olsa fotoğraf çekmeden duramadım. Belki de bunları daha sonra okulda Photoshop programında düzeltip gördüğüm manzaralara benzetebilirdim.

En sonunda, telefonumu bıraktım ve gözlerimi kapadım. Tate, “İstersen uyuyabilirsin,” dedi dudaklarını şakağıma dayayarak. Kollarını etrafıma doladı. Ilık nefesini ensemde hissettim. Kulağıma bir şey mırıldanmaya başladı. Bilmediğim bir melodiydi, hit olmuş şarkılarından biri değildi. Sesini yükseltmediği halde, zorlanmadan söylüyordu ve sesi çok güzeldi. Bir süre

dinledikten sonra, başımı yana eğip, “Hangi şarkı bu?” dedim.

“Önemli değil. Sadece aklıma takılan bir melodi.”

“Yeni bir şarkıdan mı?” diye sordum tereddütle.

“Bilmem,” dedi alçak sesle. “Olabilir.”

Gözlerimi yumup kulağıma mırıldandığı melodinin keyfini çıkardım. Bazen dudakları kulakmememi ya da saçlarımın kenarını okşadığında içim ürperiyordu. Tate Collins’in sadece bana mırıldandığı melodi eşliğinde uykuya dalıp uyandım.

Bizim evin bahçesi, bir kış masalıysa, Telluride, Colorado bir Noel film setini andırıyordu. Asfaltta daha yeni yağmış birkaç karış kar birikmişti ve karanlık gökten hâlâ kar tanecikleri süzülüyordu. Uçaktan indiğimizde siyah bir arazi aracı bizi bekliyordu. Sert ve soğuk hava paltolarımızı delip geçerken, hızla uçaktan arabaya gittik.

“Titriyorsun,” dedi Tate kucağıma koyduğum elime uzanırken. “Parmakların donmuş.”

“Hepsi kış deneyiminin bir parçası,” dedim şehirde ilerlerken hayretle etrafıma bakınıp. Güneş yeni batmıştı ve mağazaların vitrinleri gümüş ve beyaz ışıklarla, kâğıttan kar taneleriyle ve yeşil, sivri uçlu şapkalar giymiş cüce dekorasyonlarıyla süslenmişti. Masal gibiydi. “Burası çok güzel. İnsanın hep geri gelmeyi isteyebileceği bir yer gibi.”

Avucumu ılık dudaklarına götürüp bir süre öylece tuttu. “Güzel,” dedi.

Alçak bir tepenin etrafında kıvrılan bir sokaktaki bir evin önünde durduk. Sokaktaki bütün evlerin çatı ve bahçeleri pudra şekerini andıran karlarla kaplanmıştı. Yanıp sönen Noel ışıklarıyla, tarçınlı kurabiyeden yapılmış evler gibi görünüyorlardı. Bazılarının bahçesinde üstlerine kar yağmış kardan adamlar, çatılarındaysa geyikleriyle birlikte plastik Noel Babalar vardı. LA’de de insanlar bunları Noel’de çatılarına koyuyorlardı ama Colorado’da bunlar basit değil doğal duruyordu.

“Eskiden burada yaşadığına inanamıyorum,” dedim arabadan inip ailesinin evinin araba yolunda durarak. Posta kutusu yanıp sönen kırmızı ışıklarla süslenmiş, iki katlı ahşap bir evdi. Benim evime kıyasla saray gibiydi ama yine de Tate’in LA’deki malikânesinin yanında ufacık kalıyordu.

“Ben de,” dedi Tate. İçine derin bir nefes çekip yine elimi tuttu. “Hazır mısın?”

“Bence senden daha hazırım,” dedim.

Savaşa girecekmiş gibi gergin ve huzursuz görünüyordu. Karla kaplı basamaklardan ön kapıya çıkarken elimi daha da sıkı tuttu ve başparmağını işaretparmağıma vurmaya başladı.

Zili çaldığımızda, gözleri aynı Tate’inkilere benzeyen, orta yaşlı, çok hoş bir kadın kapıyı açtı. İkimiz de bir anda kucaklandık ve etrafımızı tarçın, balkabağı ve şöminedeki odunların kokuları sardı. Tate’in oraya geri dönmekten neden o kadar huzursuz olduğunu anlayamadım.

İkimiz koridora adım atarken, Tate’in annesi Helen onun koluna girdi, babası Bili de benimle tokalaştı. Bill’in saçları yer yer ağarmıştı ve Tate’inki gibi köşeli ve sert bir çenesi vardı. Üstünde bir Noel ağacı deseni olan kırmızı bir kazak giymişti. Kazak on sene önce bedenine tam uygunmuş ama artık patlayacakmış gibi görünüyordu. Muhtemelen, Helen Noel havasına uyarak bunu giymesi için onu zorlamıştı.

Tam o sırada, yanımdan yuvarlanarak bir şey geçti. Kahverengi postlu bir şey gördüm ve az kalsın yere düşecektim. Kestane rengi kabarık tüylü, gözlerinin etrafı ve burnu beyaz tüylerle kaplı kocaman bir köpekti.

“Rocco!” dedi Tate ellerini köpeğin tüylerine daldırıp. Çok geçmeden yere yuvarlandılar. Rocco, Tate’in suratını yalayıp duruyordu. Onu öyle görünce gülümsedim. Büyüdüğü yerde, aile evinde, çok sevdiği belli olan köpeğiyle birlikteydi. Henüz bilmediğim bir yönünü görüyordum. Oraya giderken çok gergin olduğu halde, açılması uzun sürmedi. Tüm bunları onunla birlikte deneyimleyip meşhur olmadan önceki halini görebileceğim için çok mutluydum.

“Charlotte,” dedi Helen beni onlardan uzaklaştırıp şirin oturma odasına götürerek. Kareli kocaman kırmızı koltuğa oturmamı işaret etti. Sonra da yanıma

oturdu. “Tate’in anlattığından da güzelmişsin,” dedi. Elmacıkkemikleri çıkıktı ve kahverengi saçları bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu. Narin hatları ve minik elleriyle güzel bir kadındı.

“Beni mi anlattı?” dedim salak gibi. Tatilde eve birisini getireceğini söylediği için, buna şaşırmamam gerekirdi ama Tate’in aklından geçtiğimi bana hatırlatan her şey beni çok heyecanlandırıyordu.

“Tabii ki. Eve geleceğini ve yanında kız arkadaşını getireceğini söylediğinde, bütün ayrıntıları öğrenmek istedim.”

Kız arkadaş. Bunu duyunca başım döndü. Henüz birbirimizden ne şekilde söz edeceğimizi konuşmamıştık, her ikimiz de anı yaşamaktan memnunduk. Dizlerinin üstünde eski dostuyla güreşmeye devam eden Tate’e baktım.

“Rocco’yu Tate dokuz yaşındayken almıştık,” dedi annesi. “O köpek resmen onu büyüttü.”

“Ama Tate senelerdir onu görmek için gelmedi,” dedi babası suçlar gibi. Odayı birkaç saniye boyunca gergin bir sessizlik kapladı.

Tate önce babasına, sonra da bana baktı. Dişlerini sıkıyordu. Helen hemen, “ikinizi de burada gördüğümüze çok sevindik,” dedi. “Misafir odasını hazırladım. Umarım rahat edersin, Charlotte.”

“Rahat edeceğimden eminim, fazla bir şeye ihtiyacım yok” diyerek ona gülümsedim ve nihayet doğrulup köpeğinin kulaklarını kaşıyan Tate’e baktım.

“İşte, ailemize uygun bir kız,” dedi Bili. Bu sözleriyle daha fazlasını ima ettiğini fark ettim. Tate’in uçakta söylediklerini hatırladım: Annesiyle babası onun yaşam tarzından hoşlanmıyorlardı. Para, malikâne ve özel jetler... Bunların hiçbirine anlam veremiyorlardı. Sıradan insanlardı ve sıradan şeylerin değerini biliyorlardı. Çok iyi anlaşacaktık.

Tate’in dağıtmak için girişimde bulunmadığı sessizlikten sonra, Helen kalktı. “Charlotte’a odasını göstereyim.” Huzursuz bir ifadeyle gülümsedi. “Tate, canım, odan tıpkı bıraktığın gibi duruyor. Eşyalarını kendi odana götürebilirsin.”

“Annen odana bir müzeymiş gibi bakıyor,” dedi babası. “Eve geri dönmeni bekliyor.” Bunun bir espri olup olmadığını bilemedim. Kimse gülmedi.

Tate ve babası valizleri odalara götürürken, annesi beni koridora çıkarıp ilk kattaki odama götürdü. Tate’le kalmayacaktım. Tabii ki ayrı kalacaktık. Aklımdan daha önce ne geçtiğinden emin değildim.

“Geliyor musun, Charlotte?” diye seslendi önden giden annesi. Başımı sallayıp düşüncelerimden sıyrıldım. “Hemen geliyorum.”

Ertesi gün, çitlerinden sarkan tabeladan anlaşılacağı üzere Noel Baba Ağaç Atölyesi’ne dönüştürülmüş kocaman bir alana gittik. Belli ki, Noel Günü iri ve güzel bir ağaç satın almak, Collins ailesinin geleneklerinden biriydi. Gıptayla iç çekmeden edemedim.

Bizim evimizde, büyükannem doksanlarda aldığı eski püskü, plastik bir ağacı süslerdi. Oturma odasının köşesindeki televizyonun yanına kurar, üstüne tek bir ışık şeridi ve büyükannemin yine eskiden aldığı bir düzine kadar süsü asardık. Hiç gerçek ve canlı bir ağacımız olmamıştı.

“İkiye ayrılıp en iyi ağacı bulmaya çalışalım mı?” dedi Tate’in babası, sıcak çikolata kuyruğunda beklerken. Stantta çalışan kız bir elf gibi giyinmişti. Sivri kulaklar bile takmıştı.

“Olur,” dedi Tate babasına bakmadan.

“iki çift de birer ağaçla geri dönsün. Hangisi iyiyse, onu satın alırız.”

“Anlaştık,” dedi Tate ve imalı imalı bana baktı. Bizim kazanmamızı istediği belliydi. Ama aklım *çift* sözcüğüne takılmıştı. Tate ve ben çift miydik?

Birbirimizden ayrılmadan önce, Tate’in annesine bir kez daha baktım. Gözleri parıldıyordu ve soğuktan sulanmıştı. Oğluyla eşinin arası hâlâ gergin olsa da, Tate nihayet eve döndüğü için çok mutluydu. Ailesi yine bir aradaydı. Bu da bir başlangıçtı.

Noel Baba Ağaç Atölyesi LA’de ağaç satan alanlardan çok daha büyük, devasa bir yerdi. Ayrıca bir de çocukların neşeli bir Noel Babanın kucağına oturmak için

sıraya girdiği ufak bir alan vardı. Noel'e uygun el örgüsü bereler, oyuncak trenler satan bölmeler, hatta bir geyiğin başını okşayabildiğiniz ufak ve etrafı çitle çevrili bir yer bile vardı. Oraya sadece ağaç almak için gidilmiyordu; orası simler ve şekerlemelerle kaplı bir Noel pazarıydı.

Tate'i geyiğin yanına götürdüm. Görkemli hayvan çitin arkasında saman kemiriyordu. Çite yaslanıp güzel postunu okşamak için elimi uzattım. Elime sıcak nefesini üfleyip uzun diliyle yaladı.

"Hey," dedi Tate hayvanın yelesini okşayarak. "Bu kız bana

. yy

a ıt

Gülümseyip elimi geri çektim. Geyik başını yine samanlara indirdi.

"Şirinmiş," dedim. Tate'e yaslanıp alnımı göğsüne dayadım. Kokusunu içime çektim, paltosunun altında kalkıp inen göğsünü dinledim. Bedenime soğuğun ulaşamadığı bir ılıklık yayıldı. Tate orada çok farklıydı. Her gittiği yerde peşine pa-parazziler takılacak diye endişelenmiyordu ve o ana dek onu tanıyan hayranlarına da rastlamamıştık. Belki de kimse Tate Collins'in Telluride, Colorado'da bir Noel pazarında olacağına ihtimal vermiyordu. Ama mesele bundan da öteydi. LAde üstüne çöken yüklerin hepsini geride bırakmış gibiydi.

"Kusursuz ağacı aramaya başlayalım mı?" diye sordu Tate saçlarıma dudaklarını dayayıp. Evet anlamında başımı sallayıp geri çekildim. Ama elimi bırakmadı. "En iyi ağacı bulma yarışmasını kimin kazanacağı belli," diye mırıldandı bana bakmadan. Önceki günkü üzgün ve savunmasız hali geri gelmişti. "Babam en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünür. Bunun bir istisnası yoktur."

"O halde, sadece eğlenmeye bakalım," dedim. Geyiğin kulübesinin yan tarafına dolanıp onu görünmeyeceğimiz bir yere çektim.

"Eğlenmeye bir şey demem," dedi. Tate beni sıkıca ahşap kulübeye yaslayıp şaşırttı. Bedeni benimkine dayanmış, elleriyle de bileklerimi kavramıştı. Boynumda hissettiğim ılık nefesi bana cesaret veriyordu. Gülümseyip sessizce beni öpmesi için meydan okudum.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve beni öpmeden önce bir süre orada kaldı. O bileklerimi sıkıca tutarken ve bedenini benimkine bastırırken, ben de onu bir kez daha tutkuyla öptüm.

Daha fazlasını istiyordum.

Dudaklarımdan ayrılıp çenemi ve boynumu öpmeye koyuldu. Dudakları ılıktı ve hafif hafif tenimi ısırıyordu. Bana bakmak için başını kaldırdığında, gözlerindeki o müthiş arzuyu gördüm. Beni öperken, gözlerimiz kilitli kaldı. Basit bir öpücüktü, dudaklarımız şöyle bir birbirine değip geçti. Yine.

Sonra yine.

Gözlerimiz aynı zamanda kapanıp dillerimiz birleşene ve eliyle kalçamı sıkıca kavrayana dek. Kapüşonlu hırkasının fermuarını bulup açtım. Dudaklarıma doğru inlediğinde, içime bir heyecan dalgası yayıldı.

O dehşet verici, harikulade ve aklımı başımdan alan anda, her şeyi yapmasına izin verebilirdim.

Ne isterse.

Dudaklarımdan geri çekilirken yine inledi. “Bana ne yapıyorsun?” dedi ona işkence ediyormuşum gibi. Yüzü ciddi ve sertti. Dudakları öpüşmemizden şişmişti ve ıslak görünüyordu.

“Sanırım, tam tersi olacaktı,” diye fısıldadım soluklanmaya çalışırken. Tate’in beni nasıl hissettirdiğine inanamıyordum. Görünmez bir ip adeta beni ona çekiyordu. Kendimi hep dik bir yokuş çıkıyor, okul, iş ve kendi imkânsız beklentilerimin omuzlarıma bindirdiği yükün altında eziliyor gibi hissetmiştim. Onunla birlikteykense hafifliyordum. Tate başka bir şey demedi; başını salladı ve beni sıra sıra ağacın arasına, uçsuz bucaksız bir seçenekler denizinin derinliklerine çekti. Birkaç ağacı çekip yakından inceledik.

“Colorado’dan neden ayrıldın?” diye sordum sonunda. Tate bir sürü ağacın arasına girmiş, ta geride gördüğü ve kusursuz olduğuna inandığı ağaca ulaşmaya çalışıyordu.

“Her zaman buradan ayrılacağımı biliyordum,” dedi. “Küçüklüğümden beri müzisyen olmak istiyordum.”

“Ama annenle baban olmadan gitmişsin.”

“Öyle sayılır. On beş yaşındayken, Denver’da bir şarkı yarışmasını kazandım. Bir plak şirketi yöneticisine şarkı söyleyebilmem için beni uçakla LA’e götürdüler. Adam anında imzayı bastı.”

“Sonra?”

“Sonra... her şey değişti. Turneye çıktım. Aynı sene her biri bir milyon satan iki albüm yaptım. Her şey o kadar hızlı oldu ki neler olduğunu düşünecek vakit bile bulamadım.” “Annenle baban oraya gelmediler mi?”

“İlk önce geldiler. Burasıyla orası arasında mekik dokudular. Ama işler arttıkça, benim de... Ben tanınmaya başlayınca, onlar da bana hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söylemeye başladılar. Haklı olabilirlerdi ama onlara kulak asmadım.” “Üzüldüm,” dedim.

Tate ağaç dallarının arasından çıktı ve beraberinde mis gibi çam kozalağı kokusunu getirdi. “Yapmamış olmayı istediğim şeyler yaptım,” dedi daha ciddi bir ifadeyle. “Ama artık değiştim, Charlotte. Bunu bilmeni isterim.”

Ne demek istediğinden emin değildim. Hâlâ bana söylemediği önemli şeyler var gibiydi ama yüzü bir anda savunmacı bir ifadeye büründüğünden, orada bir şey sormamaya karar verdim. Yanma gidip dudaklarına masum bir öpücük kondurdum.

“Charlotte,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sonra, beni yine öptü. Dudakları ılıktı ve nefeslerimiz soğuk havada buhar oluşturuyordu. Yanından ayrılmak istemiyordum. Kış ilkbahara dönüşene dek, dudak dudağa kalmak istiyordum. Hava kararıp da herkes evine gidene dek, Noel ağaçlarının arasında kalmak istiyordum. Ama Tate geri çekildi ve ikimiz de karların arasında oluşan ılık bir bulut gibi kalakaldık. Sonra gri, donuk gökten süzülen kar tanelerini hissettim. Kar yağmaya başlamıştı. Yumuşak kristaller saçlarıma ve Tate’in omuzlarına dökülmeye başladı.

O anda, onun kollarındaydım ve isteyebileceğim her şeye sahiptim.

Tate ve ben incecik, cılız bir ağaçta karar kıldık. Böyle bir şey seçeceğimizi hayal etmemiştim. Ağaç bir yana eğilmişti ve tepesi tuhaf bir yay çiziyordu ama nedense kusursuzdu. Tate bunu omzuna atıp girişe götürdü. Hoparlörlerden hâlâ yağan karla karışan müziğin sesi duyuluyordu.

Tate'in annesiyle babasının da gösterişli bir ağaç seçmediğini görünce şaşırdım. Tate'in babası bizimkini inceledi, ciddi bir ifadeyle ellerini dallarda gezdirdi. Sonra dönüp Tate'e baktı ve "Sanırım, ikimiz de iyi bir şey bulunca kaçırmıyoruz," dedi. Kocaman gülümseyerek Tate'in omzuna vurdu. Helen güldü ve ikisinin arasındaki gerginliğin yok olduğuna mutluluktan ağlayacak gibi eliyle ağzını kapadı. Tate'in bu sözlerin bir iltifat olduğunu ve babasının çabaladığını fark etmesi birkaç saniye sürdü ama bunu fark ettiği anda yüzü aydınlandı. O güzelim gamzesiyle gülümseyerek bana baktı. İki ağacı da almaya karar verdik. Ama Tate cüzdanına uzanınca, babası onu durdurdu. "Bay Paralı olabilirsin ama ben hâlâ senin babanım," dedi.

Annesi seçtiğimiz ağacın yanında fotoğrafımızı çekti. Tate tek elini belime atmıştı, diğer eliyle de yan duran ağacımızı tutuyordu. Kar taneleri etrafımızda ağır ağır yere süzülüyor, Noel ışıkları bana kendimi rüyada gibi hissettiriyordu.

Asla uyanmak istemiyordum.

ON ÜÇ

Şöminenin önünde minik patateslerden, taze fasulyeden ve içtiğim her kaşıkla birlikte keyfîni çıkarmak için gözlerimi yumduğum muhteşem bir karnabahar çorbasından oluşan yemeğimizi yedik. Ta ki Tate sürekli olarak gözlerimi yumduğumu söyleyip herkes gülene dek.

Oturma odasına geçince, Carlos'a hemen bir mesaj yazdım. Tate'le birlikte etrafımızı bir hale gibi saran kar tanelerinin arasında çekilen fotoğrafımızı da ekledim. Biraz düşündükten sonra, aynı fotoğrafı büyükanneme de yolladım. Belki de önceki günkü tatsızlık yüzünden yarasına tuz basıyor olacaktım ama ne kadar mutlu olduğumuzu görünce endişelenmekten vazgeçebilirdi.

Helen ve Bili şarap içerken, Tate'in çocukluğuyla ilgili öyküler anlattılar. Tate duygudan yoksun bir ifadeyle onlara bakıyordu ama ben durmalarını isteyemeyecek kadar çok eğleniyordum. Her zaman hayalini kurduğum neşeli aile ortamı gibiydi. Büyükannemle ve ablamla geçirdiğim Noeller her zaman sessiz sakin olurdu. Mia genellikle o günü arkadaşlarıyla ya da o zamanki erkek arkadaşıyla geçirirdi. Annem hayattayken, tatil zamanlarında genellikle o sıralar hangi erkekle çıkıyorsa, onun oturma odasının koltuğunda uyurdum. Bunları düşününce kendime geldim. Masadaki sohbet devam ederken, şöminenin alevlerine baktım ve acaba her şeye rağmen onun yaptığı hataları mı tekrarlıyorum diye düşündüm. *Ama bu farklı*, dedim içimden. Tate diğer erkekler gibi değil.

"Bili," dedi Helen en sonunda yarısı dolu şarap kadehini sehpaya koyup ayağa kalkarak. "Tate ve Charlotte, Noel Babayı beklemeye alışık olabilirler ama biz değiliz. Yatalım mı?"

Bili şarabının geri kalanını içti, kalkmadan önce Tate'in omzuna tekrar vurdu ve karısının peşinden kadehlerini mutfağa götürüp ışıkları söndürdü. Onlar yukarı çıktıktan sonra, Tate benimle odama kadar geldi, saçlarıma dokundu ve bir tutamını parmağının etrafına dolayıp bıraktı.

"Bugün hoşuma gitti," dedim. "Seninle vakit geçirmek çok güzeldi."

Gülümsedi. “Umarım, yarın Noel için istediğin her şeye sahip olursun.”

“Bunlara çoktan sahip olduğumdan eminim,” dedim. Bakışlarında hafif bir tereddüt hissettim. Ona dokunmak, odama çekmek istiyordum. Gözlerinden hayır diyemeyeceğini hissediyordum.

Ama hafifçe öksürdü ve yüzünde kararlı bir ifade belirdi. “İyi geceler, Charlotte.”

“iyi geceler,” dedim fısıldayarak.

Beni kapıda bıraktı ve koridorda uzaklaştı. Yatak odasına girip kapıyı sessizce kapayana dek bekledim.

Odamda kalmalıydım.

Uyumalıydım.

Ev sessizleşmişti ama beynim bir türlü uykuya dalmıyordu. Bir tek onu düşünebiliyordum. O gün inanılmaz kusursuz geçmişti; o barakanın oradaki tutkulu öpücükler, sıra sıra ağaçların arasındaki narin öpücüğü, sözcüklerle söyleyemediklerini dokunuşuyla anlatışı...

Odada iki tur volta attım, pencereye dokunarak camdaki buğuya parmak izlerimi bıraktım. Kar yağmaya devam ediyor, pencerenin pervazında yarım ay şekilleri oluşturuyordu. Beynimin mantıklı ve disiplinli yanı bana orada, o evde onunla birlikte olmanın yeterli olduğunu söylüyordu. *Ağırdan almamız gerek.* Sözleri kulaklarımda çınladı. Neden bir şeyler eksik gibiydi? Neden dokunuşları asla yetmiyordu? Kalbim çılgınlar gibi atıyor, zihnime karşı bir savaş veriyordu.

Onu istiyorum. Ne kadar düşüncesizce de olsa, söylediği her şeye, büyükannem ile ablamın beni uyardığı şeye ters düşse de, o anda onu istiyordum.

Valizimin kapağını açıp içindeki giysileri karıştırdım. Aradığım şeyi buldum: kısa ve dantelli, beyaz bir elbise. Tate bunu o gün Barneys’den almıştı ve henüz hiç giymemiştim. Orada giyeceğimi de düşünmemiştim. Ama yine de yanıma almıştım. Hazırlıksız yakalanmaktan endişe ederek dolabımda ne varsa getirmiştim.

Soyunup üstümdekileri yerde bıraktım ve dikkatle beyaz elbiseyi giydim. Kumaşı saf ipekti ve tenime ikinci bir deri gibi yapışıyordu. Yine Tate'in hediyesi olan siyah sabahlığı da giyip ipekli kuşağını belime bağladım.

Bunu gerçekten de yapacaktım.

Ahşap parkede parmak uçlarımda yürümeye başladım; kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, düzenli bir ritim tutturmayı başaramıyordu. Derken, karanlıkta bir kıpırtı gördüm.

Sabahlığı göğsüme tutup donakaldım. Bir bardak su veya atıştırmalık almak için aşağıya inmiş olan annesi veya babasıyla karşılaşacağımdan korktum. Ama hareket eden şey netleşti ve koridorda bana doğru ilerledi. Rocco'ydu. Yanıma gelince, başını kaldırıp bacağımı kokladı. Kabarık tüylerini ve kulaklarından birini okşadım. Kuyruğunu salladı ve bir kere duvara vurdu. Sonra, yabancı olmadığım için rahatlayıp oturma odasındaki şöminenin önüne geri döndü.

Soğuk bir geceydi; çıplak bacaklarım ürpermeye başlamıştı. Tate'in kapısının önünde durduğumda, kalbim göğsümde bir davul gibi atıyordu. Odasından hafif bir gitar sesi geldiğini fark ettim. Elimi kaldırıp ahşap kapısına yasladım. Önce bir kere, sonra ikinci kere hafifçe kapıyı tıklattım. Gitar sesi kesilmedi, Tate de kapıya gelmedi. Parmaklarım kapı kolunu kavrayıp kapıyı açarken, dudaklarım titriyordu.

içeride bir köşedeki bir lamba yanıyordu ve yanında bir sandalye vardı. Duvarlardaki posterleri loş ışıkta hayal meyal görebiliyordum: Led Zeppelin, Jimi Hendrix ve Michael Jackson. Geniş pencerenin altına birkaç kaykay dizilmişti. Karşı duvardaki şifoniyerin üstündeki eski bir pikabın yanında bir sürü plak duruyordu. Her şey düzenli ve temizdi. Bunca senedir, annesi her şeyi onun için olduğu gibi saklamıştı.

Yatağın ucunda da göğsüne gitar yaslamış olan Tate oturuyordu; kulaklarında kocaman kulaklık, yanında da açık bir defter duruyordu. Mırıldanıyor, cama vuran kar tanelerine bakıyordu. Gitarını öylesine çaba sarf etmeden çalıyordu ki parmaklarından notalar fışkırıyor gibiydi. Melodiyi tanıdım, uçakta kulağıma mırıldandığı melodiydi. Birden durdu ve gitardan yükselen sesi kesmek için aniden avucunu tellere dayadı. Dönünce beni kapıda dikilirken gördü.

“Charlotte? İyi misin?” Kulaklığını çıkarıp yatağa koydu.

“Beste yapıyorsun,” dedim salak gibi, içeri girerek. “Bir süredir bunu yapmamıştın.”

Gitara, pencereye ve bana baktı. Lambanın ışığı odasının duvarlarında uzun gölgeler oluşturuyor, karanlığı bölüyordu.

“İlham geldi.” Gözlerini o tanıdık, tutku dolu ve her an parçalanacakmış gibi görünen çelik gibi ifadeyle bana dikti. “Seni uyandırdım mı?” dedi yataktan kalkarak. “Ses çok mu yüksekti?”

“Hayır,” diye başımı sallayıp kendimi yapacağım şeye hazırladım. Tenim elektriklenmişti ve alev alevdi.

“Seni görmek istedim.” Gözlerini daha aşağıya bir yere indirdi ama bulanık görmeye başlamıştım. Oda dönüyor gibiydi.

“Çok uzun süre bekledim,” dediğimi fark ettim. Bir adım daha attım. Biraz ötemde duruyordu ama ona dokunmadım. Parmaklarım sabahlığımın ipekli kuşağını çözdü ve altındaki beyaz elbise ortaya çıktı. Artık titremiyordum. Kontrolü yine ele almıştım.

Bu sefer beni durdurmayacaktı. O da beni istiyordu. Bunu biliyordum. Bunu bedenime yapışmış incecik elbiseyi süzen bakışlarında görüyordum. Düşüncelerini toparlamak ister gibi nefesini verdi. Sabahlığın tek omzunu indirip kollarımdan aşağı bıraktım. Tate bir şey diyecek gibi oldu ama sesi çıkmadı.

Görüşüm birden netleşti. Artık her şeyi gayet iyi ve odaklı görüyordum.

Kalp atışlarım da normale dönmüştü. Ellerimi göğsüne dayayıp tişörtünü ve altındaki sert kaslarının şeklini hissettim. Kokusu dudaklarımdaydı; bin beş yüz kilometre uzakta olduğumuz halde, hâlâ okyanus gibi kokuyordu.

“Charlotte.”

Parmaklarım elbisemin ince askısını buldu ve aşağı çekmeden önce bir süre orada kaldı. O incecik kumaşın altına hiçbir şey giymemiştim. Midemde biriken

heyecanı hissettim. Askı omzumdan tüy gibi kaydı ve koluma sarktı. Elini uzatıp diğer omzumdaki askıya dokundu ve parmaklarını altına soktu. Dokunuşu alev gibiydi. Dudaklarıma baktı, içimden beni öpmesi için dua ederek parmak uçlarımda yükseldim.

Zihni bedeniyle savaş halindeymiş gibi güçlükle yutkundu. “Sana söylemiştim, Charlotte,” diye mırıldandı. Parmaklarının arasındaki askıya dikkatle baktı. “Nasıl olması gerektiğini söylemiştim,” dedi. Parmaklarını askıyı indirmeden hızla altından çekti. Sonra, diğer koluma düşmüş olan askıyı yukarı çekti.

Hayır; diye bağırdı zihnim. Yüzüne baktım ama bakışları bomboştu. Birkaç saniye önce gördüğüm tutku hiç belirmemiş gibi silinip gitmişti.

“Çok erken,” dedi, içimden çığlık atmak, bir yere kaçıp gizlenmek geçti. “Özür dilerim...”

“Bir şey deme,” dedim büyük bir utançla, içimdeki alev bedenimi yutmak üzereydi. “Zahmet etme.”

Kahverengi gözleri daha da kararır gibi oldu ve ardını göremediğim bir karanlığa boğuldu.

Başım zonklamaya ve şakaklarıma kıvılcımlar yollamaya başladı. Eğilip sabahlığı yerden aldım ve onu ayakta dikilir halde bıraktım. Odadan çıkarken beni izlediğini hissettim ama ona bakmadım. Gözlerim yaşlarla dolup yanmaya başlamıştı bile.

Odama girince, elbisemi çıkarmadan örtülerin arasına gömüldüm. Annemin parmağımdaki yüzüğü bir çapa gibi ağırlaşmıştı.

Bir saat boyunca, yatakta dönüp durdum. Tam dalmak üzereyken, kapının hafifçe çaldığını duydum. Hevesle, acınacak bir halde kapıya koştum. Tate’in geldiğinden emindim. Özür dileyecek, başından ne geçtiğini, beni kendisinden neden uzak tuttuğunu anlatacaktı.

Tate gelmişti. Ama barışmak için değil. Ona şöyle bir bakıp sık sıkı kapadığı ağzını, gözlerime bakmayan gözlerini görünce, ne diyeceğini anlamıştım.

“Beni eve yolluyorsun.” Çünkü çizgiyi aşmıştım... Tate’in aramıza çektiği, benim iyiliğim için olduğunu söylediği o görünmez engeli aşma cesaretini göstermiştim. Ama yüzündeki o buz gibi ifadeyi görünce, bunu asla beni korumak için yapmadığını anladım. Mesele kendisini korumaktı. Beni uzakta tutuyor, yaklaşmamı engelliyordu. Beni eve yolladığını inkâr etmeyince, “Ne oldu şimdi? Ayrıldık mı?” dedim.

Bunu duyunca omuzları gerildi. “Charlotte...”

“Sorun değil. Böylesi daha iyi aslında.” Sesimin ne kadar düzgün ve sakin çıktığına şaştım. “Uçağım ne zaman?”

Soru aramızdaki boşlukta asılı kaldı. Özür dileyebilirdi. Bana yanıldığımı, üzgün olduğunu ve gitmemi istemediğini söyleyebilirdi. Ama bunların hiçbirini söylemedi. Sessizliğin beni gömmesine ve boğmasına izin verdi. O anda, ondan nefret edebileceğimi düşündüm.

Gözlerini birkaç saniyeliğine kapadığında, acı çekiyor gibiydi. Sonra, gözlerini açtı ve arkamdaki bir noktaya dikkatle baktı. “Saat yedide araba burada olacak.”

içimden ona bağırmak geldi. Yumruklarımı göğsüne indirmek, beni ne kadar incittiğini ve beni incitmeye devam ettiğini haykırmak istedim. Ama aklımdan geçen zehir gibi düşünceleri bastırdım ve dönüp kapıyı suratına kapadım. Kapıyı ikimize kapamıştım.

ON DÖRT

Şehrin üstünü ufukta koyu gri fırtına bulutları kaplamıştı. Beni Telluride'den uzaklaştıran araba havaalanına varmak üzereyken kar yağmaya başladı. Noel günüydü ve tek başıma LA'e dönüyordum. Araba bir kar birikintisine doğru azıcık kaydı ve şoför hemen arabanın yönünü düzeltti ama nedense hiç korkmadım. Üstüme tuhaf bir uyuşukluk çökmüştü. Yine bir rüyada süzülüyor gibiydim. Ama o günkü farklı bir rüyaydı.

Bizi oraya getiren jete bindim ve beni aynı hostes karşıladı. Saçlarında yine o yeşilli mavili orkide vardı ama o gün solgun ve yalnız görünüyordu.

"Kahve?" dedi hostes, ben arkası ayarlanan koltuklardan birine otururken. Tate'le giderken oturduğumuz yere oturma-maya özen gösterdim. O yolculukta kendimi ne kadar farklı ve umutlu hissettiğimi hatırlamak istemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Uçak kalktıktan sonra, sonsuz bulutların arasından uçarken bembeyaz dünyaya baktım. Ne mavi bir gök ne de bir kara parçası vardı. Her şey bembeyazdı.

"Mutlu görünüyordu," dedi hostes yolculuğu yarıladığımızda. Bana bir bardak su daha getiriyordu.

"Pardon?"

Türbülansa girince, elini tavana dayadı. Kabin iki yana sarsılıp düzeldi. Normalde bu beni çok korkuturdu ama içim boşalmış gibiydi.

"Tate," dedi. "Onu uzun süredir mutlu görmemiştim."

Nefesimi dışarı verip annemin yüzüğünü çevirdim. Kadının gitmediğini fark edince, "Onunla sık sık uçar mısınız?" diye sordum.

"Birçok özel seyahatinde ben çalışıyorum. Aynı ekiple uçmayı sever." Gülümsedi. "Her zamanki pilotları bugün LA'e döndükleri için şu anda iki yeni

pilot var. Denver'lı iki pilot." Başıyla kapalı kapıların ardındaki kokpiti işaret etti. "Ben Tel-luride'de kaldım. Biraz bekleyip siz geri dönmeye hazır olana dek Noel'de yağan karın keyfini çıkarayım istedim. Zaten bir ailem olduğunu söyleyemem. Erkek arkadaşımla da birkaç ay önce ayrıldık."

"Üzüldüm," diye mırıldandım. Kaç kişi hayatını, planlarını Tate Collins için değiştirmişti? Kendi dünyasındaki her şey onun etrafında dönüyordu. Neyi, kimi ve ne zaman istediğine o karar veriyordu. Kontrolü kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki sonunda beni kaybetmişti.

Omuzlarını silkti. "Ama Tate'i çözemedim. Geçen sene çok farklıydı. İki haftada bir onu, bir sürü arkadaşını, süpermodelleri ve onun gibi pop yıldızlarını Vegas'a götürürdük. Aklına eser,

Meksika'ya ya da Miami'ye giderdi. Ama geçen sene, LA'den neredeyse hiç ayrılmadı. Sonra, önceki gün sadece seninle uçağa bindi. Senin doğru kız olduğunu düşündüm."

"Doğru kız mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Biraz normal bir hayata ihtiyacı var." Nazikçe gülümsemeli ve başımı yine pencereye çevirmeliydim. Uyuşukluk hissini etrafıma bir kefen gibi sarmalıydım. Ama ona döndüm ve dikkatle baktım. "Bir sene önce ona ne olduğunu, neden bu kadar değiştiğini ve müziği neden bıraktığını biliyor musunuz?"

Bu öykü onu sinir ediyormuş gibi bu sefer tek omzunu silkti. "Emin değilim. Tabii, bir kızı hamile bıraktığına ve bunu gizlemeye çalıştığına dair söylentiler çıktı. Uyuşturucuyla başının dertte olduğu da söylendi, insanlar konuşuyor işte. Ama bunları yaptığını sanmıyorum. Başka bir şey, tüm bu dedikodulardan daha önemli bir şey müziği bırakmasına neden olmuş olabilir." Yine türbülansa girince, uçak öne savruldu. Hostes düşmemek için bir koltuğa tutundu. "Kemerini bağlaşan iyi olacak."

Beni sarsan türbülans umurumda değildi. Uçak alçalırken, boş boş dışarıya baktım. Gümüş ve mavi LA manzarası belirdi. Okyanus gökle bir oldu ve birden rahatladığımı hissettim. Evime dönmüştüm.

Aynı özel havaalanına vardığımızda, güneş tepeye yükselmişti. Asfalt pistte Tate'in şık arabası bekliyordu ve Hank arka kapıda duruyordu. Onu görünce, boğazım düğümlendi ve gözyaşlarını yine akacak gibi oldu. O da Noel'ini Tate için feda etmiş bir başka kişiydi.

"Arabanız sizi bekliyor, leydim," dedi Hank zorlama bir neşeyle. Arabanın arka koltuğuna geçtim ve valizimi bagaja koymasını bekledim.

Şoför koltuğuna geçtiğinde, dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyordum. Oturduğum yere sindim ve Tate'in ismini söylemesin ya da bana onun aslında ne kadar iyi yürekli olduğundan söz etmesin diye dua ettim. Hank aklımdan geçenleri anlamış gibi iç çekti. "Seni eve götüreyim, Charlotte."

Penceremi açtım ve ılık Kaliforniya havasını yüzümde hissetmek istedim. Asfalt pistten uzaklaşırken, elimi pencereden dışarı uzattım ve parmaklarımın arasından esen havanın keyfini çıkardım. Kapıya yanaşınca, açılmasını bekledim.

Ama orada beklerken, bir anda ortalık karıştı ve o çok iyi bildiğim *klik* seslerini duydum. Fotoğraf makineli adamlar kapının arkasına toplanmışlardı ve arabanın etrafını çeviriyorlardı. Pencereye yanaştılar, neredeyse içeri girecektiler. Yüzümü kapatmaya fırsat bulamadım; çoktan fotoğrafımı çekmişlerdi.

"Charlotte!" diye seslendiler. O anda kim olduğumu bildiklerini anladım. Nasıl olmuştu? O saatte orada olacağımı, planlarım daha dün gecenin bir yarısı değişmişken Noel günü o uçaktan ineceğimi nereden öğrenmişlerdi?

Hank küfürler savururken, aklıma hostesin sözünü ettiği yeni iki pilot geldi. Medyaya haber verip ismimi, Tate'in sır olarak sakladığı gizemli kızın ben olduğumu söyleyenler onlar mıydı?

Her halükârda, artık bunun bir önemi kalmamıştı. Olan olmuştu. Ama paniğe kapılıp pencereyi çılgınlar gibi kapatmaktan kendimi alamadım. Hank ağır ağır toplanan kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyordu. Kornaya basıyor, onları uyarıyordu ama kimse ona kulak asmıyordu.

"Charlotte, *Charlotte*!" diye seslenmeye devam ettiler. "Dünyanın en seksi şarkıcısıyla birlikte olmak nasıl bir şey? Ailesiyle tanıştın mı? Bir yüzük söz konusu mu?"

Kim olduğumu biliyorlardı ama neler olduğundan habersizlerdi. Tate ilişkimizi bitirdiği için erken geri döndüğümü bilmiyorlardı. Nedense öyle olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

“Dayan biraz, tatlım,” dedi Hank ciddi olduğunu göstermek için motora gaz verip. “Akbabalardan kaçma vakti geldi.”

Pencereyi kapadım ve dış dünya arkamızda kaldı. Hank lastikleri ağlatarak sokağa çıktı ve patlayan flaşlardan hızla uzaklaştı.

Büyükannem ilk önce bana kızdı.

“Ya ne olacağını sanıyordun?” dedi omuzlarımı sarkıtıp asık bir suratla mutfak masasına oturduğumda. Valizim hâlâ kapının yanında duruyordu.

“Hataydı,” dedim kucağımdaki ellerime bakarak. “Gitmemeliydim.”

Havaalanındaki adamları, flaşları düşündüm. Eve ilk girdiğimde, Mia başını mutfak kapısından içeri uzatmıştı. Fotoğrafların çoktan yayınlandığını ondan hiç beklenmeyecek yumuşak bir ses tonuyla söylemiş, sonra da yatak odasına girmişti. Sanırım, büyükannemin benimle yalnız konuşmak istediğini fark etmişti. O tür anlarda, arabanın arka penceresini tekrar tekrar kapatmaya çalışırkenki GIF’imi görmek zorunda kalacağım bir Twitter, Instagram veya Snapchat hesabım olmadığına seviniyordum.

Büyükannem bir öbek havluyu tekrar katladı ve raftaki baharat kavanozlarım yeniden dizdi. Üzgündü. Üzgün olduğunda, volta atar, kıpır kıpır olur, ellerini meşgul tutmaya çalışırdı.

“Özür dilerim,” dedim. “Haklıydın. Onun hakkında çok haklıydın.”

Dönüp bana baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce şaşırdım.

“Büyükanne,” dedim. “Çok özür dilerim.”

Derin bir nefes çekti. Boynuma sarıldı. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Bu iş daha fazla ilerlemeden öğrenmen daha iyi.” Ama onun kollarının arasında, sanki

o iş yeteri kadar ilerlemiş gibi hissettim. Çok ileriye gitmiştim. Çok fazla şey hissetmiştim. Artık başka bir şeyi nasıl hissedebileceğimi bilemez haldeydim.

ON BEŞ

Okula dönmek ve günlerimi geçirecek bir meşgalemin olması beni çok rahatlatmıştı. Kış tatilinin son haftasından beri, vaktimin büyük bir kısmını evde geçirmiş, Tate'i hatırlatacak her şeyden kaçınmıştım. Bloom Room'da fazladan birkaç gün çalışmıştım ama hiçbir şey dikkatimi dağıtmaya yetmemişti.

Carlos edebiyat dersine giderken, kolunu omzuma atıp beni adımlarımı ona uydurmaya zorladı. "Müziğinden hiç hoşlanma-mıştım zaten," dedi bana dik dik bakan kalabalığın arasından geçerken çenesini kaldırıp.

Artık beni herkes tanıyordu. Herkes benim, Charlotte Reed'in, Tate Collins'le bir ilişki yaşadığını biliyordu. Hepsi bana bakıyordu. Son dört senedir kaçırdıkları bir şeyi, fark etmedikleri bir yanımı görmek isterlermiş gibi bakıyorlardı. Ama ben en azından dış görünüş olarak hâlâ aynı Charlot-te'tum. Belki biraz daha sarışındım.

"İyi denemeydi," dedim Carlos a. "Şarkılarına kafayı takmış durumdasın."

Homurdanıp saçlarım gözlerinden geriye attı. "Artık değilim. Bütün şarkılarını, *Love is a Verb, Live Tour* albümünü bile şarkı listelerimden sildim." Etkilenmemi bekler gibi durdu ama sonra hemen devam etti. "Hayatımdan onu tamamıyla çıkardım." "Keşke benim için bunu yapmak 'sil' tuşuna basmak kadar kolay olsaydı."

"Bunun için bir uygulama icat etmeleri gerek."

"Evet, onun için *en az* doksan dokuz sent öderdim." Gülümsedim.

Carlos göz kırpıp beni dürttü. "Gördün mü? Mizah anlayışını hâlâ kaybetmemişsin. İyi olacaksın."

Ben bundan o kadar da emin değildim. Ama günler ve haftalar, Tate'le ilgili anılar içimde dans ederken bir şekilde geçiverdi. O ilk gece, çimlerin üstünde dans ederken, kulağıma şarkısını nasıl mırıldandığını, birbirimiz için yaratılmışız gibi dudaklarının dudaklarıma kusursuzca uyuşunu düşünüyordum. Bunların

hiçbiri olmamış gibi davranıyordum. Kendimi okula ve iş yerine atıyordum. Barneys'den bana aldığı giysilerin hepsini torbalarına geri koymuştum. Ya Mia'ya vermeyi ya da bir ikinci el mağazasına bağışlamayı düşünüyordum. Ama bunu bir türlü yapamadığım için, görmeyeyim diye dolabımın en arkasına tıkmıştım. Çiçek dükkânından gelince Leo'ya bakmıştım ve bu Miayı çok mutlu etmişti. Kendime bir saniye bile ayırmıyordum.

Carlos bana faydası olacağına yeminler ettiği için, en sonunda onunla partilere gitmeye de razı oldum. Biraz içki içtim (daha doğrusu *bir* bira içtim; tadı o kadar iğrençti ki İkinciyi içmeyi denemedim). Sosyalleşmeye çalıştım. Plajda yakılan kamp ateşlerine gittim, o zamana dek sadece sima olarak tanıdığım sınıf arkadaşlarımla sohbet ettim. Bazen Alex Garza'nın gece yarısı sert dalgaların arasında mayosunu kaybetmesi gibi çok komik bir şey olduğunda gülüyor, ateşin tatlı ılıklığında bir an için önceki hayatımı unutuyordum.

Sonra, kendimi boş boş alevlere bakarken buluyordum. Onu düşünmeden edemiyordum.

Onu.

Tate'i.

O gecelerden birinde, Alison Yarrow'un yaş günü partisine gittim. Annesiyle babası şehir dışına çıkacağından, bütün arkadaşlarını çağırabilmişti ve Pacific Heights Lisesinin en büyük partisini verecekti. Bazıları mezuniyet balosundan bile kalabalık olacağını söylüyordu.

Daha önce hiçbir partiye davet edilmemiştim. Hiç de gitmek istememiştim. Ama o sene, Alison beni matematik dersinden önce koridorda durdurmuş ve davet etmişti. "Umarım gelebilirsin," dedi, gerçekten de gitmemi istiyormuş gibi. Sanki on sekizinci yaş gününde orada olmam, okulun en popüler kızı konumunu teyit edecekti. Kaç kere itiraz ettiysem de, herkes hâlâ Tate'le birlikte olduğumu sanıyordu. Ya da belki *eskiden* onunla birlikte olduğum gerçeği beni farklı bir sosyal sınıfa dahil etmeye yetiyordu.

Carlos'u aldım ve Alison'ın Hollywood Hills'in girişindeki evine gittik. Alison'ın ailesi çok zengin değildi ama evlerinin bir havuzu vardı ve arka

bahçesi güzeldi. Haftada bir gelen gerçek bir bahçıvan tarafından bakımı yapılıyordu.

ikimiz arka verandanın sürgülü cam kapılarından içeri girer girmez, Alison bizi gördü ve koşup yanımıza gelerek bana sarıldı.

“Geldin!” diye cıyakladı beni karşısında tutup. Sanki anaokulundan beri en yakın arkadaşmışız gibi.

“Biralar, margaritalar ve fıesta atıştırmalıkları şurada,” dedi elini şöyle bir sallayıp. “Gidip kendinize birer içki alın da havuzun oraya gelin.”

Arkasında kalan havuz kulübesine baktım; üstüne örtülü beyaz şeffaf örtü hafif hafif uçuşuyordu. Lacy Hamilton ve Jenna Sanchez kraliyet ailesi üyeleri gibi beyaz minderlere serilmişlerdi bile.

Gece ilerlerken, Carlos’la birlikte bir şezlonga oturduk ve sosyal antropologlar gibi etrafımızda devam eden partiyi izlemeye başladık. Bir süre sonra, Carlos gidip bir bira daha almak istedi. O gittikten sonra, arkamda bir ses duydum.

“Charlotte Reed.” Dönüp sesin geldiği yere baktım.

Toby McAlister’dı. Çok sarhoş görünüyordu; yanakları pembeleşmiş, saçları daha önce flört ettiğini gördüğüm lise üçüncü sınıftan bir kızla bir dolap randevusundan dönmüş gibiydi. Aklıma Toby ve Alison’ın kısa süren aşkının ispatı olan çınar ağacındaki yazıyı düşündüm. Sanırım, bu da onların paparazzi fotoğrafı sayılırdı. *Acaba isimlerinin baş harflerini görüp geçmişi hatırlamak onlara da acı vermiş midir,* diye düşündüm. Ama Toby o gece orada olduğuna göre muhtemelen acı çekmiyorlardı. “Bu partileri umursamadığını sanıyordum,” dedi. “PH Lisesinin ünlü kişisi sensin. Seni ve Tate Collins’i duydum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Son birkaç haftadır Tate’in ismini her söyleyen kişiye karşılık bir dolar kazanmış olsaydım, üniversite harcını nasıl ödeyeceğim diye endişelenmeme gerek kalmayabilirdi. “Bitti,” dedim. Belki de bunu tekrar tekrar söylersem, içim artık acımazdı.

“Süper,” dedi omuzlarını silkip. “Senin bir biraya ihtiyacın var gibi,” dedi, içinde köpüklü kahverengi bir sıvı olan kırmızı bir bardak uzattı. Birkaç bardak içmiş

gibi duruyordu.

“Bu gece içmiyorum. Arabayı ben kullanacağım.”

“Ah, çok sorumluluk sahibisin,” dedi. Gülümseyince, kusursuz dişleri ortaya çıktı. Toby McAlister yakışıklı bir çocuktu. Tek sorun, bunu biliyor olmasıydı.

Ona kısa bir gülümseme gönderdim.

“Havuz,” dedi suyu işaret ederek. “Yüzüyor musun?”

“Yüzme bilip bilmediğimi mi soruyorsun?”

“Benimle yüzer misin diye sormak istemiştim.” Hıçkırdı, sonra bana vermeye çalıştığı bardaktan bir yudum daha aldı. “Haydi, Charlotte.” İsmimi uzatarak söylemişti ve kaşlarını muhtemelen davetkâr olduğunu düşündüğü için kaldırmış bana bakıyordu.

“Hayır, teşekkürler.” Bahçeye baktım. “Birazdan gideceğim sanırım.”

“Hayır... Gidemezsin,” dedi. Sonra, birden sağ kolumu tuttu. Parmaklarını koluma geçirdi. Bunu istemeden yaptığını düşündüm çünkü düşmemek için bir yere tutunmaya çalışıyordu. Ama beni giderek arkaya, havuzun kenarına itmeye başlamıştı.

“Toby!” diye bağırarak diğer elimle onu itmeye çalıştım ama ikimiz birden hız kazanıp geriye doğru sendelemeye başladık. Havuza düşmemize ramak kala, Carlos yanımda bitti ve beni tuttu.

“Gerzeğin tekisin,” dedi çimlere düşen Toby’ye.

“Benimle yüzmedi,” dedi Toby gücenmiş gibi. Sırtüstü yere düşmüştü; ellerini iki yana açmış şaşkın şaşkın yıldızlara bakıyordu. Ayağa kalkmak için hiç acelesi yok gibiydi.

“Gitmem gerek,” dedim Carlos’a. Carlos tamam der gibi başını salladı. “Seni eve götürecek birisini bulabilecek misin?”

“Bir taksi çağırırım. Beni bilirsin,” dedi siyah kirpiklerini kırpıştırıp. “Ben sadece özel limuzinime binmeyi severim.” Bunu Ingiliz aksanıyla söylemişti. Partide kalacağı için kızmadığımı anlasın diye gülümsedim. “Eve vardığında bana mesaj at,” diye emretti.

“Atarım.”

Alisonın yaşadığı sokak dar ve dikti; iki yanına da arabalar park etmişti. Sokak lambaları yoktu; tek ışık kaynağı sol tarafta ağaçların arasındaki evlerden birinin verandasından geliyordu.

Bir çitin yanından geçerken bir köpek havladı ve adımlarımı sıklaştırdım. Derken, çakıl taşlı bir yolda birisi yürüyormuş gibi bir çıtırtı ürkütücü sessizliği böldü. Tüylerim ürperdi ve ta beynime kadar bir panik hissi yükseldi.

“Carlos?” diye seslendim.

İki araba arkamda bir şey kıpırdadı. Bir gölge kaldırımın kenarındaki çalılıkların oraya gizlendi. Bir insan siluetiydi bu.

Orada biri vardı... Biri beni izliyordu.

Bir an, bir salise gibi bir süre onun Tate olduğuna inanmak istedim. Beni özlediğini, geri kazanmak için geldiğini umdum. Ama Tesla görünürde yoktu. Panik hissinin yerini umut almadan önce, bunu hemen aklımdan çıkardım. Derhal gitmem gerekiyordu.

Arabama varıp telaşla anahtarlarımı çıkarmaya çalıştım. İçeri girip kapıyı kapadım ve dikiz aynasından arkaya baktım. Korku içinde üç saniye bekledim... Gölge ortalıkta yoktu.

Arabamın kapısının üstüne bir şey inince irkilerek çığlık attım ama bunu yapan Alex Garza ve Len Edwards tarafından partiden götürülen Toby McAlister’dı. İki arkadaşı onu çekerken, Tobyhin avucu arabamın penceresine sürtündü. Toby sokakta sallanarak yürüyordu.

Oradan hemen gitmek istiyordum.

Eve gitmek yerine, kendimi batıya doğru giderken buldum. Minnacık evimize gidip aklımda onca düşünceyle uyuyabileceğimi sanmıyordum. Pasifik kıyısı otoyolunda kuzeye ilerledim. Sinirlerim uyuyamayacağım kadar gerilmişti. Vakit geç olmuştu ve otoyol kıvrılarak ilerleyen geniş bir yoldu. Solumda kalan kapkara engin okyanus ağzını açmış esneyen bir boşluk gibiydi. Kısa sürede Malibuya varıp Playa Noktası plajına yanaştım. Otopark boştu. Hava esintili ve soğuktu; ay görünmüyordu ve gökyüzü kocaman bulutlarla kaplıydı.

Neredeyse bir saat kumsalda kaldım ve yuvarlanıp karaya çarpan köpüklü dalgaları izledim. Tate'e bazen nasıl okyanusa dalıp beni uzaklardaki bir diyara götürmesini istediğimi söylediğimi hatırladım. Farklı bir hayata. Giysilerimi çıkarıp karanlıkta durdum.

Suya adım attım, su kalçama, belime ve en sonunda göğsüme gelene kadar ilerleyip dibe daldım. Okyanusun beni almasına izin verdim.

Dalgalar birbiri ardına başımın üstünden geçerken, kendimi aşağı çektim. Burun deliklerimden ve ağzımdan baloncuklar çıktı. Nihayet yüzeye çıktığımda derin bir nefes aldım. Sırtüstü dönüp yattım ve bomboş görünen göğe baktım.

Dudaklarımdaki tuzun tadını hissettim ve yine Tate'i düşündüm. Düşüncelerimden onu atmak, bana dokunup tenimde bıraktığı tüm izleri silmek için tekrar başımı suya daldırdım.

Gelgit beni derinlere, açık mavi suyun siyaha dönüştüğü yere çekti. Buna direnmedim. Sadece süzülmek istiyordum. Unutmak istiyordum.

Gece etrafımı sararken, saniye ve dakikaların hesabını kaybettim. Benden geriye hiçbir şey kalmayana dek süzüldüm. Bacaklarımdan yukarı yayılan bir soğuk hissettiğimde ve her yanım titremeye başladığında, yere bastım ve tekrar kumsala gittim.

O, artık yok, dedim kendime.

ON ALTI

Daha şubatın on biri olduğu halde, herkes Sevgililer Günü nden söz etmeye başlamıştı. Öğrenci Konseyi önceki haftayı kâğıttan kalpler kesip flamalar hazırlayarak geçirmiş, bunları tüm kapı ve koridorlara asmıştı. Okulun en beklenen gününün yaklaştığını haber veriyorlardı. O gün, herkes gizliden gizliye sevdiği kişiye itirafta bulunur, bir öğretmen gelip onları ayırana dek koridorlarda uygunsuz sayılabilecek bir süre öpüşürdü.

Günün ortalarına doğru, dolaplara çoktan pembe ve kırmızı kalpler yapıştırılmış, içlerine gizli mesajlar atılmıştı. Hoşlandığınız kişinin dolabına kalpler yapıştırmak bir gelenekti. Sevgililer Gününde en çok kalp alanlar en arzulanan kişilerdi... Tabii, bu yüzden en popüler olanlar da. Okul günü sona ererken, bizim dolabımızda hâlâ tek bir kalp bile yoktu. Ben rahatlamıştım ama Carlos üzgün gibiydi.

"Bir sonraki Sevgililer Günü ne kadar bunu unutacaksın," dedim ama esas kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

O öğleden sonra, başımı direksiyona eğip tam beş dakika öylece durdum. Sonra, Holly ye bir mesaj atıp o akşam için izin istedim. En yoğun haftalarımızdan biri olacağından, benden fazladan çalışmamı istemişti. Son anda izin almak istemezdim ama hemen yanıt verip eve gitmemi, sonraki vardiyamda görüşeceğimizi söyledi. Tate'ten ayrıldığımdan beri beni rahatlatmaya çalışıyordu. Sanırım, çok romantik olmasının iyi yönlerinden biri de buydu. Eve gidip şekerleme yaptım ve uykunun işe yaraması için dua ettim.

Telefonumun alarmı saat altıda çaldığında, kendimi kalkmaya zorladım. O gece, Kaliforniya Üniversitesi'ndeki stajıma gitmem gerekiyordu ve gitmezsem görevimi kaybedebilirdim.

"Seni arabayla götüreyim mi?" dedi Mia mutfağa girdiğimde.

"Ben giderim," dedim büyükannemin önceki gün pişirdiği ev pizzasından bir dilim alıp.

Üniversite kampüsü gecenin o saatinde sessizdi; sadece birkaç akşam dersi yapılıyordu. O yüzden, Profesör Webb'in labora-tuvarına yakın bir yere park edebildim.

Laboratuvarın ışıkları yanıyordu ama içeride kimse yoktu. Bir tek ben ve bir üniversite öğrencisi çalışıyor olacaktı. İsminin Rebecca olduğunu hatırladığım kız da henüz gelmemişti.

Çantamı döner sandalyelerden birine koyup kapının arkasında asılı olan beyaz önlüklerden birini giydim. O gün sadece aşırı nemli bir ortamda birkaç bin spordan fazlasını yayacakları mı diye test edilen bir kontrol grubu mantar sporuna bakıcılık yapacaktık. Muhtemelen, benim vardiyamda bir şey olmayacaktı. O yüzden, zamanımın büyük bir kısmı mantarları izleyerek ve bekleyerek geçecekti.

Taburelerden birine oturup telefonumu çıkardım. Labo-ratuvar eşim gelmeden önce biraz vakit geçsin diye Carlosu aramayı düşündüm. Tam o sırada, kapı açıldı. Telefonumu kapayıp cebime koydum.

"Selam, Rebecca," dedim kapıya dönerek.

Ama gelen Rebecca değildi.

Kapıda Tate duruyordu. Gözleri yorgun ve çöküktü. Epeydir uyumamış gibiydi. Buna rağmen hatırladığım gibi hoştu. Kendinden emin duruşu, sözcüklerle anlatılamayacak kadar kusursuz yüzü aynıydı. Bir tek bakışları hüzünlüydü. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona koşmamak için kendimi zor tuttum.

"Sen bir şey demeden önce, izin ver de açıklama yapayım," dedi.

Tabureden kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendime onunla hiçbir ilgim olmasını istemediğimi hatırlattım. "Gerek yok. Bu iş yürümez. Sen ve ben... Biz... Çok farklıyız."

"Çok farklı olduğumuzu sanmıyorum," dedi bana biraz daha yaklaşarak. Bana o kadar yakın olmasından tedirgin oldum. "Her şeyi mahvettim... Bunu biliyorum. Özür dilerim. Colorado'dan o şekilde ayrılmanı istememeliydim. Seni asla kendimden uzaklaştırmamalıydım."

Dişlerimi sıktığımı fark edince, durmaya çalıştım. “Ama gitmemi istedin. Noel sabahı beni ailenin evinden kovdun. Bunun beni nasıl hissettirdiğini, ne kadar üzdüğünü biliyor musun? Bunu anlayabilir misin? Seni mahveden şey, etrafındaki insanları da mahvettiğini görmeni engelleyecek kadar mı kalbini boşaltıp uyuşturdu?”

“Charlotte.” Dikkatle bana bakınca, bakışlarının beni etkilememesi için başka yere döndüm. “Tek düşündüğüm sensin. Sen olmadan çıldıracak gibi oluyorum.”

Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avucuma geçirdim. Göz göze geldik.

Ama laboratuvarın kapısı açıldı ve Rebecca içeri girdi. “Selam. ..” dedi ve Tate’e çarptı. “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi alışkanlıktan ve o sırada Tate’i gördü. Onu tanıdığını fark ettim. Onun Tate Collins olduğunu biliyordu ve olduğu yerde donakalmıştı.

“Buradan biraz çıkabilir miyiz?” dedi Tate bakışlarını benden ayırmadan. “Sadece birkaç dakikalığına.”

“Çıkamam. İşim var.”

“Yok canım,” dedi Rebecca. Yanlışlıkla Tate’e değebilirmiş gibi etrafından dolandı ve sırt çantasını yere bırakıp bir önlük aldı. “Bütün gece spor örneklerine bakacağız, çok önemli bir işimiz yok. Ben burada dururum, Charlotte.” Ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Herkes gibi, o da kötü nam salmış Tate Collins’le yaşadığım kısa ömürlü ilişkiyi biliyordu ama bundan asla söz etmeyecek kadar nazik davranmıştı. İçeri girdiğinde de aramızdaki gerilimi hissetmiş olmalıydı.

Tate ısrarlı bakışlarını benden ayırmayınca, önlüğü çıkarıp bir sandalyenin arkasına astım. Onunla konuşup geri dönmek istiyordum. “Hemen geleceğim,” dedim Rebecca’ya ama gözlerimi Tate’ten ayırmadım.

“Acele etmene gerek yok,” dedi arkamdan.

Tate’in peşinden koridora ve karanlık otoparka çıktım. Dışarı çıktığımız anda, elimden tutup beni çevirdi ve beton duvara yasladı. “Sensiz olamıyorum,” diye fısıldadı.

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. “Benimle birlikte de olamıyorsun. Dürüst olmazsan olmaz mı?” dedim sert ve onu affetmeyeceğimi belli eden bir ses tonuyla. Sonra, onsuz geçen haftalarımı, fiziksel bir acı yaratan o keskin sızıyı hatırladım. “Sana güvenebilmem için, kim olduğunu, neden bu hale geldiğini anlat.”

Kollarının arasında kalmamak için duvardan çekildim. Otopark sıra sıra sokak lambalarının ışığı haricinde karanlıktı.

“Geçmişte çok hata yaptım, insanları incittim. Bunlar olmamış gibi davranamam. Ama sana karşı aynı hataları yapmak istemiyorum. Bana kızgın olduğunu biliyorum.” Bakışlarını üstümden çekmedi ama yaklaşmaya da yeltenmedi. “Her ayrıntıyı planlarsam, her hareketimizi kontrol edersem, işe yarar diye düşündüm...”

Utanç ve öfkeyle kızardığımı hissettim. “Ben buna razı olmamıştım ki. Gerçek bir ilişki bile değildi. Senin için sadece bir başka oyundu. Beni, kontrol etmek istediğin bir kuklaya çevirdin. Ben çizgiyi aştığımda, Colorado’da odana geldiğimde paniğe kapıldın. Çok istediğim tek bir şeyi bile benden esirgedin: seni.”

“Yanlış davrandığımı biliyorum.” Bana doğru ağır ağır bir adım attı. Elini uzatıp saçlarımı okşadığında kılımı bile kıpırdatmadım. “Ama sana ihtiyacım var, Charlotte. Seninle birlikteyken, kendim gibi hissediyorum. Hatta yine şarkı yapmaya başladım. Neredeyse yeni bir albüme yetecek kadar şarkı birikti. Müziği neden sevdiğimi bile unutmuştum. Ama seninle birlikte olmak... Beni değiştirdi. Hayatımda olmalısın. Bana ***Casablanca’mn*** doğru bitmediğini hatırlatmak için. Seninle birlikte misket limonlu dondurma yiyip seni kimsenin başaramadığı gibi gülümsetmek için. Geleceğinden söz edişini dinlemek, dünyayı senin gözlerinden görmek için. Farklı olabilirim. Bana bunu kanıtlamam için bir şans ver.”

Tenim dokunuşuyla ürperdi ve gözlerimi kapayıp açtım. “Bir ilişki böyle olmamalı, Tate. Sana her yaklaştığımda beni uzaklaştıramazsın.”

“Biliyorum.”

“Neden şimdi? Haftalarca aramayıp neden şimdi geldin?” “Çünkü senden daha fazla uzak kalamadım. Noel’den beri berbat haldeyim. Dayanamadım. Seni görmem gerekiyordu. Denemem gerekiyordu.” Susup bana baktı. “Lütfen, Charlotte.” “O halde, sana ulaşmama izin vereceksin,” dedim bunu ciddi ciddi düşünüyormuşum gibi. “Ortadan yok olmak yerine, bana aklından ne geçtiğini söyleyeceksin.”

“Söz.” Yüzümde duran elini indirdi. “Tanrım, Charlotte, çok özür dilerim.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Bunu yapacaksak, artık her şeyi kontrol etmek ve beni korumaya çalışmak yok. Ne istediğime kendim karar vereceğim. Senin de bana güvenmen gerek.” “Sana güveniyorum zaten,” dedi delip geçen bakışlarıyla. Bana beni kolaylıkla paramparça edip çırılçıplak bıraktığım bir kez daha hatırlattı. “Benim her şeyimsin. Sana ihtiyacım var.” Benim de ona ihtiyacım vardı. Kalp atışlarım birden hızlandı. En sonunda, başımı uzatıp onu hafifçe öptüm. Saçlarımın arasında duran elleri beni derhal kendisine çekti ve öpücüğüme karşılık verdi. Beni kaybetmek istemiyormuş, bir daha bırakmayacakmış gibi öptü.

“Hiçbir şey umurumda değil. Sadece gerçek seni tanımak istiyorum,” dedim geri çekilip fısıldayarak. Daha bir saat önce, onu bir daha göremeyeceğimi sanıyordum ama dudakları benimkine o kadar yakın dururken, aklımdan göz ardı edemeyeceğim bambaşka bir şey geçti. Colorado’ya yaptığımız yolculuktan beri bunu daha çok düşünüyordum. “Seninle birlikte olmak istiyorum. Bir de...” Bir itirafta bulunacağım için, sözcükler bir anlığına boğazıma dizildi ama sonra ağzımdan çıkmayı başardı. “Her şeyinle birlikte istiyorum.”

Geri çekilip yüzümü tuttu. Bakışlarından ne demek istediğimi anladığını fark ettim. Onu beklemekten usandığımı biliyordu.

“Ben de seni istiyorum,” dedi boğuk ve arzu dolu bir sesle. Dokunuşları bir anda'tutkulu hale geldi. Boynumda gezinen elleri bir şey için acele ediyor gibiydi. Önce büyük bir heyecan, sonra da büyük bir korku hissettim. Büyükanneme barıştığımızı söyleyemezdim. Colorado’da olanlardan sonra bunu yapamazdım.

“Tate... Bunu bir süreliğine kimseye söylemesek olur mu? Paparazziler ve

hayranlar yüzünden kolay olmayacağını biliyorum ama...”

“Nasıl istersen,” dedi. Ona sarıldım, mis gibi kokusunu içime çektim ve dudaklarımı boynuna dayadım. Onu tekrar öpmek, beni duvara itmesine ve okşamasına izin vermek o kadar kolaydı ki. Laboratuvara geri dönmem gerektiğini unutabilir, zaman kavramını yitirebilirdim. Ama ellerimi omuzlarına koydum ve gitmem gerektiğini söyledim.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama beni geri çekip tekrar uzun uzun öptü. “Seni bir daha kaybetmeyeceğim,” dedi. “Umarım,” deyip içeri girdim.

ON YEDİ

Pazar öğleden sonra, Carlos ve ben spor salonundaki tribünlerde oturmuş, ***Bir Yaz Gecesi Rüyasının*** kostümlü provalarını izliyorduk. Oyun iki hafta sonra sergilenecekti ve Carlos, ***The Banner*** için bununla ilgili bir makale yazıyordu. Ben de fotoğraf çekecektim.

Normalde eski de olsa okulun fotoğraf makineleriyle deneyler yapmak beni heyecanlandırırdı ama günlerden pazardı, Sevgililer Günüydü ve canım hiç orada olmayı istemiyordu. İşin aslı, tek bir yerde olmayı istiyordum. Tate'in yanında. Onu üç gece önce laboratuvara geldiğinden beri görmemiştim ama o gün beni arayacağını hissediyordum.

"Dekor tasarımı hâlâ biraz özensiz görünüyor," dedi Carlos fısıldayarak.

"Henüz tamamladıklarını sanmıyorum. Hem bunu makalene yazamazsın."

"Puck'ın taytı apış arasından yırtılmaya başlamış."

"Evet, bunu da yazamazsın. Hem neden apış arasına bakıyorsun?" Kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Esas soru, ***senin*** neden bakmadığın. Jake Cline'ın Puck rolünde muhteşem olduğunu itiraf et."

"Ben de senin hâlâ çılgınlar gibi Alan Gregory'ye âşık olduğunu sanıyordum," dedim dalga geçerek.

"Evet, hâlâ öyleyim. Jake'in senin için iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordum," dedi göz kırparak. Suçluluk hissiyle başımı çevirdim. Tate'le barıştığımı bilmiyordu. Ona söylemeyi de düşünmüyordum. En azından, hemen söylemeyecektim. Noel'den sonra ne kadar yıkıldığımı görmüştü ve sonraki haftaları Tate'ten nefret ederek geçirmiştik. Onu affettiğimi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

"Onunla ilgilenmiyorum," dedim.

“Ama şu tayta bir baksana! Yapma lütfen.”

“Carlos!” Hızla ona dönüp bacağına vurdum.

“Ne?” dedi masum masum. “Dikkatini dağıtacak bir şey bulmana yardım etmeye çalışıyorum.”

Gözlerine bakınca, ikimiz de gülmeye başladık. Oyunun ikinci sahnesinde seslerimiz duyulmasın diye ellerimizle ağzımızı kapadık.

Oturduğumuz yerden birkaç fotoğraf çekip yarısı tamamlanmış sahne tasarımını yakın plandan fotoğraflayabilmek için sahneye yaklaştım. Makale için bunlarla idare etmek zorundaydım.

“Telefonuna bir mesaj geldi,” dedi Carlos geri döndüğümde. Bir deftere notlar alıyordu ve telefonumu çantamdan çıkardığımda bana bakmıyordu. Tate’ten bir mesaj gelmişti:

On beş dakikaya benim evimde buluşalım mı?

Okuldayım, diye yanıt verdim.

Hemen bir mesaj daha geldi. ***Yirmi dakika olur mu?***

Gülümsedim ama Carlos görmesin diye hemen ciddi bir ifade takındım.

Orada olacağım.

Bana güvenlik kapısının şifresini yolladı. Telefonumu sıkı sıkı kavradım.

“Gitmem gerek,” dedim.

“Nereye?” dedi Carlos başını kaldırıp.

“Şeye... Üniversite laboratuvarına. Hoca başka birisinin yerine gitmemi istiyor.”

“Pazar günü mü?”

“Evet. Çok kötü. Ama gitmem gerek.”

“Ama prova bitmedi.”

“İhtiyacım olan fotoğrafları çektim. Makalenle iyi gidecek, bundan emin olabilirsin,” dedim fotoğraf makinesini koyduğum çantamı omzuma asıp. “Sonra seni ararım,” diye el sallayarak uzaklaştım.

“Tamam, sıkıcı arkadaşım,” dedi Carlos gülümseyerek ama onu öyle bir ânda bıraktığım için mutlu olmadığını fark ettim. Hem de birlikte bekâr ve mutsuz olmamız gereken Sevgililer Gününde.

Arabama koşup çantamı yan koltuğa fırlattım ve motoru çalıştırdım. Kalbim çoktan heyecanla küt küt atmaya başlamıştı bile.

Tate’in garaj yoluna varınca, verdiği şifreyi girdim ve kocaman metal kapı içe doğru açılmaya başlayınca yoluma devam ederek gülümsedim. Beni hayatına almasını söylemiştim; sanırım güvenlik kodunu vermesi iyi bir başlangıçtı. Arabamı park edip yüksek ön kapıya gittim. Tam kapıyı çalacakken, aralık olduğunu fark ettim. Kapıyı itip, “Tate?” diye seslendim. Ama yanıt gelmedi.

Ev duvarlardaki kısık ışıklardan yayılan parıltı haricinde karanlıktı.

“Tate?” diye seslendim tekrar ama yine yanıt gelmedi.

Biraz daha ilerledim, büyük oturma odasının basamaklarından indim. Havuza ve arka bahçeye bakan camlara parmaklarımı dayayıp uzaktaki parıltılı Los Angeles manzarasını izledim.

Ellerini belime dolayıp bana sanlana dek Tate’in içeri girdiğini fark etmemiştim. “Selam,” dedim ona dönmeye çalışarak. Ama beni sıkıca tuttu ve dudakları hafifçe tenimde gezinip boynumun yan tarafını öptü. Bu his kablolardan kurtulan bir elektrik akımı gibiydi. Soğuk camın üstünde gezinen parmaklarımda çıtırdadı, patladı ve tenimi yaktı. Sonra, bir elini çekip beni kendisine döndürdü. Üstünde beyaz bir kurdele olan mavi, ufak bir kutuyu bana uzattı. “Sevgililer Günün kutlu olsun,” dedi.

Kutuyu alıp avucumda tuttum. Sevgililer Gününde ilk kez birisinden bir hediye

alıyordum. “Ben sana bir şey almadım,” dedim ona bir şey getirmeyi akıl edebilmiş olmayı düşünerek. Ama her şeye sahip birisine ne alabileceğimi bile bilemiyordum.

“Hayır, aldın,” dedi tatlı bir sesle. “Buradasın. İhtiyacım olan tek şey sensin.”

Kaşlarımı kaldırıp kurdeleyi açtım. Kutunun kapağını açınca, hemen ona baktım. “Bu...”

“Sakın büyük bir hediye olduğunu söyleme,” dedi lafımı kesip.

Elmaslarla süslü gümüş bileziği okşadım. Bunu kutudan çıkarıp titreyen ellerime aldım. Ne kadar parıltılı, narin ve güzel olduğuna hayran hayran baktım. Sonra, tokasına üçgen biçiminde bir parça ekli olduğunu gördüm.

“Beğendin mi?” diye sordu alçak sesle. “Bileğine çizdiğinden daha kalıcı bir üçgenin olması gerektiğini düşündüm.”

“Muhteşem bir şey, Tate. Bunu yaptığına inanamıyorum.” Hayatta sahip olduğum her şeyden çok daha güzeldi. Sormadım tabii ama buna ne kadar para harcadığını düşündüm. Çok pahalı olduğundan emindim.

Bileziği sol bileğime, tükenmezkalemle çizdiğim üçgenin üstüne taktı. Elmas oturma odasının loşluğunda parıldıyordu. Bunu hak etmediğimi düşündüm.

“Beğenmediysen, başka bir şey tasarlamalarım söyleyebilirim,” dedi. Sanki günlerdir ne tepki vereceğimi düşünüp beğenmeyeceğimden endişelenmiş gibi konuşuyordu. Yani, bunu daha biz barışmadan yaptırmış olmalıydı. Demek ki ayrı olduğumuz süre boyunca, beni düşünmüştü.

“Hayır,” dedim hemen. “Bundan daha kusursuz olamazdı, Tate. Bayıldım. Teşekkür ederim.” Hâlâ benim için özel olarak bir şey yaptırdığına inanamayarak diğer elimle bileziği okşadım. Bileğime çizdiğim üçgeni ve anlamını hatırladığına inanamadım.

Tekrar gözlerimin içine baktığında, tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı. Elimi çenesine uzatırken bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilmesini istiyordum. “Ciddiyim,” dedim anlaması için. “Hak ettiğimden çok daha

fazlası.”

“Yetmez bile,” dedi. “Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Gülümseyip parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Beni önce dikkatle ve ağır ağır öptü ama sonra dudaklarındaki o açlığı ve aramızda yanan ateşi hissettim.

“Geçen gece dediklerinde ciddi miydin?” diye sordu. Dudakları boynumda gezinirken, nefesi kulağımı gıdıkladı.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Korkudan veya tereddütten değil, adrenalinden. Midemde kıpır kıpır, alev alev yanan bir heyecan dalgası hissettim. Ona onu, her şeyini istediğimi söylemiştim. Birlikte yaşadıklarımızdan sonra bunu daha çok istiyor ve hazır olduğumu biliyordum. Bunu, ikimizi birbirine bağlayıp yakınlaştıracak şeyi onunla paylaşmak istiyordum. “Evet.”

“Emin misin?”

Damarlarımda dolaşan o tutkuyu hissettim. “Eminim.”

Tate’in odası kocamandı ve perdeler çekiliydi. Yatağındaki koyu gri yastıklar ve kömür siyahı örtüsü düzgünce toplanmıştı. Parmaklarını hafifçe elmacıkkemiklerimde dolaştırıp ona bakmamı sağladı ve beni öptü. Kollarında eridiğimi, dokunuşuna teslim olduğumu, ellerinin benden başka bir yerde olmasını istemediğimi hissettim.

Gömleğini başından yukarı çekip çıkaracak kadar geri çekildi. Sert ve kaslı göğsü ortaya çıkınca ağzımın açık kalmasını engelleyemedim. Ellerini yine belime koydu. İnanılmaz derecede yakışıklı yüzüne bakıp sert ve köşeli hatlarını inceledim. Elini uzatıp saçlarımı geriye atarken, kahverengi gözleri parıldadı. “Çok güzelsin, Charlotte,” diye fısıldadı beni öpmeden önce.

Beni çevirip dikkatle yatağın kenarına oturttu. Dudağımı ısırdım. Elimi uzatıp kaslı karnına dokundum. Çenemi yukarı kaldırıp başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve eğilip beni öptü. Gözlerimi yumdum. Yumuşacık dudakları dudaklarımın dokusunu, tadını hatırlamaya çalışıyormuş gibi ağır hareket ediyordu. “Seni özledim,” dedi yine ve bu sözcükleri tüm bedenimle hissettim.

Diğer elini çıplak bacağımdan kalçama doğru kaydırdı ve iç çamaşırımın kenarında durdu. Sonra, ellerini üstümdeki koyu giysimin beline götürüp başparmaklarım kalça kemiklerime dayadı. Onu hiç bırakmak istemeyerek daha sert ve daha tutkulu bir şekilde öptüm.

Dokunuşuyla eriyip sıvıya dönüşmüş gibi yatağa uzandım. O da yatağa geldi. Üstümde durup boynumu öptü. Her an kendimi kaybedeceğimi, düşüncelerimin dört bir yana savrulacağını hissederken, parmaklarının altında titriyordum.

“İyi misin?” diye sordu içime derin bir nefes çektiğimi duyunca.

“Evet,” diye fısıldadım.

Eli ne yaptığım biliyor gibi bedenimde yukarı doğru ilerledi. İçimdeki o isteğin giderek arttığını hissettim.

“Yumuşacıksın,” dedi. Boğazıma bir öpücük daha kondurdu. Başımı hafifçe yana çevirip boynumda öpecek daha çok yer açtım. Ama bana, “Sana hiç böyle dokunan birisi oldu mu?” diye sordu. Sakin ve alçak sesle, hiç duymadığım kadar tutkulu bir sesle sormuştu bunu. Bacaklarımın adeta eridiğini hissettim.

“Hayır,” dedim fısıldayarak.

Tate’in eli bedenimin her kıvrımını çok iyi biliyor gibi hiç durmadan hareket ediyordu. Eli adeta sıvılaşmış, tenime dökülen bir şey gibi ilerliyordu.

Sert göğsüne dokundum. Parmaklarım üstümde gerilmiş olan kaslarına, sonra da belinden aşağı sarkmış blucininin kenarına gitti. Parmağımı metal düğmesinin etrafında gezdirdim ama Tate elime hafifçe dokunarak beni durdurdu.

Aralık duran dudaklarında bir gülümseme belirdi. “O, şimdilik öyle kalsın,” dedi.

Başımı kaldırıp itiraz etmek istedim ama beni öperek susturdu. Eli aşağıya kaydı.

“Böyle iyi mi?” Sesi tenimde küçük titreşimler oluşturdu ve bedenim etrafında nabız gibi attı. ***Evet*** diye mırıldandım ama bedenim kontrolü ele geçirmişti.

Kendimi ona doğru kaldırdım. Kulaklarıma kan akın etti, ayak parmaklarım kıvrıldı ve avuçlarımı yatağa bastırıp çarşafları kavradım. Bağırırken ciğerlerim boşalmış gibiydi.

Yanında kalakaldığımda, hafifçe gülümsedi. Ellerimi yavaşça yataktan çektim. Tate'in parmakları yine bacağımdan yukarı ilerledi. Diğer eli bir süre daha titreyen tenimde kaldı ve beni bir kez daha yavaşça, tatlı tatlı öpebilmek için öylece durdu.

Sonra gülümseyip sırtüstü yanıma uzandı ve beni kendisine çekti. Başımı omzuna dayadım.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hıhı," diyebildim. Henüz konuşacak durumda değildim.

"Güzel. Bu sefer her şeyi daha farklı yapacağım," dedi. "Hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hazırım," dedim. Yanma kıvrıldım. Elini uzatıp yüzümü okşadı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp bir melodi mırıldanmaya başladı.

"Yeni bir şarkı mı?"

"Bir süredir üstünde çalışıyorum."

"Beğendim," dedim nefesimi verip. Başım hâlâ dönüyordu ve kendimi tüy gibi hafif hissediyordum.

"Bir süredir sana yeni bir albüm hazırladığımı söylemek istiyordum." Nefesi saçlarımı okşadı. "Senin sayende, şarkıların birçoğunu yazdım bile. Bana ilham verdin."

Ben, Charlotte Reed, görünmez kitap kurdu ve dünyanın en inek kızı nasıl ona ilham vermiş olabileceğimi düşündüm. O kadar saçmaydı ki az kalsın gülecektim.

“Bir ilham perisine ihtiyacım vardı,” dedi başparmağıyla altdudağımı okşayarak. “O, sen oldun, Charlotte. Seninle birlikteyken, sözler zihnimde beliriveriyor. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Şarkılar adeta içimden akıyor. Duyman için sabırsızlanıyorum.”

“Harika,” dedim ama baş döndürücü his bir anda silinir gibi oldu ve kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Tate hakkında okuduğum makaleleri, benden önce nasıl biri olduğunu, pop yıldızı Tate Collins gibi yaşadığında neler yaptığını düşün-memeye çalıştım. Kızlar, uyuşturucu ve yaptığı söylenen onca çılgınca şey. “Ama sanki sadece sana ilham verecek birini arıyor gibisin. İlişkimiz bundan ibaret mi?”

“Hayır,” dedi hemen. Yüz yüze olabilmek ve gözlerime bakabilmek için üstüme çıktı. “Tek bir nota bile yazamayacak dahi olsam yine seninle birlikte olurdum. Ama müzik aklımı yitirmememi sağlıyor. Buna ihtiyaç duyuyorum. Sen de kendin gibi davranarak bunu tekrar bulmama yardımcı oluyorsun.”

İç çektim. “Peki, bu gelişme bizim için ne anlam ifade ediyor?”

“Stüdyoda epey vakit geçirmem gerek,” dedi. “Bu albümü doğru yapmalıyım. Benim için yeni bir tarz ve yön. Şarkılarımı sevenleri etkilemesi gerek.” Dikkatle ve heyecanla gözlerime baktı. “Ama seni elimden geldiği kadar sık göreceğime söz veriyorum, Charlotte. Benim her şeyimsin. Umarım bunu bi-liyorsundur.”

Evet der gibi başımı salladım ve içimi saran dehşet hissine odaklanmamaya çalıştım.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi beni öpmeden önce. “Ama salı erkenden New York’a gitmem gerekiyor.”

Dudaklarımda isteksiz bir gülümsemeyle başımı salladım ama daha yeni birleştiğimiz anda ülkenin diğer ucuna gideceği fikri beni üzmüştü. “LA’de stüdyo yok mu?”

“Bu albüm için mükemmel olacağını düşündüğüm bir yapımcıyla görüşeceğim. Ne yapmaya çalıştığımı anlıyor... Daha saf ve otantik bir tarz peşindeyim. Daha az işlemden geçmiş bir şey. Bu adam genellikle çok meşgul ama menajerim bana

bir görüşme ayarladı. O yüzden, bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.”

“Orada ne kadar kalacaksın?”

“Bilmiyorum. Her şey yolunda giderse, hemen stüdyoya girebiliriz,” dedi.

“Burada mı?”

“Burası da olabilir, New York da. Henüz emin değilim.” Şakağımda parmağını gezdirirken dikkatle bana baktı. Bakışlarımı başka yere çeviremedim. “Ama seni arayacağım. Mesaj yazacağım. Yakında da yanına geri dönmüş olacağım.”

Beni öpmek için başını indirince gülümsedim. “Gideceğine üzülüyorum ama senin için çok heyecanlıyım.”

“Geçici bir süre orada olacağım. Senden çok uzun süre ayrı kalmaya dayanamam,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Artık her şey daha mantıklı geliyor. Sen. Ben. Kariyerim. Sen ihtiyacım olan şeysin, Charlotte.”

Ben de onu öpüp kollarımı boynuna doladım. Hislerim birbirine karışmıştı... Mutluluk, heyecan, özlem. Tam Tate hayatıma her ***şeyiyle*** girdiği anda, yine benden uzaklaşıyormuş gibi hissettim. Ama korkuyu bir kenara bıraktım ve orada o anın keyfini çıkararak gülümsedim.

ON SEKİZ

O kızlardan biri olup çıkmıştım. Takıntılı bir halde telefonumu kontrol edip duruyordum. Gizlice sıramın altından bakıyordum. Tate mesaj atarsa titreşimini duyabileyim diye ders aralarında elimde taşıyordum. Bunu yapmak hoşuma gitmiyordu ama kendime hâkim olamıyordum. Mia bunu gördüğünde ona yalan söylüyor, Stanford'dan haber beklediğimi uyduruyordum. Kabul mektupları o sıralarda yollanacaktı ama ben hâlâ yalnızca Tate'i düşünebiliyordum.

Sekiz gündür New York'taydı ve bu süre bana bir ay gibi gelmişti. Altıncı ders saatinde bir mesaj geldiğinde, telefonumu o kadar büyük bir hızla çıkardım ki yere düştü. Çıkan ses yüzünden herkes bana bakınca, telefonu tekrar çantama atıp dersin sona ermesini beklemek zorunda kaldım. Zil çalınca ve nihayet mesajı açınca, okuduklarımı anlamam birkaç saniye sürdü. New York a elektronik bir uçak biletiydi... O hafta sonu için. Koridorun ortasında, etrafımdaki sesler boğuklaşmış bir halde kalakaldım.

New York a gidebilmem için bana bir bilet yollamıştı! Gidip onu görmemi istiyordu.

Başka bir yolu olmadığına karar verdim. Her şeyi söylemem gerekiyordu. Kimseye söylemeden ülkenin diğer ucuna gidemezdim. Arkadaşımın yardımına ihtiyacım vardı. Carlos'a üstü kapalı bir mesaj attıktan sonra, Lone Bean'de buluştuk. Suçluluk hissiyle ona buzlu bir kahve ısmarladım ve eskiden beri giydiği gömleğine iltifat ettim. İşte, bunu duyunca baklayı ağzımdan çıkarmamı söyledi.

"Bir şeyler oluyor, Charlotte," dedi. "Seni tanıyorum."

En sonunda, o da öyle deyince, Carlos a Tate'le ilgili her şeyi itiraf ettim. Laboratuvarda nasıl özür dilediğini, her şeyin farklı olacağına dair söz verdiğini ve gizli gizli görüştüğümüzü anlattım. Son olarak, biletten söz ettim.

Carlos kahve bardağını ağzına götürmek üzereyken dona-kalmıştı. "Bunca zamandır görüşüyor muydunuz yani?"

“Biliyorum, sana söylemem gerekirdi. Özür dilerim. Ama herkes bizi öğrenmeden önce işler karıştı.”

“Ben senin en yakın arkadaşınım.”

Ellerimle gözlerimi kapadım. “Biliyorum. Milyonlarca kere özür dilerim. Ama şu anda dürüst davranıyorum. Gerçekten de yardımına ihtiyacım var.”

Bana baktı, dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. Ona Tate’le ilgili iki kere yalan söylemiştim. İlk önce, görüştüğümü gizlemiştim, sonra da tekrar görüşmeye başladığımı. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Sonra, benim için yalan söylemesini istedim. “Büyükanneme birlikte New York’ta öğrenciler için düzenlenen bir BM zirvesine gideceğimizi söyledim.”

“BM öğrenci kulübünde değiliz,” dedi.

“İki kişi gidemeyeceği için bizim gidebileceğimizi söyledim.”

“Kulağa çok uydurma geliyor.”

“Biliyorum. Ama büyükannem bunu bilmiyor.” “Büyükannene yalan söylemek istemiyorum, Charlotte.” Carlos un gözlerine bakamıyordum bile. “Seni arayıp kontrol etmez ama ederse benimle birlikte olduğunu ve zirvede Norveç’i veya İzlanda’yı temsil etmekten gurur duyduğumuzu söylersin.”

“Temsil etmek istediğin ülkeler ***bunlar*** mı?”

“Dilediğin ülkeyi seç,” dedim gülerek.

Hafifçe gülümsedi. “İsviçre olup bu işe karışmamayı tercih ederim.”

“Lütfen,” diye yalvardım. “Yardım edersen sana büyük bir iyilik borçlu olacağım.”

Buzlu kahvesini yudumladı. “Bence gitmemelisin. Daha önce hiç New York’a gitmedin ve...”

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Ama bunun nedeni onu tanımaman. Evet, Colorado’da tam bir geri zekâlı gibi davrandı ama o zamandan bu yana hiçbir sorun yok. Değişmek için çaba sarf ediyor. Bana her gün mesaj atıyor, beni ne kadar özlediğini söylüyor. Onunla New York’ta olmamı istemesi inanılmaz. Hem sadece hafta sonu için, o yüzden bir şey yapmana bile gerek kalmayabilir. Ama büyükannem ararsa diye, bana arka çıkman gerek.”

İki eliyle omuzlarımı tuttu ve dikkatle bana baktı. “Tamam, sana destek olacağım. Ama bana mesaj atacağına söz ver ki güvende olduğundan ve seni Monako’ya kaçırıp evlenmediğinizden emin olayım.”

“Tamam.” Uzanıp boynuna sarıldım. “Dünyanın en iyi arkadaşısın.”

“Ayrıca, bakire olarak dönmeye bak,” dedi birden. Yudumladığım kahve neredeyse boğazımda kalacaktı. Elimle ağzımı kapayıp öksürdüm. “Bakire olmam ne zamandan beri umurunda?” dedim.

“Bu çocuk için fazla risk aldığından beri. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Kendini kaybetmeni istemem.”

Gülümseyip başımı salladım. Haklıydı ama kendimi kaybetmeyecektim. Tate’in beni bulduğu andan beri kendimi daha az kaybolmuş hissettiğimi biliyordum. Tam olarak bulunmak istediğim yeri de biliyordum. “Söz veremem. Ama seni seviyorum,” dedim kahvemi içip. “Oraya vardığımda mesaj atarım.”

Tam beni tekrar uyaracak gibiyken, fikrini değiştirdi. “Ben de seni seviyorum.”

Uçak yükselirken, hava açık ve pussuzdu; LA’in tamamı parıldıyordu. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Ona kendisini kaygısız, çılgın ve her şeyi yapabilirmiş gibi hissettiren bir çocukla hafta sonunu New

York’ta geçirmek için okulu asan ve işe gitmeyen bir kızdım. Eski halim asla bu kadar cüretkâr olamazdı.

Ama birinci sınıf koltuğumda oturmuş, minik ve oval pencereden ufukta güneşin doğuşunu izliyordum ve korkmuyordum. Hayatımda ilk kez, her şey mümkünmüş gibi hissediyordum.

ON DOKUZ

New York karanlık göğün altında parıldayan devasa bir ışık deniziydi. Uçak yere değdiğinde, içimi büyük bir heyecan kapladı.

Hank valiz teslim alanında bekliyordu. Beni görünce gülümsedi ve valizimi siyah bir Escaladee taşıdı. Manhattan'da ilerlerken, şehir canlı gibiydi; gökdelenler göğü deliyor, hafif bir yağmur arabanın ön camına vururken, kaldırımlarda insanlar yürüyordu. Orada olduğuma inanamıyordum.

Nihayet, kocaman bir otelin önünde durduk ve üniformalı bir adam kapımı açıp bana şemsiye tuttu. Bir komi arabanın arkasından valizimi aldı ve yağmurdan kaçırıp otelin tentesinin altına taşıdı.

"Anahtarınız, leydim," dedi Hank kaldırımda yanıma gelip plastik bir anahtar kartı uzatarak. Sonra, şemsiyeyi tutan adama döndü. "Çatı katı süitinde kalıyor."

Sokaklar yağmurun altında ışıldıyordu. Sıra sıra dizilmiş arabaların far lambalarını yansıtan bir perde oluşmuştu sanki.

"Tate saat dokuzda dönecek. Yemek rezervasyonunuz dokuz buçukta," dedi Hank.

"Peki."

"Burada olduğuna sevindim, Charlotte. Tate seni özledi. Ben de özledim."

"Teşekkürler, Hank," dedim duygulanarak. Arabaya dönüşünü izledim.

Şemsiyeli adam onu takip etmemi işaret edince cam kapılardan içeri girdik. Yavaşlayıp kubbe biçimli altın rengi tavana ve kristal avizelere baktım, insanlar alçak sırtlı koltuklarda oturuyor, lobideki bardan aldıkları kokteylleri yudumluyorlardı. Hayatımda gördüğüm en şık yerdi.

"Hanımefendi," dedi adam asansörün kapılarım benim için tutarak. Ona yetişip aynalı asansöre bindim. Anahtar kartını panelden geçirip çatı katı düğmesine

bastı. Asansör yukarı doğru süzülmeye başladı. Pirinç tırabzana tutunup yukarı çıkarken geçtiğimiz her katı görebilirmişim gibi başımı kaldırdım.

“Burası,” dedi adam asansör durduğunda. Kısa koridorun sonundaki kapıyı gösterdi. Hank’in bana verdiği anahtar kartım kare biçimli panele tuttum ve yeşil ışık yanınca kapı açıldı.

Kapıdan lobiyi utandıracak kadar güzel süite girdim. Oturma ve yemek alanlarının üstünde zarif avizeler asılıydı. Yanan şöminenin karşısında da beyaz bir koltuk duruyordu. Kocaman, tavana kadar uzanan cam kapılar geniş mi geniş balkona açılıyordu ve tiril tiril perdeler asılıydı.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu adam valizimi kapının oraya bırakıp. Başımı hayır dercesine sallayınca, tekrar koridora çıkıp kapıyı kapadı.

Bir an öyle kaldıktan sonra, kendimi büyük boy yatağa attım, gök mavisi yastıkların arasına gömülüp kollarımı iki yana açtım.

Bağırdım ve elimle ağzımı kapayarak gülmeye başladım. Oradan gitmeyi hiç istemeyebilirdim.

Sonra, sol tarafımda bir kapının üstündeki kancaya asılmış bir şey gördüm. Uzun ve seksi, siyah bir elbiseydi. Ayağa kalkıp elbiseye bakayım derken, ayaklarım birbirine dolandı. Askıya iliştirilmiş notu okumaya giderken heyecan içindeydim: ***Şenin için.***

Notu dudaklarıma bastırıp gülümsedim.

Ben Alice’tim, orası da harikalar diyarıydı.

Banyodaki boy aynasından bana bakan kız başka biri gibiydi. Ona bakarken, nefesimi ağır ağır verdim. Yumuşacık kumaş tenime yapışmış, hatlarımı ortaya çıkarmıştı. Ellerimi kalçalarımda gezdirip siyah narin kumaşa dokundum. Çok güzeldi.

New York manzarasına bakmak için balkona çıktığımda saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Aşağıdan korna sesleri geliyordu. Şehrin bir nabzı, asla durmayan bir kalp atışı varmış gibi, hiç kesilmeyen bir uğultu duyuyordum.

Üşüdüğümü hissedince içeri girip süitte biraz dolaştım ve tekrar yatağa oturdum. ***Nerede kaldı? Hank dokuzda geleceğini söylemişti.*** Saat on olduğunda, gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim ama yanımda birisinin ılıklığını hissedene dek uyuyakaldığımı fark etmedim.

Sıcak nefesini boynumda hissederek hafif uykumdan uyandım. Sonra kalça kemiğimin üstünden aşağı kayan bir el hissettim. Gözlerimi açtım.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” diye fısıldadı. “Stüdyo işi uzun sürdü.” Dudaklarını ensemden çekmedi. “Aç mısın?”

Evet der gibi başımı sallayıp ona döndüm.

“Rezervasyonumuzu kaçırdık,” dedi delip geçen bakışlarıyla beni izleyerek. Tate’i öpmek, ona dokunmak ve kollarına atılmak istiyordum. Yaptım da. Onu öptüğümde, bana karşılık verdi ve dudaklarımız birbirine karıştı. Kalp atışlarım bir anda hızlandı.

“Önce yemek yiyelim,” dedi. ***Önce*** demesi, sonrasında da bir şey olacağını ima ediyordu. Ellerini yine üstümde gezinirken düşününce daha da heyecanlandım. “Bir blok ötede bütün gece açık bir pizzacı var,” dedi.

“Kulağa harika geliyor.”

Ellerimi tutup beni kaldırdı ve tepeden tırnağa süzdü. “Bu elbiseyle aklımı başımdan alıyorsun.”

Parmak uçlarıma yükselip onu öptüm. “Bunu bana sen almıştın. Suçlusu sensin,” dedim.

Asansörle aşağı inerken, Tate elini belime doladı. Ona tam New York’a her geldiğinde orada mı kalıyor diye soracaktım ki elimi daha da sıkı tuttu ve beni asansörün köşesine dayayarak tekrar öpmeye başladı. Dili dudaklarımı hafifçe yalıyor, ağzımın içinde gidip geliyordu. Kollarında eridiğimi hissettim. Dudakları boynuma kayınca, “Belki de yemeği ertelemeliyiz,” dedim.

Başını hayır anlamında salladı. “Bir şeyler yemen gerek.” Asansörün kapıları birden lobiye açıldı.

Dışarı çıktığımızda şehir tıpkı gündüzmüş gibi canlı ve enerjikti. Bir sürü insan kaldırımda yürüyordu; kimsenin Tate'i tanımadığı o şehirde, bu kaybolmuşluk ve kimliksizlik hissi çok hoşuma gitmişti. Serpiştiren yağmurun altında yürüyen sıradan iki kişi gibiydik.

Orta halli pizza restoranı için çok abartılı giyinmiştim ama kimse buna aldırış etmedi. İki dilim pizza sipariş edip ön pencerenin oradaki kırmızı beyaz ekoseli örtüsü olan bir masaya oturduk.

Tate masanın altından bacağımı okşadı. "Bileziğini takmışsın," dedi başıyla bileğimdeki Sevgililer Günü hediyesini işaret ederek.

"Bileziği çok seviyorum, sadece takmak için pek fırsat bulamıyorum," dedim. "Büyükannem bunu görecek olsa..." Cümlemi tamamlamadım. Onu ve New York'a gidebilmek için söylediğim yalanlan düşünmek istemiyordum.

"Bu gece taktığına sevindim," dedi beni rahatlatarak. "Bileğinde harika duruyor. Sen de harika görünüyorsun."

Altdudağımı ısırıp gülümsememi gizledim ve kurutulmuş domatesli pizzamdan bir ısırık aldım. Yemeğin geri kalanını hamuru kabarık, yağlı ve hayatımda yediğim en lezzetli pizza lokmaları arasında, birbirimize o hafta neler yaptığımızı anlatarak geçirdik. Ona Bloom-Room'u arayıp biri karısı, diğeri sevgilisi için iki buket çiçek siparişi veren adamdan söz ettim. İki karta yazılmasını istediği not da aynıydı: ***Seni sonsuza dek seveceğim.*** Tate de bana albümün nasıl gittiğini anlattı. Söylediği teknik terimlerin birçoğunu anlamıyordum ama ifadesinden her şeyin yolunda gittiğini biliyordum. Mutlu görünüyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, aramızda her ikimizi de tutuşturmak üzere olan kıvılcımlar hissettim. Sokak çok kalabalıktı. Taksilerin arasından geçerken, Tate beni kendisine yakın tutuyordu. Bizi bekleyen paparazziler, ismini haykıran hayranlar yoktu. Herhangi iki kişi olabilirdik. Kendimi gerçekten de başka biri gibi hissediyordum. Orası bizim şehrimizdi ve oraya aittik... Birlikte.

Oteldeki asansörde, Tate bana dokunmadı. Ama kendisini zor tutuyormuş gibi beni süzdü. Midemin gerildiğini ve ateş bastığını hissettim. Asansörün kapıları

çatı katı süitimize açılınca, Tate elimi kaptı ve beni kapıdan içeri soktu. Beni kollarına alıp oturma odamıza götürdü. Birkaç saniye dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp öylece durdu.

“Seninle birlikteyken, düzgün düşünemiyorum,” dedi.

Midemdeki heyecan dalgasının kabarıp patlamak üzere olduğunu hissettim. Balkona açılan cam kapıları önceden aralık bırakmıştım, içerideki serin hava alev alev yanan tenimi aniden ürpertti.

Tam o anda telefonumun tanıdık zil tonunu duydum. Tate’in kollarından sıyrıldım. Büyükannem beni kontrol etmek için arıyor olabilirdi ama telefona baktığımda, Carlos’tan bir mesaj geldiğini gördüm. Geldiğimde, ona iyi olduğumu haber vermeyi unutmuştum.

Hayatta mısın?

Hemen yanıt yazdım. ***Evet. Burası harika bir şehir. Eve geri döllemeyebilirim.***

Dönsen iyi olur. B olmanla ilgili ne dediğimi de unutma. Uslu bir kız ol. Sabah da mesaj at kib, diye yazdı.

İyi geceler. Kib. Uslu olacağımı garanti edemez, LA’e farklı biri olarak dönmeyeceğime söz veremezdim.

Telefonumu masaya koyacakken, bir de e-posta geldiğini fark ettim. Stanford’dandı. New York’a indiğimden beri telefonuma bakmadığım için kalbim duracak gibi oldu. Titreyen parmaklarla, mesajı açtım. Hızla yazanları okudum.

Tebrikler! Lisans Başvuru Kabul Ofisi adına, Stanford Üniversitesine kabul edildiğinizi bildirmekten mutluluk duyarım.

Birkaç saniye kıpırdayamadım. İlk paragrafı birkaç kere okuduktan sonra anladım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Tate yatak odasının kapısından.

“Be-ben Stanford a gidiyorum,” dedim. Hâlâ inanamıyordum.

Gözleri parıldayarak yanıma geldi. “Charlotte, bu harika bir haber.”

“Kabul edileceğimden bile emin değildim.” Yanlış okumadığımdan emin olmak için telefonuma baktım. “Rehberlik öğretmenim de emin değildi. Yani, kimse bundan emin olamaz. Çok zor bir okul. Biliyorsun. Saçmalıyorum.” Gözlerimi kırpıştırarak büyük bir mutluluk ve şaşkınlıkla ona baktım. Aklımdan bin tane şey aynı anda geçiyordu.

Tate sırıttı. “Seni kabul edeceklerini biliyordum... Seninle gurur duyuyorum. Bunu kutlamamız gerek. Çok büyük bir olay. Aşağıdan şampanya isteyeceğim. Otel görevlisini tanıyorum. Bize zorluk çıkarmaz. Dışarı da çıkabiliriz. Bu senin gecen. Nasıl istiyorsan öyle yapalım.”

Telefonumu masaya koyup ona baktım. Ona bir adım atıp karşımda, orada oluşunu adeta içime çektim. Stanford ile ilgili haber geldiğinde, yanımda ondan başkasının olmasını istemezdim. Bunu onunla paylaşmak istiyordum. Ellerimi göğsünde gezdirdim. Gözleri bana bakarken yine parıldadı. Ellerini çeneme götürdü. “Başka bir yere gitmek istemiyorum,” dedim. Beni öptü ve kollarını belime dolayıp kaldırdı. Beni yatak odasına taşırken ürperdim ve kollarımı boynuna doladım.

Tate beni dikkatle yatağa bıraktı. Başımı kaldırıp ona baktım. Karnına, tişörtünün altındaki sert kaslara dokundum. Nefesi kesilir gibi oldu. Onu görmek ve çıplak tenine dokunmak istiyordum. Parmaklarımı tişörtünün altına soktum. Bir an durup beni izledi. Sonra da tişörtünü çekip çıkardı. Bunu yaparken, kol kasları gerildi.

“Seni özledim,” diye fısıldadı. “Hem de çok.”

Kalbim kanatlanmış gibi zahmetsizce uçuyor, göğsümde hızla atıyordu. Hayalini kurduğum her şeye ve asla hayal etmeye ***cesaret edemediğim*** bir şeye sahiptim. Artık hiçbir şeyden korkmuyordum. Ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Tate.

Gece etrafımızda kanat çırpıp döndü. Giysilerimizi çıkarıp ipekli beyaz

çarşafların altına girdik. Dudakları bedenimde bir harita oluşturdu, sadece onun bildiği yerleri dolaştı. Öpüştük, birbirimize dolandık ve acele etmedik. Sonuna kadar gitmediğimiz halde, birbirimizi damgalamış gibiydik. Her şefkatli öpücük, birbirimizin gözlerine bakar halde geçirdiğimiz her an arzunun ötesinde bir şey keşfettik.

Güven hissi gibiydi. Onun için her şeyi yapabileceğimi, her yere gidebileceğimi, her şeyi riske atabileceğimi hissettim. Sırf onunla olabilmek için.

Ellerimiz durulduğunda, vakit gece yarısını geçmişti. Son bir öpücükten sonra, uykuya teslim olduk. Başımı omzuna dayadım, parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Yorgun, tatmin olmuş ve kendimden geçmiş haldeydim.

Birisiyle birlikteyken öyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her zaman en kötüsünün olacağını sanmıştım.

Annemin kalbinin ne kadar kolay kırıldığını ve ne kadar çok yanıldığım görmüştüm. Ablam Leo'yla terk edilmiş ve hayallerinden vazgeçmişti.

Ama Tate'le her şey farklıydı. Orada, Manhattanın ortasında onun kollarındaydım ve posta kutumda Stanford'dan gelen olumlu bir yanıt vardı. Tüm hayallerim gerçekleşmişti. Hiçbir şey o andan daha güzel olamazdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Sözcükler onları kontrol edemeden, bir anda ağzımdan dökülüvermişti.

Tate aniden kaskatı kesildi ve bana baktı. Bakışlarında birden korkuyu andıran bir şey gördüm. Sonra, bakışları donuklaştı, sırtüstü yattı ve pencereden o ışık denizine baktı.

Kendimi birden bomboş hissederek ellerimi karnına indirdim. ***Neden bunu dedim?*** Çünkü doğruydu. Çünkü o anda, hissettiğim tek şeydi. Ona çılgınlar gibi, tüm benliğimle âşık olmuştum. Hiçbir şey beni onunla birlikteyken hissettiğim gibi hissettiremezdi.

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi, hislerimi nasıl açıklayabileceğimi bilemedim. Ama bana döndü ve beni kendisine çekti. Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışlarını dinledim. Şakağımı öptü ama bir şey demedi.

Sessizlik yoğun ve aşılmaz gibiydi. Bana beni sevdiğini söylemeyecekti... Çünkü aynı şeyi hissetmiyordu. Beni sevmiyordu. Belki de asla sevemeyecekti. Ya da belki de sevmeyi bilmiyordu. Kendime aklımdan geçen türlü türlü olasılıkla, bana neden beni sevdiğini söyleyemediğini düşünerek işkence ettim. Ama en sonunda, düşüncelerim yorgunluğa teslim oldu ve o kadar derin bir uykuya daldım ki dışarıdan gelen bir polis sirenini duyup da yatakta aniden doğrulana dek tam olarak uyanamadım.

Tate yanımda değildi.

Derhal ayağa fırladım ve dudaklarımı sıktım. Daha birkaç saat önce dudaklarımda dudaklarının tadını nasıl hissettiğimi hatırladım.

Siyah elbisem yerde duruyordu. O anda giyecek bir şey bulamadığım için, üstüme bunu geçirdim ve yalınayak oturma odasına gittim.

Balkon kapıları hâlâ açıktı. Tate balkonda tırabzanlara yaslanmış duruyordu. Soğuk havaya rağmen, üstünde bir tek blucini vardı. Hava buz gibiydi. Kapının orada durup kollarımı etrafıma doladım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Bana dönmedi. Belki de beni duymamıştı. Balkona çıktığımda, buz gibi hava çıplak bacaklarımı ve kollarımı sardı. Elimi ona uzattım ama ciddi bakışlarını manzaradan ayırmadı. Hiçbir tepki de vermedi.

“Üşümüş olmalısın,” dedim.

Ona dokunmak istiyordum ama bir heykel gibi duruyordu. Orada olduğumu bile fark etmemiş gibiydi. Ona tam içeri girmesini söyleyecektim ki konuşmaya başladı.

“Bana bir kızın beni sevdiğini söylediği en son zamanı düşünüyordum,” dedi. Kalçamı tırabzana yaslayarak ve titreyerek ona baktım. Birden, sadece soğuk yüzünden titremediğimi fark ettim. “İsmi Ella’ydı.”

Avuçlarımı kollarıma sürtüp keşke bana dönse ve yüzüme baksa diye düşündüm ama bakışları manzaraya dalmıştı ve sadece kendisinin görebildiği bir şeyi arıyor

gibiydi.

“Sen de ona onu sevdiğini söyledin mi?” diye sordum elimde olmadan. Bunu bilmem gerekiyordu.

Nefesini ağır ağır dışarı verdi. “Hayır. Benim için öyle bir durum yoktu.”

“Nasıldı peki?” O güne dek bana söz etmediği o kızın kim olduğunu ve neden ondan söz etmenin onu üzdüğünü bilmek istedim. Hava ağırlaşıp gerildi; önemli bir şeyden bahsedeceğini anladım.

Yirminci katta, tırabzanlardan sarkıttığı ellerini kavuşturmuştu. “Çok hata yaptım,” dedi. Sesi havaya karıştı ve rüzgârla uzaklara taşındı.

“Ne gibi?”

“O zamanlar başka birisiydim. Bir marka, kurmalı bir plastik bebektim. Şarkı söyle dediklerinde şarkı söylüyor, dans et dediklerinde dans ediyordum. Ama annemle babam Colorado’ya döndükten sonra, her şey dağıldı. Eğlenceye dalmıştım. Sırf baskıdan kaçabilmek için. Turneye çıkar, bir konserden sonra bazen uyumazdım bile.” Yutkunup ta aşağıdaki sokağa baktı. “Her yerde hayranlarla karşılaşıyordum. Sahne arkasına gelebilmek için her şeyi yapıyorlardı. Sırf bana yakın olmak, bana dokunmak için. Çılgıncaydı. Bu tür bir şöhretin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. İnsan kendisini tanrı gibi hissetmeye başlıyor. Her şeyi yapabileceğini sanıyor.”

Omuzları ve kollarındaki kaslar, soğukta dokunamayacağım bir kale gibiydi. Ben titriyordum ama o gayet iyi görünüyordu.

“Onunla, Ella St. John’la o zaman tanıştım.” Derin bir nefes alıp bıraktı. “İlk tanıştığımızda on yedi yaşındaydı. O sene turnemdeki neredeyse her konsere geldi. Onunla birkaç kere sahne arkasında karşılaştım. Korumalar artık onu görmeye alıştıkları için içeri girmesine izin veriyorlardı. Birkaç farklı şehirde biraz eğlendik ve bir gece...” Söyleyeceklerini tartıp biçiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir gece... Turne otobüsüme geldi,” dedi. Susup uzaklara daldı.

“Onunla birlikte mi oldun?” dedim.

Evet anlamında başını sallamadı, buna gerek yoktu. “Birlikte olduğumuz o tek gece, bana âşık olduğunu söyledi. Kafam o kadar iyiydi ki dalga geçtiğini sandım. Birbirimizi tanımıyorduk bile.” Demek benden sakladığı sır buydu. İlk günden beri canını sıkan olay buydu. “Ertesi gece, turne Şikago’da devam etti. Ella yine konserden sonra sahne arkasına geldi. Beni görmek istedi. Sahneden inerken, gülümseyerek bana yaklaşmaya çalıştığını gördüm. O... aramızda bir şey olduğunu sanmıştı. Onu görmek isteyeceğimi, birlikte olacağımızı düşünmüştü. Ama benim için öyle değildi. Tek gecelik bir şeydi.”

“Onu tekrar gördün mü?” dedim Tate başka bir şey demeyince.

“Turne devam ederken, birkaç şehirde daha gördüm. Sahne arkasına gelip benimle konuşmaya çalıştı ama oralı olmadım. Onu üzmek istemiyordum ama anlamıyordu. Kız arkadaşım olduğunu sanmaya başlamıştı. Birkaç korumaya öyle olduğunu bile söylemişti. Ama onlar kızı benden uzak tutmaları gerektiğini anlamışlardı. Takıntılı hale gelmişti.” Kollarımı etrafıma sarıp ısınmaya çalıştım. Takıntılı. Ben de öyle hissetmiyor muydum? Ayrıyken bir tek onu düşünebiliyordum ama bizim durumumuz farklıydı. Öyle olmalıydı. Tate bakışlarını ileriye dikti ve karanlıkta o zamanı ve olanları hatırlamaya çalıştı. “Neler olacağını anlamamıştım. Öyle olacağını bilseydim...” Sustu ve etrafa sessizlik çöktü.

“Ne oldu?”

Başını salladı. “Seattle konserinden bir hafta sonra, menajerim bana polislerin onu bulduğunu söyledi. Bir köprüden atlamıştı...” Tate lafını tamamlamadı ama ne demek istediğini anlamıştım. “Geride bir not bırakmış. Birbirimize âşık olduğumuzu, birlikte olacağımızı sandığını yazmış.”

“İntihar mı etti?” Anlattıklarını, bu kızın tüm hayatını bir oğlan için, aşk yüzünden harcadığını düşününce ürperdim.

“Ondan sonra, turneyi erken bitirdim. Konserlere çıkmayı kestim. Her şeyden, partilerden, gece geç saatlere kadar eğlenmekten uzaklaştım. Bunları artık yapamazdım. Şöhret sorumluluk gerektiriyordu've bunun bende olduğunu zannediyordum. Tek bir gece bir kızın hayatının benim yüzümden sona ermesine yetiyordu. Başka birisine daha zarar vermeyi göze alamazdım.”

Tırabzanlardan bana döndü. Tüm bedeni tek bir kas gibi gerilmişti ve yağmur damlaları omuzlarına dökülüyordu.

“O yüzden mi benden uzak durdun? Evinde o ilk gece kimseyle öpüşmediğimi söylediğimde, bu yüzden mi beni evime yolladın?” Ona biraz daha yaklaşıp koluna dokundum. Omuzları gerildi ama geri çekilmedi. “Colorado’da da mı aynı şey oldu? Bu yüzden mi kontrol sahibi olman gerektiğini düşündün?” “Seni hak ettiğimi düşünmüyordum. Sen kusursuzdun. Hâlâ da öylesin. Seni de mahvetmek istemedim. Uğruna çalıştığın onca şeyi elinden almak istemedim.”

Beni göremeyeceği halde başımı salladım. “Düşündüğünden çok daha güçlüyüm, Tate.”

“Seninle tanışmadan önce, hayatımı mahvettiğimi ve geriye dönemeyeceğimi sanıyordum,” dedi alçak sesle. “Ama seninle... Seninle birlikteyken, hâlâ bir şansım varmış gibi düşünüyorum.”

“Ne için?”

Yavaşça dönerek bana baktı. “Hayatımda yok etmeyeceğim birisi olması için.”

Yağmurun altında başımı salladım. “Ellaya olanlar senin suçun değildi.” Dudaklarım soğuktan titremeye başlamıştı. “Ne yapacağını bilemezdin. Bu konuda kendini affetmelisin, yoksa hayatının geri kalanını bunun tekrarlanacağından korkarak geçirirsin.” Ellerimi etrafına dolayıp avuçlarımı çıplak sırtına dayadım. Kalbi kulağımın hemen yanında atıyordu. Teni üstümüze yağan buz gibi yağmura rağmen tahmin ettiğimden daha ılıktı. “Olanları geride bırakman gerek.” İçine derin bir nefes çektiğini hissettim. “Kimseyi incitmeyeceğinden emin olman gerek.”

Çenemi tutup kaldırdı ve alev alev yanan gözlerini bana dikti. Sonra, beni söylemek istediği ama söyleyemediği şeyleri anlatır gibi yavaşça, uzun uzun öptü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Birkaç saniye sonra, sessizliği yağmurun ve şehrin sesleri doldurdu.

“Gel, içeri girelim,” dedim.

Tamam der gibi başını salladı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Arkamızdaki cam kapıları kapadı ve ayaklarımızdan ve parmak uçlarımızdan damlayan sular yerde iz bırakırken odamıza gittik.

Elbisem yağmurdan o kadar ıslanmıştı ki fermuarını açıp yere bıraktım. Tate beni yatağın diğer tarafından izliyordu. Örtünün altına girdim. Tate de yatağa girip kollarını etrafıma doladı. Bedenim nemli ve soğuktu ama Tate'in sırtımda dolaşan elleri beni ısıtmaya başladı. Bir an, parmaklarının başka yerlere gideceğini, içimdeki alevi beni yine kırılma noktasına getirene dek canlandıracağını ve ikimizi doruk noktasına taşıyacağını düşündüm ama, "Biraz uyuyalım," diye fısıldadı.

Şehir manzarasının göründüğü, yağmurdan ıslanmış pencerelere son bir kez baktım ve gözlerimi yumdum. Sonsuza dek öyle kalmak istiyordum.

YİRMİ

Güneş beyaz yatak örtüsünün üstünde uzun gölgeler oluşturuyordu. Gözlerimi kırpıştırarak uyandım ve yana doğru uzanmış olan koluma baktım. Bileğimdeki üçgen şekli silinmişti. Eskisi kadar üstünden gitmiyordum. Aklımda başka şeyler vardı.

Tate hâlâ yanımdaydı. Ben çarşaflara dolanmışken, o yatak örtüsünün üstündeydi. Uyuyor olduğunu düşündüm ama ona bakmak için yana döndüğümde, gözlerinin açık olduğunu ve geniş pencerelerden dışarı baktığını fark ettim.

“Günaydın,” dedim kısık ve tatlı bir sesle.

“Günaydın.” Kolunu uzatıp beni kendisine çekince, elimi karnına götürdüm. “Uyurken çok güzelsin,” dedi. Önceki gecenin gerginliği yok olmuştu ama hâlâ keyifsiz gibiydi.

“Uyudun mu?”

“Biraz.”

Kokusunu içime çektim. Parmakları kolumdan aşağı ilerledi.

“Bugün çalışman gerekiyor mu?”

“Hayır, sâdece şeninim.” Gülümseyip dudaklarımı çıplak göğsüne dayadım. “Ne yapmak istersin?” diye sordu saçlarımı okşayarak. “Şehri görmek ister misin?”

“İsterdim...” dedim tereddütle. “Ama burası da güzel.” Gözlerinde muzip bir ifade uyandı. Başımı göğsünden dudaklarına kaldırıp onu öptüm. Elleri göğüskafesimden yukarı çıktı ve öpüşmemiz bir anda tutkulu bir hal aldı. Dudakları daha ısrarcı bir biçimde beni öptü ve üstüme çıktı. Sırf ağırlığı bile nefes alıp verişimin hızlanmasına, düzensiz hale gelmesine neden oluyordu. Boğazımı ve kulakmememi öptü. Dudakları benimkine kenetlendiğinde aramızdaki kıvılcımlar giderek artarken ürperdim.

Dizlerimi yukarı kaldırıp beline dolayarak kendimi ona ittim. Ayak parmaklarım bacaklarını kavradı. Üstümde yatarken kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Onun da beni istediğini, bedeninin beklemekten usandığını biliyordum.

Gözlerimi yumup tırnaklarımı ensesine sürttüm. Boğazıma karşı inledi ve aşağı kayıp diliyle tenimde daireler çizmeye başladı. Bedenim heyecanla titrerken, başımı sıkıca yastığa dayadım.

Yapıyoruz, diye düşündüm. O an gelmişti. Artık aramızda sır olmayacaktı. Beklememiz için bir neden de yoktu.

Tate biraz daha yukarı çıkıp kalçasını benimkine dayadı. Karnımın en dip kısmında, daha önceden hissetmediğim bir istek çözülmeye başladı.

“Charlotte,” diye mırıldandı dudakları çenemin tam altındayken. “istediğin şey bu mu?”

“Evet.” Nefes nefese ve hiç tereddüt etmeden yanıt vermiştim. Yüzüme dokundu, dudaklarımı öptü. Ben de başımı geriye atıp kalçamı yukarı ittim. Onu bana yaklaşmaya zorladım.

Tam o sırada, sessizliği bölen bir şey oldu. Bir zil sesi. Telefonum çalıyordu. Sesi duymazdan gelip Tate’i öptüm. Telefon bir süre sonra sustu. Parmakları iç çamaşırımın kenarındaydı. Bizi ayıran başka hiçbir şey yoktu. Onu çırılçıplak üstümde istiyordum. Ama... Telefon yine çalmaya başladı. Başımı o yöne çevirdim.

Muhtemelen, Carlos iyi miyim diye arıyordu. Ses kesildi ama hemen ardından yine başladı. Tate ağırlığını yana verip bana baktı.

“Bir bakayım,” dedim altından kayıp. Dolaptan bir sabahlık alıp kapısı açık olan oturma odasına gittim. Telefonum önceki gece bıraktığım sehpada çalıyordu. Elime aldığım anda içime kötü bir his çöktü. Yanıt vermek için tuşa bastım, hafifçe öksürdüm, en sakin ve aklı başında sesimle konuştum. “Günaydın, büyükanne,” dedim yatakta uzanmış beni izleyen Tate’e şöyle bir bakıp.

“BM öğrenci zirvesinde olmadığını biliyorum.” İnanılmaz derecede öfkeliydi. “Onunla birliktesin.”

Bir şey demedim. İçimi büyük bir korku kapladı.

“Charlotte, ben...” Sözlerini tamamlayamadı. “Bana yalan mı söyledin? İnanamıyorum, Charlotte... Onca şeyden sonra...”

“Büyükanne, ben...” Ama ne demem gerektiğini bilemedim. Bu durumu nasıl açıklayacaktım? Ona düşündüğü gibi olmadığını söylemek istedim ama yine yalan söyleyecektim. “Eve geliyorum,” diyebildim sadece. Sesim o kadar alçak çıktı ki tekrarlasam mı diye düşündüm. Başka bir şey söylememe izin vermeden telefonu kapadı.

Nereden öğrendi'? Mesaj kutumu açınca, Carlos un iki saat önce yolladığı mesajı gördüm. Tate ile benim önceki gece piz-zacıdan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımızı yollamıştı. Bir de başlık atmışlardı: Tate Collins kız arkadaşı Charlotte Reed ile cuma gecesi geç saatte New York’ta. İlkinden birkaç dakika sonra, bir mesaj daha yollamıştı. ***Fotoğraf her yerde yayınlandı. Büyükannen fotoğrafı Mia’nın telefonunda görüp beni aradı. Durum iyi değil.***

Bir kez daha, tüm dünya birlikte olduğumuzu biliyordu. Artık bunu inkâr etmek imkânsızdı.

Tate beni havaalanına götürdü; Hank siyah arazi aracını Man-hattan’ın kalabalık sokaklarında kullanırken, Tate arka koltukta elimi tutuyordu. New York’a geleli henüz yirmi dört saat olmamıştı ama LA’e geri dönüyordum.

“Dün gece odadan hiç çıkmamalıydık,” dedi Tate. “Özür dilerim. Buraya geldiğimden beri rahatsız edilmediğim için rahat davrandım ama seni korumak için daha fazlasını yapmalıydım.” “Senin suçun değil,” dedim. “Hem söylemiştim... Beni korumana gerek yok. Büyükanneme yalan söylememeliydim ama buna gerek de kalmaması gerekirdi.” Pencereden en yüksek binaların etrafını gri bulutların sardığı şehre baktım. “On sekiz yaşındayım. Büyükannemin beni biraz rahat bırakmayı öğrenmesi gerek.”

Havaalanında Tate parmaklarını saçlarımdan geçirip beni öptü. İkimiz de onun arabadan inemeyeceğini biliyorduk. Tekrar görülüp fotoğrafının çekilmesine izin veremezdi. Büyükannem bir sitede daha öpüşürken fotoğrafımızı görürse, durum daha da kötüye giderdi.

“Seni tekrar ne zaman göreceğim?”

“Birkaç haftaya LA’e gelmiş olurum.” Otelden çıktığımızdan beri surat ifadesi ne düşündüğünü ele vermemişti. Biraz gergin gibiydi. Kendimi bunun tam yakınlaşmak üzereyken telefon araya girdiği için olduğuna inandırmaya çalıştım.

Hafifçe gülümsedi ve ben arabadan inmeden önce beni tekrar öptü.

O hafta sonu neredeyse kusursuz, neredeyse tam istediğim gibi geçmişti. Bedelini eve dönüğümde ödeyecektim.

Bir rüyadaymış gibi LAX Havaalanına vardım. Öyle olmam normaldi belki ama beni bekleyen paparazzilere hazırlıksızdım. Uçaktan valiz teslim alma alanına gittiğim anda, akbabalar gibi bekleştiklerini gördüm. Önceki geceden beri bizi mi izliyorlardı?

“Charlotte! Charlotte!” diye bağırdılar. “Tate nerede? Nasıl tanıştınız? Charlotte!”

Onları duymazdan gelip kolumla yüzümü kapadım. Çıkışı bulmaya çalışarak ilerledim.

“Hâlâ birlikte misiniz? Onun yeni bir albüm hazırlığında olduğu doğru mu? Neden hemen geri döndün?”

Dört bir yanda flaşlar patlamaya başladı. Etraf bulanıklaştı. Başımı önüme eğmiş yürürken, nereye gittiğimi görmeye çalıştım. Etrafa şöyle bir bakınıp kaçacak bir yer aramaya başladım. İleride kadınlar tuvaletini görünce koşarak oraya gittim.

İçeri girince, ellerimi lavaboya dayadım. Derin derin nefes alıp verdim. Tate bana şöhretin zor bir şey olabileceğini, papa-razzilerin ısrarcı davranabileceğini söylemişti ama tek başıma olduğumda ne kadar savunmasız hissedeceğimi bilememiştim. Titrediğimi fark ettim.

Başımı kaldırınca, tanıdık bir yüz gördüm ve nefesim kesildi. Dejâ vu yaşadım. O kızın açık renkli gözlerini ve çillerini buna benzer bir yerde daha görmüştüm. Bir an, onu nerede gördüğümü hatırlayamadım ama sonra... Onun Loen Bean deki Gotik kız olduğunu fark ettim. Bana Tate’ten uzak durmamı söyleyen kızdı.

O günden beri aklıma bile gelmemişti. Orada ne işi vardı? Neden ona hep tuvaletlerde rastlıyordum?

“Beni dinlemedin,” dedi bakışlarım yüzüme dikerek. Siyah saç boyası akmaya başlamıştı. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, aslında kızıl saçlıydı.

“Özür dilerim, ben...” dedim ama lafımı kesti.

“Sana ondan uzak durmanı söylemiştim,” dedi geriye doğru hızla giderken. “Sana söylemiştim.” Arkasını dönüp kapıda duran bir kadının yanından geçti ve ortadan kayboldu.

Aynada kendime baktım. Atkuyruğum uçak yolculuğunda dağılmıştı. Yeşil gözlerim yorgun görünüyordu ve nedense yaşlanmış gibiydim. Yeni şeyler öğrenmek beni sanki yaşlandırmıştı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Dışarıda bekleyen paparazziler hakkında da, beni tuhaf bir biçimde uyaran saçları siyah boyalı kız hakkında da... Toparlanmaya çalıştım. Oradan çıktığım anda, büyükannemle de yüzleşmem gerekecekti. Nedense bu bana daha korkutucu geldi.

Büyükannem öfkeden köpürüyor olmalıydı.

Sessizce eve girip hemen odama çıkarak kaçmayı denedim ama valizimi yere koyduğum anda kapımda bitti. Kalabalığın arasından geçip paparazzileri atlatmaya çalışmak ve otobüsle eve gelmek beni yormuştu. Yatağıma girip saklanmak istiyordum ama yapamayacaktım.

“Artık seni tanıyamıyorum,” dedi büyükannem alçak sesle. Güzel yüzü kızarmıştı.

Özür dilemeli, hatalı olduğumu ve bir daha yapmayacağımı söylemeliydim ama bunu dediğine inanamıyordum. Hissetmeye başladığım öfke mantığımı yok ediyordu.

“Ben aynıyım, büyükanne. Hiçbir şey değişmedi.” “Pardon?” dedi içeri bir adım atıp. “Hiçbir şey ***değişmedi*** mi? Charlotte, ***aylardır*** bana yalan söylüyorsun. Benim bildiğim Charlotte Stanford’a kabul edilip başarılı olmaya çalışıyordu. Sana altı ay önce, arkamdan gizli gizli bir oğlanla buluşacağını ve ülkenin diğer

ucuna uçakla gideceğini söyleseydim, gülerdin.”

“Ama hâlâ bir şey olmaya çalışıyorum,” dedim. “Sırf bir hafta sonu için New York’a gitmiş olmam, her şeyden vazgeçtiğim anlamına gelmez. Bu, ***benim*** hayatım,” dedim kendimi söyleyeceğim şeye hazırlayarak. “Onu seviyorum.”

Son sözlerim ona çok fazla geldi. Gözleri irileşti, yüzü kaskatı kesildi. Şoke olmuştu. Sonra, başını sallayıp yanıt vermeye çalıştı. “Aptallık etme, Charlotte. O tür bir çocuk senden tek bir şey ister. Bunu bildiğini sanıyordum. Bundan daha zeki olduğunu sanıyorum. Bir sonraki zavallı saf kıza el attığında ne olacak? Kırık kalbin ülkedeki tüm dedikodu dergilerinde çıkacak ve herkes bunu görecek. Bütün üniversite profesörleri. Bütün potansiyel patronların. Şimdi, karşımda durmuş bunun istediğin şey olduğunu söyleyebilir misin?”

“O, öyle birisi değil,” dedim öfkeyle. “Bu sorun benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Mia ya da annem gibi olacağımdan çok korkuyorsun. İşin aslı, ikisi de ***senin*** gibi davrandı. Sen de çok genç yaşta hamile kaldın diye hayatını mahvettin.

Ben benimkini mahvetmeyeceğim. Senin gibi değilim. Tate de büyükbabam, babam ya da Leo’nun babası gibi biri değil.” “Benimle bu şekilde konuşamazsın,” dedi. “Benim evimde yaşadığın müddetçe, bir daha sakın bana yalan söyleme.” Arkasını döndü ve söylediklerini düşündüm. Kurallarından ve ikiyüzlü kusursuzluk talebinden nefret ediyordum. Odasının kapısını kapattığını duydum.

“Bu arada, Stanford’a kabul edildim,” diye bağırdım.

Leo, Mia’nın odasında ağlamaya başladı ama sesi hemen kesildi. Mia kapısının arkasından her şeyi dinlemiş olmalıydı. Sonra, ev yine sessizleşti. Yatağıma uzanıp örtüyü başımın üstüne çektim. Küçükken, gözlerimi sıkıca kapatırsam görünmez olacağımı düşünür ve kendimi yeni bir yerde, sadece kitaplarda okuduğum bir yerde bulacağıma inanırdım.

Ama dünya nihayet önüme serildiği anda, kendimi her zamankinden çok kapana kısılmış hissediyordum.

YİRMİ BİR

Beş gün sonra, evde durum neredeyse hiç değişmemişti. Büyükannemle barışmamıştım ama Tate'i de görmemiştim. New York'ta olduğu için zaten göremezdim. Bekleme durumuna geçmiştik.

Karanlıkta hızla Kaliforniya Üniversitesindeki laboratu-vara doğru yürüdüm. Rebecca istasyonlardan birinin başında örnekleri etiketlemeye başlamıştı bile. "Selam," dedi. "Şey..." "Bensiz başladığın için teşekkürler," diye gülümsedim. "Çok naziksin. Son zamanlarda, sık sık geç kalıyorum."

"Sorun değil. Senin..." Duraksadı ve doğru sözcüğü aradı. "Tanındığını bilmiyordum."

"Hah!" dedim. "Pek sayılmaz." Gülümsedim. "Tate tanınıyor. Ben sadece ateş altında kaldım."

Anlayışlı bir tavırla başını salladı. Başka soru sormadığı için minnet duydum. Tate Collins'le barıştığımı ilk o öğrenmişti. Tate'in oraya geldiği gece yanımızdaydı. Tuhaf bir biçimde, yalan söylemediğim tek kişi oydu. Laboratuvardaki çalışma

saatleri dışında, onu doğru dürüst tanımıyordum bile. Konuşkan bir kız değildi ve öyle olması o anda beni mutlu ediyordu.

Pazartesi, Carlos okulda New York, Tate ve eve geri dönüp büyükannemle yüzleşmemle ilgili her şeyi öğrenmek istemişti. Benim için gerçekten endişelendiğini anlıyordum ama bunlardan söz etmek istememiştim. New York'tan döndüğümden beri, hayatımın her alanı kısıtlanmış gibiydi.

Önlüğümü giyip bizden önceki iki öğrencinin notlarını okudum ve Rebecca'nın örnekleri etiketlemesine yardım etmek için bir tabureye oturdum. Bir saat içinde, iki düzine örneği soğuk üniteye koymamız gerekiyordu. O anda, bir saat bana çok uzun geldi.

Çalışırken Tate'i düşündüm. İlk tanıştığımız geceyi, ona karşı bir şey

hissetmekten nasıl korktuğumu, randevuya çıkma fikrine nasıl direndiğimi hatırladım. Hayatım boyunca korkmuştum. Bir şey yaşamaktan kaçınmıştım. Normal bir ailede yetişseydim, neler olurdu diye düşündüm. Kaliforniya Üniversitesi'nde sırf başvuru yapabilmek uğruna aptal bir proje için aptal petri kaplarına aptal etiketler yapıştırıyor olur muydum? Hafifçe titreyen ellerimdeki petri kabına baktım. Bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığını ciddi ciddi düşünmemiştim bile. Hiçbirini düşünmemiştim. Stanford'a girebilmek için uğraşıp durmuştum. Tüm okul sonrası aktiviteleri, A notları, kusursuz kompozisyonlar... Artık kabul edilmiştim ve buna çok mutlu olacağımı, kabul mektubumun yarattığı sevincin süreceğini sanmıştım. İstediğim her şeyi elde etmiştim.

Ama ya başka bir şey istiyorsam?

Sistemli bir biçimde cam kapları ayıran Rebecca'ya baktım ve ondan ne kadar farklı olduğumu düşündüm. Deneyleri, bitmek

bilmez çalışmaları, bu işin düzenini ve kesinliğini seviyordu. Ama belki ben bu değildim. Belki istediğim bu değildi: bu staj, bu kariyer. Artık bunları istediğimden emin değildim. Hayatımda ilk kez, ***kendim*** için istediğim şeyin bu olup olmadığını düşündüm; belki de kim olduğumu bilmiyordum. Belki de bunu daha yeni öğreniyordum.

Tüm bedenim titriyordu. Petri kabını bir kenara koydum ve geriye bir adım atıp beyaz önlüğü çıkardım. Bacaklarımın geri geri gittiğini hissettim. Çantam bir sandalyede duruyordu. Bunu sessizce, bir robot gibi aldım.

"Charlotte?" dedi Rebecca bana bakıp.

"Gitmem gerek."

"Nereye? Kırk dakikaya bu işi bitirmemiz gerek." "Yapamam," diye mırıldandım.

"Neden?"

Başımı salladım. Ağlamak ya da gülmek üzereydim. "Özür dilerim, Rebecca. Seni yine zor durumda bırakmak istemezdim. Ama artık bunu yapamam."

“Neyi?”

“Laboratuvar işini, stajı,” dedim. Başım dönüyordu ve dikkatle ona bakıyordum. “Gerçekten gitmem gerek.”

Kapıdan fırlayıp koridorda koşarken, birden temiz havaya çıkmam gerektiğini hissettim. Fen binasından otoparka çıktım ve başımı göğe kaldırıp gülmeye başladım.

Havaalanının asfalt pisti sıcaktı ve ısı dalgalar halinde akşamüzeri güneşinin altında havaya yükseliyordu.

Tate’in uçağının bir daire çizip alçalmaya başladığını gördüm. Onu son gördüğümden beri iki hafta geçmişti. O zamanda beri kendimde değildim.

Tate’in uçağı yere inip kapı açıldığında, içimi büyük bir heyecan kapladı. Tate elini gözlerine siper ederek kapıda belirdi. Üstünde yeşil, pamuklu bir gömlek ve koyu renk bir blucin vardı. Basamaklardan indiğinde koşarak yanına gittim. Beni kollarına aldı, güçlü elleri kalçamı kavradı. Yüzümü boynuna gömdüm.

Geri döndüğünde, ona her şeyi anlatmayı planlamıştım. Laboratuvar işini nasıl bıraktığımı, zaman zaman okulun önünde bekleşen paparazzilerden nasıl kaçtığımı, iki tuvalette rastladığım Gotik kızı... Ama onu görünce, o anı mahvetmek istemedim. Hiçbiri önemli değildi.

Önemli olan tek şey ***bizdik.***

“Çok güzel kokuyorsun,” diye fısıldadı kulağıma.

“Seni özledim.”

Beni yere bıraktı ama ellerini belimden çekmedi. Hank yanımdan geçerken, bana göz kırptı ve valizleri Escalade’e yüklemeye koyuldu.

Dönüp onu arabaya doğru çekiştirdim ama Tate beni durdurdu. “Charlotte. Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Ses tonunun aniden değişmesi beni huzursuz etti. “Ne oldu?”

Asfalt piste bir uçağın daha inişini izledi. “Yeni albüm tanıtımı için tekrar turneye çıkacağım. Yavaş başlamak ve birkaç ufak konser vermek daha iyi ama ondan sonra büyük bir Avrupa turu olacak.”

“Ne? Ne zaman?”

“Menajerim birkaç kişiyle görüştü. Bu gece, sürpriz bir konser vereceğim. Staples Merkezinde December Valentine’ın alt grubu olacak çıkacağım.”

“Bu gece mi? Ama...” Bakışlarımı kaçırıp hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Bunun için çok çalıştığını ve özellikle de önceki sene olanlardan sonra yine sahnede olması gerektiğini biliyordum. Yine de her şeyin o kadar hızlı gelişeceğini düşünmemiştim. Ufak ve bencil bir yanım onu sadece kendime istiyordu. Bir süre daha.

“Her şey çok çabuk oldu, biliyorum. Ama birkaç aya kadar yeni albümle ilgili büyük bir tanıtıma girişmek istiyorlar. Bu geceki tek bir konser. Sonra "bir süre burada olacağım.”

“Peki... Ne zaman gideceksin?”

“Önümüzdeki hafta, Sacramento’daki bir konser için gideceğim. Birkaç gün sonra da Seattle konseri var.” Tate beni arabanın kenarına dayadı, saçlarımı geriye attı ama bunlar içimde biriken sıkıntıyı gidermedi. “Tüm bunlar senin sayende oldu, Charlotte. Hayatımın parçalarım sen olmasaydın toplayamazdım. Ya da kendimi affetmem gerektiğini anlayıp kalabalık önüne çıkamazdım.”

Bunun istediği şey olduğunu biliyordum, gözlerinden belliydi. Ama durumun garipliği beni kahrediyordu. Tek istediğim onun yanımda kalmasıyken, gitmesi için ona ilham kaynağı olmuştum. “Turne ne kadar sürecek?”

“Bir sene... Sanırım, o kadar sürecek.” Durup elini saçlarımdan çekti. “Kolay olmayacak. Önümüzdeki sene Stanford’a gideceksin, ben de turnede olacağım ama seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu başaracağız.”

Başımı pencereye çevirdim. Elimde değildi; bana önceki turnesi hakkında söylediklerini hatırladım. Partiler, içkiler ve kızlar. ***O tür bir şöhretin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin... insan her şeyi yapabileceğini sanıyor.***

Sözleri zihnimde yankılandı.

“Bilemiyorum, Tate.” Hâlâ pencereye bakıyordum. “Bir sene uzun bir zaman.” Özellikle de turnede hayatı aşırılıklarla dolu olacakken. Birçok baştan çıkarıcı ve onu eski alışkanlıklarına çekecek şeyle karşılaşacaktı. Ona güvenebilecek miydim? Bir sene boyunca uzun mesafe ilişkisini sürdürebilecek miydik? Bize karşı işleyen onca şey varken, bunu başarabilecek miydik?

“Zor olacak,” dedi. Koluma dokunup çenemi kendisine çevirdi. Şüphelerimi gidermek için beni öperken, dudakları ılık, yumuşak ve telkin ediciydi. Ellerimi başında gezdirdim, ona dokundum ve dudaklarımdaki tadını, ellerinin tatlı tatlı omuzlarımda ve kollarımda gezinişini hatırlamak istedim. Daha yeni dönmüştü ve yine sayılı günlerimiz olacaktı. “Birbirimizi yine de göreceğiz,” dedi. “Sadece çok sık olmayacak. Senin okul tatillerin ve hafta sonların var. Benim de jetim.” Ama zihnim çoktan bulanmıştı ve bir sonraki sene onsuz hayatımın nasıl olacağını düşünmeye başlamıştım: Ben Stanford’da yapayalnız, uykusuz bir halde ders çalışırken, Tate sahne arkasına girmeyi başaran, onu isteyen ve onunla birlikte olmak için yalvaran kızlarla dünyayı geziyor olacaktı.

“Ya birlikte olabilirsek?” dedim.

Geriye yaslanıp dikkatle bana baktı. “ Charlotte... Neden söz ediyorsun?”

Bu fikir laboratuvarda ayağa kalkıp stajdan ayrıldığımdan beri aklımda şekilleniyordu. Profesör Webb beni aramış ve mesaj bırakmıştı ama ona geri dönmemiştim. Ne diyeceğimi, yanlış hayatı yaşadığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Stajın ve laboratuvarın istediğim şey olmadığını nasıl anlatabilirdim? “Ya Stanford’a gitmezsem?”

“Ama ***gidiyorsun***.”

“Ya seninle turneye gelirsem?” Sesimi yükseltmiştim. Hoşuma gitmemişti ama umurumda değildi.

“Benim için eğitiminden vazgeçemezsin.” “Vazgeçmiyorum. Bir seneliğine dondurabilirim. İnsanlar bunu hep yapıyor.”

Bakışlarını benden kaçırdı. “Bunu yapmana izin veremem. Stanford’a

girebilmek için çok çalıştın.”

“Bu, benim kararım,” dedim istemeden fazla sert bir ses tonuyla. Yine bu konuya mı dönmüştük? Neden hayatımdaki herkes benim için en iyi olanı bildiğini sanıyordu? “En sonunda, kendi kararlarımı veriyorum,” dedim. “Bunu anlayacağını sanmıştım.”

“Anlıyorum ama...” Bakışları pistteki bir noktaya odaklandı. Sabrımın taşmak üzere olduğunu hissettim.

“Tate, seni seviyorum. Bunun senin için ağır bir ifade olduğunu biliyorum, neden öyle olduğunu da anlıyorum. Ama ne hissettiğimi, bunun neden benim için doğru seçim olduğunu bilmeni istiyorum. İkimiz için.” Bana yine bakmasını, ne kadar ciddi olduğumu anlamasını istedim. “Beni programına uydurman için bekleyemem. Bu son birkaç hafta bile okula odaklanmak zor oldu. Stanford bir sonraki sene hâlâ orada olacak. Ne istediğimi biliyorum.”

“T,” diye seslendi Hank arabanın diğer tarafından. “Gitmemiz gerek.”

Tate tamam der gibi başım salladı, en sonunda gözlerime baktı ama ifadesi öylesine karmaşıktı ki, o yağmurlu gecede New York’taki balkondaki haline bürünmüştü. Ağzını açtı ve bir an için duymak istediğim her şeyi söyleyeceğini sandım. “Gitmem gerek. Birkaç saate prova var. Hazırlanmam gerek.” Midemin burkulduğunu hissettim. İçini çekip birkaç saniye gözlerini yumdu. Gözlerini açtığında, gördüğümü sandığım ifade silinmişti. “Bu gece eğlenceli olacak,” dedi. “Söz. Seni sahne arkası listesine yazdıracağım. Saat sekizde, güney girişinin oradaki çelik kapıya git. Seni içeri alacaklar.”

“Sonra?”

“Evime gideriz. Konuşuruz. Bu durumu çözeriz.” Doğru şeyleri söylüyordu ama bakışları bomboştu. İçimin ürperdiğini hissettim.

Dudaklarımdan öptü. Sonra, bir kez daha uzun uzun öptü ve arabasının arka koltuğuna geçti. Tate ve Hank beni arabamı park ettiğim havaalanı otoparkına götürdüler. Arabamın yanma gelince indim ve aramızdaki her şeyin ters gittiği hissini üstümden atmaya çalıştım. Escalade’in uzaklaşmasını izlerken, o akşamki konser için heyecan duymaya çalıştım. Rock yıldızı erkek arkadaşım büyük geri

dönüş performansı için beni sahne arkasına alacaktı. Bundan daha iyi ne olabilirdi? ***Hiçbir şey,*** dedim kendime. Sonra kalbimi de buna inanmaya zorladım.

YİRMİ İKİ

Yatak odasının kapısı arkamdan kapandı ve parmaklarımın ucunda yükselip oturma odasına kadar koridorda ilerledim. Mia koltukta oturmuş, cep telefonuna bir şeyler yazıyordu. Leo da yanında oturuyor, her salladığında öten oyuncak filiyle oynuyordu.

“Tate’in döndüğünü duydum,” dedi Mia mutfağın orada dikildiğimi görünce. Medya geri döndüğünü biliyor olmalıydı. Mia da bunu en sevdiği dedikodu sitelerinden okumuştu.

Mutfak kapısının kolu soğuktu. Mutfağa kaçmak isterken, oracıkta kalakalmıştım. “Evet, döndü,” dedim. Ama onu az önce havaalanında gördüğümü söylemedim.

“Onu göreceksin, değil mi?” dedi niyetimi bana bakarak anlamış gibi. Üstümdeki siyah daracık blucin, beyaz bluzum ve siyah topuklu ayakkabılarım da beni zaten ele veriyordu.

Ona baktım. “Görmem gerekiyor, Mia,” dedim alçak sesle. Bakışlarım yalvarır gibiydi. “Lütfen büyükanneme bir şey söyleme.”

Yaptığımı onaylamıyormuş gibi dudaklarını sıktı. O da Tate hakkında Carlos gibi düşünüyordu. Beni çok.fazla üzdüğünü ve onu her seferinde affetmenin bir hata olduğunu... Ama ablamdı ve ona ne kadar âşık olduğumu da görebildiğini düşünüyordum. Bu hissi gayet iyi biliyordu. Hızla başını salladı. “Tamam,” dedi fısıldayarak. “Ama acele...”

Lafını bitiremedi çünkü büyükannem kapıda belirdi. Yatak odasından konuştuğumuzu duymuş olmalıydı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Bir Mia’ya bir ona baktım. Sert bakışları kalbimi sızlattı. “Dışarı,” dedim. Sokak kapısını açtım ve karanlığa fırladım.

Arkamdan seslendiğini duydum ama koşarak arabama gittim. Peşimden gelmeyeceğini bildiğim halde, arabayı hemen çalıştırdım ve hızla sokakta

ilerledim. Damarlarımda gezinen adrenalini hâlâ hissedebiliyordum.

Tam o sırada yolcu koltuğunda duran çantamın içindeki telefonum çalmaya başladı. Çıkarıp ekrana baktım. Büyükannem arıyordu. Yanıt vermedim. Muhtemelen, beni mezuniyet gününe kadar cezalandıracaktı ama önemli değildi. Mezuniyetten sonra, zaten oradan gidecektim. İlişkimizin nasıl o hale geldiğini düşününce boğazım düğümlense de aldırış etmedim. Radyoyu açtım ve müziğin suçluluk hissini bastırabileceğini umdum.

Sürekli kırmızı ışık yanıyor, arabaların ardına takılıp kalıyordum. 101. otoyol çıkışına girdim ve arka sokaklardan daha çabuk giderim diye düşündüm ama Staples Merkezine ancak gıdım gıdım ilerleyebiliyordum. Evden daha erken çıkmam ve böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi. Gün boyunca, her işi bir adım geriden yapmış gibiydim.

Nihayet vardığımda, bir otopark görevlisi bana ön kapının az ötesindeki bir yeri işaret etti. Konser çoktan başlamıştı; müziğin tüm stadyumu doldurduğunu ve havadaki titreşimi duyabiliyordum. Topuklu ayakkabılarım yüzünden geç kaldığım için kendime kızıp girişe doğru koştum.

Staples tabelasının ışıklarının her şeyi kırmızı ve maviye boyadığı ana girişe gitmedim. Yuvarlak binanın yan tarafına koştum. Gergindim. Tate'i sahnede görmemin önemli olduğunu hissediyordum. Sanki konseri kaçırırsam, korkunç bir şey olacaktı.

Tate'in tarif ettiği çelik kapılar, gri beton duvardaki tek bir ışıkla aydınlanıyordu. Kırmızı beyaz ışıklı tabelada çıkış diyordu. Son derece *gayrı resmi bir* hava *sı* vardı.

Kapıyı iki kere tıklattım.

Yanıt gelmedi.

Kapıya tekrar vurdum ama yine yanıt gelmedi. O sırada, büyük bir ihtimalle boş bir yer arayan bir araba otoparkın etrafından dolandı ve farları kapıyı aydınlattı.

Soğuk metal kapıya kulağımı dayadım. Oradan hiçbir şey duyulmuyordu. Belki de yanlış kapıya, yanlış çıkışa gelmiştim.

Ama sonra kapılar sarsıldı ve dışarı doğru açıldı. Kapılar suratıma çarpmadan önce biraz geriye gittim. Ciddi görünümlü, keçisakallı bir adam geldi. “Evet?” dedi dalgın dalgın. Başka birini bekliyor gibi arkama baktı. Boynunda birkaç farklı renkte giriş kartı vardı; bunlar onun sahne arkası görevlisi olduğunu gösteriyordu.

“Listedeyim,” dedim. Kendimi filmlerde rock yıldızıyla yatabilmek için sahne arkasına girmeye çalışan fan kızlardan biri gibi hissediyordum. Ama ben bir fan değil, onun kız arkadaşıydım.

“Hangi liste?” dedi tüm suratını kaplayacakmış gibi görünen favorilerini kaşıyıp.

“Tate bu kapıya gelmemi söylemişti,” dedim hissettiğimden daha emin bir tavırla. “İsmim Charlotte Reed. İsmimin listede olması gerek.”

Adamın bakışları kapının üstündeki loş ışık yüzünden görünmüyordu ve arkasındaki koridor karanlık bir mağarayı andırıyordu; konserden gelen müzik seslerinin çıplak alanda yankılandığını duyabiliyordum. Pamuklu gömleğinin cebinden katlanmış beyaz bir kâğıt çıkardı. Bunu açtığında, diğer tarafındaki isimleri şöyle bir görebildim. Altı, yedi isim vardı. “Reed mi demiştin?”

“Charlotte Reed.”

Bakışlarını bana çevirdi. “Seni tanıyorum. Yeni hatunusun.” Evet der gibi başımı salladım. Endişe ve heyecan hissi birleşmiş, boğazımı kaplamıştı. “Kusura bakma,” dedi kâğıdı tekrar katlayıp cebine koyarak. “İsmin listede yok.”

Adam koridora doğru geriledi ve kapıyı kapamak istedi ama onu durdurdum. “Hayır,” dedim kapının kenarını tutarak. “Bir dakika. Listede olması gerek.”

“Üzgünüm, tatlım. Listede yoksun.”

“Tekrar bakar mısınız?”

“Gerek yok. İsmin yazmıyor.”

“Ama beni tanıyorsun,” dedim ona durumu anlatmaya çalışarak. “Kim olduğumu biliyorsun. Bir hata olmuş olmalı. Şu anda orada olmam gerekiyor.

Kendisi beni bekliyor.”

“Seninle bu akşam konserden önce ayrılmış olabilir. Sen de gizlice soyunma odasına girmeye çalışıyor olabilirsin.” Elini kapıya dayadı. “Listede yoksan, buraya giremezsin.” Kapıyı hızla çekti ve parmaklarımı tam kapı kapanmadan önce kurtarabildim.

“Bekle!” diye bağırdım. Kapıyı yumrukladım, topuklu ayakkabımın ucuyla tekme attım ama adam geri gelmedi. Niye topuklu ayakkabı giydim diye hayıflanarak, cam kapılardan göz kamaştırıcı beyaz floresan ışığın yayıldığı ön tarafa gittim. Siyah üniformalı, sohbet eden birkaç kişi vardı. Tate’in asık suratlı bir posterinin önünde duran kadınlardan birine gittim. Bana şöyle bir bakıp “Bilet?” dedi ve elini uzattı.

“Biletim yok. Bir listede ismimin olması gerekiyordu.”

“Biletlerinizi önceden mi almıştınız?” diye sordu başını kaldırmadan.

“Hayır, bir listede ismimin olması gerekiyor,” dedim daha sert bir sesle.

Nihayet, başını kaldırdı ve gözlerini kısıp bana baktı. “Özür dilerim, burada bir liste yok.”

“Lütfen,” dedim. “İçeride konuşabileceğim kimse var mı?”

“Bu girişte yok.”

“Bir sahne arkası listesi olması gerek. Arayabileceğiniz kimse var mı?”

Kadın burnunu kırıştırdı ve bıkkınlıkla ofladı. “İsim?” dedi asabi bir sesle.

“Charlotte Reed,” dedim hemen.

“Burada bekleyin. Kadının beni çileden çıkaracak kadar ağır şekilde asansörlerin orada duran adama doğru yürüyüşünü ve adamın cebinden cep teflonunu çıkarışını izledim. Ne dediğini duyamıyordum ama ismimi kontrol ediyor olmalıydı. Bu, işe yarayacaktı. Beni içeri alacaklardı. Bana bir saat gibi gelen bir süreden sonra, adam telefonu kapadı ve kadın yanıma geri geldi. Kadın daha

hızlı yürümediği takdirde, tenim görünmez dikiş yerlerinden patlayacakmış gibi hissediyordum. Durduğum yerden Tate'i duyabiliyordum. Sahnede şarkı söylüyordu. Sesini her yerde tanırdım. Kulağıma bir şeyler fısıldayan sesi, o sırada Staples Merkezi'nde yankılanıyordu... Ama ben ona ulaşamıyordum.

"Hiçbir listede yoksunuz... Binadaki tüm listelere bakıldı," dedi kadın imalı bir sesle.

Mümkün değil diye düşündüm.

On kapıdan çıkıp tekrar binanın arka kapısına gittim. Tam metal kapılara varmıştım ki beş-altı kişilik bir kız grubunun beklediğini gördüm. Favorili adam yine kapıyı açtı ve arkasındaki koridorun floresan ışığı kızların yüzüne yansıdı. Geri çevrilmelerini bekledim. Ama adam onları içeri aldı.

Uzun bacaklı, kabarık saçlı ve topuklu ayakkabıları benimkilerden iki misli yüksek kızlar salına salına içeri girdiler. Kapı arkalarından kapanmak üzereyken, öne atılıp tam zamanında kapanmasını engelledim. Tam sessizce içeri girecekken, biri parmaklarımı kavrayıp kapıdan ayırdı. "Hiç sanmıyorum," dedi adam. Bileğimden tutup beni kapıdan uzaklaşmaya zorladı. "Ama o kızlar... Onları içeri aldın."

"Bak canım, seni içeri alamam. Çılgın olanları içeri almamam gerekiyor."

"Ben..." yutkunup toparlandım. "İçeri gizlice girmeye çalışmıyorum. Tate bana bu kapıya gelmemi ve ismimin bir listede olacağını söyledi. Hangi salak listeye baktığını bilmiyorum ama o kızların listede olması ve benim olmamam mümkün

değil." Bunları söylerken, sonlara doğru boğazım düğümlendi. "O yüzden, tekrar bak."

Adam ses tonuma şaşırarak başını geriye çekti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve listesini tekrar kontrol edeceğini, daha da iyisi, beni içeri alacağını sandım.

"Çok ısrarcısın doğrusu, hakkını vermek gerek."

"Bak, en azından Hank'i bulabilir misin? Korumasını diyorum. Burada

olduğundan eminim. Beni tanıyor.” Hank’in numarası neden bende yoktu? Bu tür bir şeyin bir daha olmaması için Tate’ten onun numarasını isteyecektim.

Adamın gülümsemesi silindi. “Olmaz, tatlım. Bir daha bu kapıya gelme, yoksa polisi ararım.” Kapıyı öyle sert bir şekilde kapadı ki olduğum yerde irkildim.

Lanet olsun.

Dönüp sırtımı kapıya yasladım ve başımı ışığa çevirip ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Stadyumda bir anda kopan çığlıklar, bir akustik gitarın sesiyle dindi. Ellerimi gözlerime bastırıp sıktım. Konseri oradan dinleyemezdim. İşkence gibiydi. Doğrulup tekrar otoparka gittim. Sokak lambalarının altından bir güvenlik görevlisinin ve ellerinde biletleriyle stadyumun ön kapısına koşturan birkaç dinleyicinin yanından geçtim.

Buna inanamıyordum.

Gökyüzünü kaplayan bulutlar yağmur yağacağına işaret ediyordu. Cep telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yolladım: *Konsere giremiyorum. Listede değilim.* Ama yanıt veremeyeceğini biliyordum. Sahnedeydi, şarkı söylüyordu... Ve ben bunu kaçırıyordum.

Karanlığa bilmediğim şarkılar ve tatlı melodiler yayıldı. Tavandaki şeffaf ve beyaz spot ışıkları ateşböceklerine dönerek bulutlara çevrildi ve dünyaya o gece stadyumda önemli bir olayın gerçekleştiğini haber verdi. Tate Collins geri dönmüştü.

Gözlerim öfkeden yanarken, Tate üst üste üç'şarkı söyledi. Her şeyi kaçırmıştım. Dışarıda kalmıştım ve hiçbir şey yapamıyordum.

YİRMİ ÜÇ

Tate’in garaj yoluna varınca, güvenlik kapısının şifresini girdim. Bana yolladığı geceden beri hâlâ telefonumda duruyordu.

Yağmur şiddetlenmişti ve sileceklerin hızla çalıştığı ön cama vuruyordu. Erken bir ilkbahar yağmuruydu; her zaman kuru olan Kaliforniya sıcağı geçici olarak dinmişti. Yolun etrafında bir daire çizip motoru kapadığımda, Tate’in evi karanlıktı.

Ellerimle başımı kapayarak topuklu ayakkabılarımla ön kapıya koştum ve kilitli olup olmadığına baktım: kilitliydi. Hank’in Tate’le konserde olduğunu bildiğim halde zili çaldım. Evde bir kâhya, hizmetçi veya başka bir görevli de yoktu. Tate’in eve gelmesi daha bir saat sürebilirdi. Sonra, sürgülü cam kapıyı hatırladım.

Evin sol tarafındaki bahçe kapısından geçip minik solar lambalarla aydınlatılmış taş patikadan geçtim. Soluk mavi, yüzeyi yağan yağmurla dalgalanan havuza vardım. Tate olmadan hiç oraya gitmemiştim. Karanlık birden korkutucu geldi ama bu hissi üstümden atmaya çalıştım.

Hızla cam kapılara gittim, metal kapı kolunu tuttum ve kapının bir akordeon gibi kolaylıkla yana doğru açıldığını fark ettim. Oturma odasının kuru havasını içime çekip üstümden sular damlar halde sırtımı cam kapıya yasladım. Ellerim sağ tarafta bir ışık düğmesi aradı ama hiçbir şey bulamadım.

Ayağımı sehpaya çarpıp geriye doğru sendeledim. “Lanet olsun.” Önü açık siyah topuklu ayakkabılarım yüzünden korumasız kalan sağ ayak parmağımı ovuşturdum. Bunları giymeye hâlâ alışamamıştım. Yere eğilip destek almak için sehpanın kenarını tutum. Elime büyükçe bir uzaktan kumanda geldi. Bunu elime alır almaz, üstündeki bütün düğmeler yandı. En büyük düğmenin şömine için olduğunu fark ettim. Gerçekten de düğmeye basar basmaz, tam karşımdaki şömine gürül gürül yanmaya başladı. Oturma odasında etrafımı görebileceğim kadar da ışık saçtı.

Cebimden telefonumu çıkardım. Tate henüz aramamıştı. Ya hâlâ sahnedeydi ya

da konser sonrası röportajları veriyor, fotoğraflarını imzalıyor veya kimseye yakalanmadan stadyumdan çıkmaya çalışıyordu. Doğrulup topuklu ayakkabılarım zeminin üzerinde sesler çıkara çıkara merdivenlere ilerledim.

ikinci kat koridorunun en sonunda iki geniş kapı vardı. Bunlar ana yatak odasına açılıyordu. Tate'le oraya sadece tek bir gece girmiştim. Beni odasına götürmeden önce, üçgenli bileziği verdiği geceyi hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Tavanı çevreleyen silik gömme ışıklar odayı görmeme yetiyordu. Elimi yumuşacık, ipek gibi yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim. Bir verandaya açılan büyük kayar kapılar vardı. Cama dokunup yağmuru izledim. Beklemeye başladım.

Aradan bir saat geçti. Yatağının kenarına oturdum, sonra da çatıya vuran yağmuru dinleyerek uzandım. Carlos'a mesaj atmayı düşündüm ama henüz Stanford a gitmeme fikrimden ona söz etmemiştim. Tepkisini hayal bile edemiyordum. Telefonu havaya kaldırıp Tate'e bir mesaj yolladım. *Neredesin?*

Her birkaç dakikada bir doğrulup telefonuma bakıyor, bir arama veya mesajı kaçırdığımı sanıyordum. Ama hiçbir şey yoktu. *Neden hâlâ aramadı?* Derken, aklıma bir şey geldi. Telefonumda yeni bir arama sayfası açtım ve onun ismini arattım. Sosyal medya paylaşımları anında ekranımda belirdi. Kızlar konserde olduklarıyla ilgili yer bildirimleri yapmış, Tate'in sahnede çekilmiş kumlu fotoğraflarım Instagram'a koymuştu. Fotoğraflara bakarak sayfanın sonlarına doğru indim. Bunların arasında, onu yağan yağmura aldırış etmeden siyah arazi aracının etrafına doluşmuş kalabalık bir kız grubuyla Staples Merkezinden çıkarken ve arabasına binerken gösteren bir tane fotoğraf da vardı.

Sonra, fotoğraflar değişti. Tate hâlâ bir blucin ve siyah bir tişört giyiyordu ama arka plan farklıydı. Bir kulüpteki bir bölmede oturuyor, ışıklar yüzüne yansıyordu. Etrafında da... altı tane kız vardı.

Çılgına dönmüş halde o gece tarihli birkaç fotoğrafı daha açtım. Tate başını geriye atmış, şeffaf bir içki fondiplerken, platin saati parıldıyordu; yanında kulağına bir şey fısıldayan kızıl saçlı bir kız vardı. Tate eğlenmeye gitmişti. Tate evde değildi... Tate benimle değildi.

Ne halt ediyordu?

Telefonu sıkıca tuttum. Ellerim titremeye, ensemin dibine bir ağrı yayılmaya başlamıştı. Tate o sırada, bir gece kulübündeydi ve başka kızlarla eğleniyordu. Gerçekler bir karabasan gibi içime çöktü. Konsere girmemi istememişti. İçeri girememem, listede olmamam bir hata değildi. Beni orada istememişti. O anda da istemiyordu; konserden sonra bu yüzden eve gelmemişti. *Beni* istemiyordu.

Orada daha fazla kalamazdım. Eve gelip de beni yatak odasında gerçekleri bir türlü anlamayan takıntılı bir kız arkadaş gibi onu beklerken bulmasını istemiyordum. Ella St. John'dan hiçbir fakrım yoktu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, titreyerek ayağa kalkıp telefonumu kapadım ve arka cebime soktum. Tate'in havaalamndaki ifadesini, üniversiteye bir sene daha gitmeyeceğimi, onunla turneye gitmek istediğimi söylediğimde, bana nasıl baktığını hatırladım. Onu sevdiğimi de söylemiştim. Duygudan yoksun ifadesi ve bakışlarını benden kaçırması gözlerimin önüne geldi.

Başım zonklamaya başladı. Beni yine rezil etmesine izin vermiştim. *Yine. Çok aptalım. Çok ama çok aptalım.*

Hızla aşağı kata inip bir an önce oradan gitmek üzere ön kapıya koştum. O kızları eve getireceğinden emindim. O manzarayı görürsem, yerin dibine girerdim.

En azından, bu keyfi ona yaşatmayacaktım. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım halde her şey bulanıklaştı. Karşımdaki arabam hissettiğim o müthiş acıyla sallanır gibi oldu. Arabaya varınca ellerimi üstüne dayayıp toparlanmaya çalıştım. Beni ayakta tutan tek şey oydu.

Sürücü tarafına dönüp kolumun tersiyle gözyaşlarımı sildim. *Keşke topuklu ayakkabı giymeseydim, onun için süslenmeseydim,* diye düşündüm. Onu umursamama neden olduğu için ondan nefret ettim. Âşık olmama izin verdiği, ailemdeki bütün kadınlar gibi beni aptal yerine koyduğu için. Kendime seneler önce verdiğim sözleri tutamadığım için de.

Gözyaşları her şeyi bulanıklaştırdı. Tam kapıyı açmak üzereyken arkamda bir ses duydum. Belirgin bir ses değildi. Birisinin nefes alıp verişi, ayaklarının yere

sürtünüşü gibiydi. Durup hızla arkama baktım. Kanımın damarlarımda donduğunu hissettim. Şaşkınlıktan ağzıma açık kaldı.

Verandadan yayılan daire biçimli ışığın hemen arkasında ve benden birkaç adım ileride silik bir siluet duruyordu. Neredeyse hayal ettiğimi sanacaktım. Sırtıma yayılan, sinir uçlarımı hassaslaştıran ve kaslarımı geren buz gibi korku hissinin buna neden olduğunu sandım. Gözlerimi tekrar silip yağmurda gördüğüm şeye odaklanmaya çalıştım. Onu etraftaki çalılıklardan ayırt etmeye gayret ettim.

Birden, siluet bana doğru bir adım attı ve gerçek olduğunu anladım. Kalp atışlarım hızlandı. “Tate?” diye sordum nefessiz kalmış bir halde. Sesimdeki çaresizlikten, kalbimde yeşeren umuttan nefret ettim. Siluet hızla birkaç adım daha attı. O anda, onun Tate olmadığını anladım. Daha ufak tefek birisiydi. Garaj yolunun karşısına geçip yaklaştı ve ön verandanın loş ışığının aydınlattığı yerde durdu.

Onu tanıyordum.

Tuvaletlerde karşılaştığım kızdı. Siyah, kısa saçları, çilleri ve kar beyazı teni aynıydı. Üstünde siyah kapüşonlu bir hırka ve siyah bir blucin vardı. Karanlıkta görünmemek için öyle giyindiği belliydi.

“Ne yapıyorsun?” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Yanıt vermedi. “Burada olmaman gerekirdi,” dedim elimi arkama atıp kapı kolunu bulmaya çalışarak. Ama kapı kilitliydi.

“Seni takip ettim,” dedi.

Aklımdan bin bir türlü şey geçerken korkmaya başladım. Arabamın kapısına baktım; anahtarlarımı kaç saniyede çıkarabilirdim?

“Sakın,” dedi aklımdan geçenleri anlamış gibi.

Tekrar ona baktım. Yağmur biraz olsun yavaşlayınca, onu loş ışıkta daha iyi görebildim. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

“Neden beni takip ediyorsun?” dedim elimi yavaşça çantama sokarak.

“Seni uyarmaya çalıştım.” Elleri iki yanında hareketsiz duruyordu ama sonra sol avucunu blucinine sürtmeye başladı. “Sonra, seni konserde sahne arkasına girmeye çalışırken gördüm.” Gözlerimin içine bakıyordu. “Ondan uzak durmayacağını anladım. Bunu artık görebiliyorum.”

“Yanılıyorsun,” dedim titrek bir sesle. “Tate ve ben ayrıldık. Her şey bitti.”

“Yalancı,” diye bağırdı öfkeyle.

“Yalan söylemiyorum.” Sol elimle çantamda anahtarlarımı aradım ama bulamadım.

Gözlerini kıstı. “Onu senden daha uzun süredir seviyorum. Herkesten daha uzun süredir seviyorum. On dört yaşındayken, LA’deki ilk konserine gitmiştim. En ön sıradaydım ve beni gerçekten görüyormuş gibi elime dokunup gözlerime bakmıştı. O ana dek bana kimse öyle bakmamıştı, ikimizin birbirimiz için yaratıldığını o anda anlamıştım. Artık an meselesi. Önünde sonunda, yine karşılaşacağız ve onun için doğru kişi olduğumu o da anlayacak.”

Oradan derhal gitmem, polisi aramam, Tate’e ulaşıp onu uyarmam gerekiyordu. Bana ne kadar kötülük yapmış olursa olsun, eve gelip de dengesiz bir hayranıyla daha karşılaşmasına izin veremezdim. Kendisine değil, Tate e zarar verebilecek bir kız vardı karşımda.

“Onu alabilirsin,” dedim.

Surat ifadesi daha da sertleşti ve nasıl olduysa teni daha da soluklaştı. Bana doğru bir adım daha attı. “Alacağım,” dedi. “Sen yok olduktan sonra.”

Anahtarlarımı nihayet çantamın dibinde buldum. Hızla arkama dönüp anahtarı kilide soktum ve kapı kolunu aradım. Zaman hızla oynatılan bir görüntü gibi geçtiği halde, ben sanki yavaş çekimde hareket ediyordum. Kapıyı açtım ama kız çok hızlıydı. Üstüme atılıp ellerini boğazıma doladı. Kapı tekrar kapandı. Ciğerlerim sıkıştı ve hava almaya çalıştım. Bir an öylesine afalladım ki kollarım iki yanıma sarktı ve her şey bulanıklaşmaya başladı. Ama içimden boğazıma yükselen panik hissi beni kendime getirdi. Ellerimi suratına çarpıp onu geri itmeye çalıştım, ikimiz de birbirimizi bırakmadan yana, arabanın önüne doğru sendeledik. Topuklu ayakkabılarım ıslak kaldırımda kayıyordu.

Büyük bir hızla hareket ettiğimiz için, bir anda arabamın yan tarafından çamurluğa kaydık. Sonra, bundan uzaklaştık ve karanlık garaj yoluna savrulduk. Ama garaj yolunun kenarına kadar varamadık; kız çok güçlüydü. Ayaklarımın birbirine dolandığını hissettiğim anda, ikimiz de yere düştük.

Sert bir biçimde beton zemine çarptık. Gözlerimin önünde minik beyaz benekler uçuştu ve başımın arkasının zonkladığını hissettim. Başımın her yanma bir ılıklık yayıldı. Konuşmak için ağzımı açtım, ona durmasını söylemek istedim ama konuşabileceğim kadar nefesim kalmamıştı.

Benimkilerden bir-iki santim ötede olan gözlerine, içimden geçip arkamdan çıkıyormuş gibi görünen kömür karası gözbe-beklerine baktım. Bakışları bomboştu ama tatmin olmuş gibiydi. Elleriyle boğazımı daha da sıkıca kavradı: Beni öldürmek için ellerini sıkıyor, tırnaklarını batırıyor ve var gücüyle uğraşıyordu. Birden, her şey yavaşlamaya başladı. Nefessiz kalıp tekmeler attım, onu tırmıkladım ama onun yüzünde gülmeyle ağlama arası tuhaf bir gülümseme belirmişti.

Tırnaklarımı yanaklarına bastırıp ittim ama gücüm tükenmek üzereydi. Kırmızı benekler görmeye başlamıştım. Her şey benden uzaklaşıyor, adeta Tate'in evinin üstünden uzanan kapkara bir örtü üstüme çöküyordu. Gökyüzü muhteşemdi. Bulutlar dağılıp sürüklenmeye başlamıştı. Gökyüzü o sırada kapkaraydı ve minik ışıltılarla parıldıyordu. Yıldızlarla kaplıydı.

Bir tek yıldızları görüyordum. Gözlerimin önünde sadece onlar vardı. Düşerlerken yanıyor, üstüme yağıp tenimi dağlıyor, her şeyi bembeyaz yapıyorlardı.

Sonra, gökyüzü silikleşti. Benekler parıldadı.

Tüm dünya kararıp bulanıklaştı.

Karanlıktan başka bir şey görememeye başladım.

Hissettiğim ilk şey kalp atışlarım oldu: Bedenimdeki bütün eklemlerde, dokularla birbirine bağlı olan her kemikte atıyordu nabzım. Bedenimi parçalayacak gibiydi. Birbirine yapışmış ve ıslanmış olan gözkapaklarımı

açmaya çalıştım.

Tepemdeki gökyüzü sarsıldı.

Hâlâ üstümde olan kızın siyah saçlarının geriye savrulduğunu gördüm. Üstümdeki yük aniden kalktı. Birisi onu üstümden çekerken, elleri de boğazımdan uzaklaştı. Ama kıpırdayamı-yordum. Bacaklarım külçe gibiydi. Başımda da daha kötü bir ağrı başlamıştı.

Birisi çığlık attı. Kız bağırmış olabilirdi.

Beton zeminde ayak sesleri duydum. Birisi tırnaklarını yere sürtüyordu. Gözlerimin yine kapandığını fark ettim ve var gücümle açmaya çalıştım. Karşımda bir surat belirdi. Tekrar kızı göreceğimi, işini bitirmek için onun geri geldiğini sanıp irkildim. Ama gelen o değildi. Tate'ti.

Dudakları kıpırdıyordu. Gözleri dipsiz bir okyanus gibiydi. Oraya dalıp bir daha yüzeye çıkmamayı istedim. Bir şeyler söylüyordu ama zihnim ne dediğini algılamıyordu. Kollarını etrafıma dolayıp beni kaldırdı. Havadan başka bir şey hissetmiyordum. Başımı göğsüne dayayıp beni taşımasına izin verdim. Yine gözlerim kardı ve karanlıkta bir tek Tate'in kulağımın dibinde atan kalp atışlarını duydum.

Bir kalp monitöründen gelen düzenli bip sesleriyle uyandım. Hastanede miydim? Gözlerimi açınca Tate'i gördüm. Neler olduğunu hatırlayana dek kendimi rahat hissettim.

"Selam," dedim çatlak bir sesle.

"Selam." Gülümsemeye çalışsa da pek beceremedi. "Nasılsın?"

Gözlerimi yumup nasıl olduğumu anlamaya çalıştım. Başım, boğazım ve beton zemine çarptığım sırtım ağrıyordu. Ama kızla boğuşurken hissettiğim feci ağrı gibi değildi. Elime takılmış seruma baktım. Evet, kesinlikle hastanedeydim. "Daha iyi günlerim olmuştu. Ne zamandan beri buradayım?"

"Birkaç saat oldu. Boğazında çürükler var. Bir beyin sarsıntısı da geçirmiş olabilirsin. O yüzden, gece seni burada tutmak istiyorlar ama olan biteni

düşününce çok şanslı olduğunu söylediler.” Aklından geçen sözcüğü söylememiş gibi dudaklarını kıvırdı. “Ailen ön tarafta Hank’le birlikte. Polisle konuşuyorlar. Ben... Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir doktor çağırayım mı? Onlara kendine geldiğini söylemem gerek.”

“Onlar anlarlar,” dedim. “Bu monitörlerin bu işe yarıyor olması gerek.” O gece nerede olduğunu, bir gece kulübünde kızlarla vakit geçirdiğini bilerek onu karşımda görmek bana acı veriyordu. Bunun fiziksel acıyla bir alakası yoktu ama gitmesini istemiyordum. Hemen değil.

Ensesini ovuşturup gözlerini gözlerime dikti. Ama bunlar hatırladığım gözler değildi. Bensiz yaşayamayacağını söyleyen birisine ait değildi. Çoktan hayatımdan çıkmış birinin gözleriydi.

“Charlotte, çok üzgünüm,” dedi. “O kızdan haberim yoktu. Senin peşine düşeceğim bir kenara bırak, beni gizli gidi izlediğini bile bilmiyordum. Tanrım, asla böyle olmasını istemezdim. Seni bir hedef haline getireceğini bilseydim, asla albüm hazırlığına başlamazdım. Sen...”

“Listede değildim,” dedim.

Yanıt vermedi.

“Diğer kızların içeri girişini izledim ama ben dışarıda kaldım.” Boğazım acıdığı için güçlükle yutkundum. “Bunun beni ne kadar utandırdığını biliyor musun?”

Yüzü gerildi ve bakışlarını yere çevirdi. “Dinlenmelisin,” dedi olanları kabul etmek yerine. Beni hiç umursamadan hayatından attığını itiraf etmedi. “Bunları sonra, sen iyi olunca konuşuruz. Sesin düzelince... Kendini daha iyi hissettiğinde.”

Bir an, ona doktoru çağırmasını söylemeyi düşündüm... Hissedeceğimi bildiğim acıyı dindirmek için bana yeteri kadar morfin verebileceklerini biliyordum. Ama dikkatle ve yorgun düşmüş bakışlarla, dişlerimi sıkarak ona baktım.

“Bizim için daha sonrası olacağını sanmıyorum, Tate.”

“Charlotte, sen... Ben...”

O noktada susmasını istedim. Başka bir şey duymak istemiyordum. Ama konuşmaya devam ettiğinde, haklı olduğumu anladım.

“Bu gece, sana yaptığım şey yüzünden ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin. Ama üniversite eğitiminden benim için vazgeçmene izin veremem. Hayatın boyunca uğruna çalıştığın hayallerini bir kenara atamazsın. Beni sevdiğini söyledin ve ben... Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Ama ya turnede olmaktan sıkıldığında, bir turne otobüsüne tıkılıp kaldığında, sahne arkasındaki kuliste saatlerce beklediğinde, hesabını şaşıracak kadar fazla şehre ve ülkeye seyahat ettiğinde ne olacak? Her konser alanı aynı geldiğinde, bu yeni his silikleştiğinde ve seni sürmen gereken hayattan uzaklaştırdığımı fark edip bana öfkelendiğinde? Kim bilir, daha kaç çatlak hayran var. Bu konuda şanslı olmadığımı söyleyebilirim. Bu gece başına gelenlerin tekrarlanmasını göze alabileceğimi mi sanıyorsun? Ben... Bu iş olmaz, Charlotte. Ait olduğun yere, Stanford’a gitmelisin. Orada güvende olursun.” Hastane yatağının metal kolunu tuttu ve sıkıca kavradı.

Biraz rahatlamam, konserden önce duymadığım açıklamayı yaptığı için sevinmem gerekirdi. Başından beri tek derdi kalbimi kırma pahasına beni korumak ve güvende tutmak olmuştu. Bense sadece öfke hissediyordum... Bir kez daha içimi inanılmaz bir öfke kaplamıştı. Beni incitecek diye korkması bizi birbirimizden ayırıyordu. “Demek benim yerime karar veriyorsun. Benim ne istediğim, neye ihtiyaç duyduğum ya da sana yapabileceğimi söylediğim şeyler önemli değil. Her zamanki gibi kararları sen veriyorsun.”

Omuzlarını dikleştirdi ve iki kolunu yanına sarkıttı. *Çok yakışıklı,* diye düşündüm. O anda bile, ağzından çıkan her söz beni paramparça ederken ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Bu da içimi daha çok acıtıyordu.

“Keşke her şey farklı olsaydı,” dedi bakışlarını başka yöne çevirip. Artık gözlerime bakamıyordu. “Ama biz...” Dudağını ısırdı.

“Bu işi bitirirsek, her şey daha kolay olur,” diye cümlesini tamamladım. Şakaklarımın sızladığını hissettim.

Evet der gibi başını salladı. “Hayatını benim için feda edişine seyirci kalamam. Haklısın. Arada sırada hafta sonları görüşmekten daha fazlasını hak ediyorsun.

Bunun ortası yok, ne yazık ki Charlotte.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Güçlükle tuttuğum gözyaşları gözlerimi yakıyordu ve dudaklarım titremek üzereydi. “Seninle asla ortası yok zaten. Her zaman ya hep ya hiç diye düşünüyorsun.” Çarşafı sıkıca kavrayıp güç almaya çalıştım. “Artık gitmen gerek.”

Ağzından yarı itiraza, yarı iç çekişe benzer hafif bir ses çıktı. “Özür dilerim, Charlotte. Her şey için özür dilerim.” Parmakları yatağın kenarından kaydı; bana o kadar yakındı ki onları çıplak kolumda gezdirebilir, beni öpebilirdi. Ama

bunları yapmadı. Elini geri çekti ve kapıya döndü. Sırtı gerilmiş bir halde bir kere durdu. Arkasına dönüp bir şey söyleyeceğini sandım. Her şeyi yoluna koyacak, hissettiğim bu derin acıyı dindirecek bir şey söyleyeceğini düşündüm ama koridora çıktı ve hayatımdan çekip gitti.

Beni perişan halde bıraktı.

YİRMİ DÖRT

Büyükannem ve Mia ertesi gün beni hastaneden eve götürdüler. Ön koltukta hiç konuşmadan oturdum. Her şey sessizdi: Bembeyaz bir sayfaya yayılan suluboya renkleri gibi görünüyordu. Evde hışımla oturma odasından geçip koridora çıktım. O ev bile bana yabancı geliyordu. Orada yaşayan eski Charlotte artık tanıyamadığım biriydi.

“İyi misin?” diye seslendi Mia arkamdan. Büyükannemin koridora çıkıp Leo’yu biraz uyuması için yatırdığını duydum.

“Hayır,” dedim yatağıma yatıp sırtımı ona dönerek.

Nefes seslerinden onun hâlâ orada olduğunu biliyordum ama dönüp bakmadım. En sonunda, çıktı ve kapıyı kapadı.

Uç gün yataktan çıkmadım. Mia bana yemek getirdi, nasıl olduğumu sordu, beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama gücüm yoktu. Beni neşelendirmek için Leo’yu odama getirdi. Yeğenim parmağımı tutup gülümseyince, kendimi biraz daha iyi hissettim. Büyükannem şaşılacak derecede anlayışlı davranıyordu. Bir kere bile Tate’ten söz etmemişti.

Carlos her gün okuldan sonra uğruyordu. Beni konuşturmaya çalışmıyor, sadece yanımda oturuyordu. Her zamanki gibi neşelendirmeyi de denemiyordu. Oturmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Yavaş yavaş eski halime dönmeye başladım. Raflardan en sevdiğim romanları aldım, bazı bölümlerini okudum, kendimi sözcüklerle avuttum. Dizüstü bilgisayarımı açıp eski *Banner* makalelerinin fotoğraflarına göz attım. Bunları çekerken, nasıl biri olduğumu, değişip değişmediğimi düşündüm. E-postalarımı açtım, öğretmenlerimin yolladığı ödevlere göz attım, bunları biraz yapmaya başladım. Derslerimde hâlâ gerideydim ama danışmanım Stanford ın anlayış göstereceğini söylemişti. Hastanede yattıktan sonra notlarımın düşmesinin sorun olacağını düşünmüyordu. *Stanford’a vazgeçtiğimi haber vermediğim iyi oldu*, diyordum kendi kendime. Artık her şey normale dönebilirdi. Seneye Stanford a, sonra tıp okuluna gidebilir ve bilinçli olarak planladığım geleceğime adım

atabilirdim. Kendime memnun olmam gerektiğini, durumun çok daha kötü olabileceğini söylüyordum.

En azından, hayatımı mahvetmemiştim.

Perşembe, Mia tekrar kapımı hafifçe tıklattı ve uyanık mıyım diye baktı. Yatağımın kenarına oturup saçlarımı omuzlarımdan geriye attı. Gözlerimin dolduğunu hissettim; sıkı sıkı yumdum ve ağlamamaya çalıştım.

“Başın hâlâ acıyor mu?”

“Hayır. Sorun o değil,” dedim.

“Biliyorum,” dedi anlayışlı bir ses tonuyla. “Kalbini kırdı, değil mi?”

Evet der gibi başımı salladım. Ellerimle gözlerimi kapadım ve boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

“Hepsi o kadar kötü değil,” dedi omzuma dokunarak. Ama acı acı güldüm.

“Özür dilerim, Mia,” dedim, küçüklüğümde idolleştirdiğim ablama bakarak.

“Ne için?”

“İyi bir kardeş olamadığım için. Leo’dan beri yani. Ben... içinde bulunduğun durumu anlayamadım...” Onu ne kadar çok yargıladığımı hatırladım ve yapabileceğim zamanlarda bile ona yardım etmediğim aklıma gelmişti.

“İkimiz de hata yaptık,” dedi. Bakışlarındaki affedici ifade neredeyse sil baştan yıkılmama neden olacaktı.

Annemin parmağımdaki yüzüğüne baktım. Bana onun gibi olmamayı hatırlatırdı ama en az onun kadar çok âşık olmuştum.

“Artık buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum,” dedim yüzüğü çıkarıp.

Mia bana bakmadan yüzüğü kendi parmağına taktı. Yüzük ona tam uydu. Hatta benden daha iyi uydu. Teni benimkinden daha koyuydu ve annemin ten rengine

daha çok benziyordu. Yüzük o anda eskiden hatırladığım gibi oldu.

Yüzüğünü hiç çıkarmayan annem gözlerimin önüne geldi. Çok güzeldi ama çok da kendini kaybetmişti. Onu sevemeyen ya da sevemeyecek olan erkekleri sevmişti hep. O anda, hiç fark etmediğim kadar ona benzediğimi anladım.

Mia gittikten sonra, odamdan çıktım ve büyükannemi yatağına oturmuş halde buldum. Kucağında sadece birkaç kere gördüğüm eski bir fotoğraf albümü vardı.

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedim içeri yavaşça girerek. “Tabii.”

Yanına oturdum. Annemin bebeklik döneminden kalma, ikisinin olduğu bir fotoğrafa bakıyordu. Büyükannem o zamanlar çok gençmiş, bir ergenmiş. O fotoğrafta bana çok benziyordu.

“Seni dinlemeliydim.” Nasıl olduysa, onca gözyaşından sonra yine ağlamaya başladım. Gözyaşlarını bir türlü dinmiyordu.

“Hayır,” dedi başını sallayıp elimi tutarak. “Ben seni dinlemeliydim. Seni koruduğumu sanıyordum ama aslında kendimden uzaklaştırıyordum.”

“Anlamadım,” dedim.

Gülümseyip kaşını kaldırdı. “Herkes kadar aşkı sen de hak ediyorsun, Charlotte. En güzel aşkı... Sonsuza dek sürecek aşkı. Belki de yaşadığın ilişki bu değildi... Tate’le yani. Ama aşkı bir gün bulacağını biliyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum. İstediğim tek şey her zaman bu oldu.”

Aklımdan yine Tate geçti; beni yerden kaldırmadan önce bana bakan yüzü, denizin en koyu yeri gibi parıldayan gözleri... Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor olsa da, beni sevdiğini sanmıştım ama tıpkı büyükannemle olduğu gibi, onun sevgisi de korkularına, beni koruma ihtiyacına ve her şeyi kontrol etme isteğine bağlıydı.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim büyükannemin mavi yeşil gözlerine bakıp. “Bir şey yapmaya karar verdim.” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Üniversiteye bir sene ara vermeye karar verdim. Bunu Tate’le birlikte olmak için yapmaya karar verdiğimi sanıyordum ama kendim için yapıyorum.

Biraz kendi başıma kalıp ne yapmak istediğime karar vermem gerek. Bir sene beklemenin kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ama kötü olmayacağına söz veriyorum. Yemin ederim ki burslarımdan da vazgeçmiyorum. Hepsi beni bekliyor olacak. Sadece hazır olduğumdan emin olmak istiyorum."

"Ne yapacaksın?" dedi. Gülümsemesi biraz silinir gibi oldu. "Emin değilim... Henüz tam olarak karar vermedim. Belki başka bir iş bulurum, belki biriktirdiğim parayla seyahat ederim. Kaliforniya'dan nihayet bir günden fazla uzak kalmayı başarırım. Ama buna karar vermek, kim olduğumu ve ne istediğimi anlamak için zamana ihtiyacım var." Ona karşı dürüst olmak ve bu tür bir şeyi itiraf etmek garipti. Ama o anda ona her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissediyordum.

Yanıt vermesini bekledim. Birkaç saniye bir şey demedi ama sonra dolu dolu gözlerle bana bakarak elimi sıktı. "Eskiden ben de Avrupa'ya gitmeyi hayal ederdim. Annene hamile kalmadan önce... Ama bunu yapacak fırsatı hiç bulamadım." "Bu fırsat *benim* karşıma çıktı."

Bana bakmak için dönerken, yatak gıcırdadı. "Tamam." "Tamam mı?"

"Bir sene dinlen... Benim yapamadığım her şeyi yap." "Ciddi misin?"

Evet anlamında başını sallayıp bana sarıldı. Gömleğim ıslanınca, ağladığını fark ettim. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Hayatımda hiçbir şeye o denli minnet duymamıştım.

YİRMİ BEŞ

Altı ay sonra

Eylül ayının sonunda, kendimi yine LA'de buldum. Mia'nın yaş günüydü ve büyükannemin ısrarlarıyla parti için geri dönmüştüm. Şehrin gürültüsü ve sıcaklığı hem tanıdık hem de boğucuydu.

Haziranda mezun olduktan sonra evden gitmiştim. Bloom Room'da kazanıp biriktirdiğim parayla Avrupa'ya tek yönlü bir bilet almıştım. Aradan üç ay geçmişti. Hem de göz açıp kapayıncaya dekti) sırada, Carlos büyükannemin evindeki yatağıma uzanmış, saçımı parmağına doluyordu.

"Tek başına Avrupa'yı gezdiğine inanamıyorum," dedi valizimi açıp yıkanması gereken kirli çamaşırlarımı çıkarmamı izlerken.

"O kadar da cesaret isteyen bir şey değildi," dedim. "Çoğu zaman otobüsle yolculuk ettim. Başka turistler de vardı." "Evet ama öğrenci yurtlarında kaldın. Muhtemelen, ke-sekâğıdına sarılı peynirli bagetlerle karnını doyurmuşsundur."

"Doğru," dedim ciddi bir sesle. "Beni tanıyorsun. Çok asiyimdir." ikimiz de güldük.

"Hemen geri mi döneceksin?"

Evet anlamında başımı sallayıp ona baktım. "Vernazza'da ufak bir çiçekçide yarı zamanlı bir iş buldum. Çok şirin ve ucuz bir kiralık oda da. Hemen sahilin orada. Çok güzel, Carlos. Beni ziyaret etmen gerek."

Carlos iç çekti. "Denerim. Ne kadar orada olacaksın?" "Sadece kışın, belki biraz daha uzun. Sonra, buraya geri dönüp Holly'nin dükkânında çalışacağım ve para biriktireceğim. Bir sonraki sonbaharda Stanford'a başlıyorum." Ona baktım. "Ama fotoğraf çekebilmek için kesinlikle biraz daha dolaşmak istiyorum."

Fotoğraf çekme hevesi seyahat eden herkeste olduğu gibi başlamıştı. Gördüklerimi belgelemek, geri döndüğümde her şeyi hatırlayabilmek için. Ama

farklı bir şeye dönüşmüştü. Dünyayı bir fotoğraf makinesinin merceğinden görmek, her şeye farklı bir gözle bakmamı sağlamıştı.

“Demek artık İtalya’da yaşıyorsun ve bir fotoğrafçı oldun.” Carlos tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Gerçek senin kim olduğunu ne zaman anladığımı düşünsem yanıldığım ortaya çıkıyor.”

Yanına oturdum. “Ben de öyle.” Birbirimize söylediklerimize rağmen, arkadaşlığımız hiç değişmemişti. O kadar uzaklara gittikten sonra, çok iyi tanıdığım birisinin yanında olmak güzel bir histi. Ona sokuldum.

Carlos bileğimi tutup havaya kaldırdı. “Artık üçgen çizmiyor musun?”

Eskiden o sembolü çizdiğim yeri okşadım. Tenim artık üçgensiz ve bronzdu. Tek bir mürekkep lekesi bile yoktu. Eskiden bunu bir ayin gibi yapar, tekrar tekrar çizer, üçgenin beni koruyacağını düşünürdüm. “Artık ona ihtiyacım yok sanırım.”

“Evet.” Elimi sıktı ve ayağa kalkmadan önce yatağın üzerine koydu.

Ayakabılarım giyip çantasını aldı. “Mia’nın büyük partisi ne zaman?”

“Dörtte.” Bütün sabah evi süslemiş, balonlar şişirmiş kapılara süsler asmıştım. Büyükannem de pastayı süslemişti. Mia ve büyükannem farklı, daha mutlu görünüyorlardı. Mia yarı zamanlı olarak okula geri dönmüştü, büyükannem de Paul diye bir adamla görüşmeye başlamıştı. Mia’nın partisinde onunla tanışacaktım. Sırf ben değil, her şey değişmişti.

“Kutlamalar için geri geleceğim,” dedi Carlos odamdan çıkarken. Çizmelerimi giydim ve birkaç dakika sonra ben de çıktım. Benim de görmem gereken birisi vardı.

Dükkâna girdiğimde, Holly resmen koşarak boynuma atıldı. “Her şeyi anlat,” dedi. Tezgâhın arkasına geçtik ve ona trenle İspanya’dan güney Fransa’ya nasıl geçtiğimi, bir seneden uzun bir süredir Avrupa’yı gezen emekli bir çiftle nasıl tanıştığımı, Cenova’da ve İtalya’nın diğer şehirlerinde nasıl onlarla dolaştığımı anlattım. Berrak denizden, sudan yükselen beyaz yamaçlardaki kasabalardan bahsettim. Fransa’da bir müze turu satın alıp, muhteşem sanat eserleri

gördüğümü, tüm bunların ne kadar ilham verici olduğunu ve her şeyin fotoğrafını çekerken resim de yaptığımı anlattım. Holly dünyanın öteki ucunda bir çiçekçide iş bulmama çok sevinmişti. Ben her şeyi anlattıktan sonra hafifçe eğilip, "Tate ne oldu?" dedi.

İsminin yüksek sesle söylendiğini o kadar uzun süredir duymamıştım ki kollarımdaki tüyler ürperdi. Avrupa'da seyahat etmek zihnimi boşaltmama ve Google'da turnesinin nasıl geçtiğini, nasıl göründüğünü, eski alışkanlıklarına geri dönüp dönmediğini aramamak için kendimi tutmama yardımcı olmuştu. Hayatında seksi kızlar, sabahlara kadar eğlence, her şeyin aşırısı var mı diye hiç bakmamıştım. Onu en son hastanede görmüştüm. Ama onu itiraf etmek istemediğim kadar çok düşünüyordum.

"Onu hiç görmedim."

"Ama özlüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Elimde değil."

"O, ilk aşkındı. İlk aşkları atlatmak her zaman zordur. Onu görmemek için gerçekten elinden geleni yaptın."

"LA'den onu görmemek için gitmedim."

"Tek gitme nedenin bu olmayabilir ama Tate olmasaydı dünyayı görmen gerektiğini fark etmeyebilirdin." Haklı olduğunu biliyordum ama Tate'le ilişkimizin tek bir iyi yanı olduğunu kabul etmek istemiyordum. Beni adeta ikiye ayırmış, kalbimi ayaklar altına almıştı. "Bana gittiğin yerlerden kartpostal yollamaya devam et." Holly dükkânın önünde bana sarılıp veda etti. "Hepsini buzdolabıma asıyorum."

Gitmeden önce, beni alnımdan öptü. Birbirimize el sallarken, ikimizin de gözleri dolu dolu olmuştu.

Arabamla eski sokaklarda dolaştım. Tate'le dolaştığımız sokakları, birlikte gittiğimiz yerleri hatırladım. Tüm hayatımı orada geçirmiştim ama her şey bana sadece onunla geçirdiğim birkaç ayı hatırlatıyordu. Keşke unutabilseydim.

Ama bunu yapamıyordum. Yapabileceğimi de sanmıyordum.

YİRMİ ALTI

Evde sadece beş gün kaldıktan sonra, şehirden yine kaçıyordum. İlk olarak, New York'a gidecek, oradan da uçakla Roma'ya devam edecektim. Uçakta ilerleyip yerimi buldum: Sondan ikinci sıranın pencere kenarı koltuğuydu. Gideceğim için rahatlamıştım. Henüz LA'de olmaya, gerçek dünyayla ve hayatımın geri kalanıyla yüzleşmeye hazır değildim. Orada beş gün kalmak bile bana zor gelmişti.

İnsanlar hâlâ eşyalarım yukarıdaki bölmelere yerleştiriyor ve koltuklarım bulmaya çalışıyorlardı. Kemerimi bağlarken, bana doğru yürüdüğünü gördüğüm hostes sıramın yanında durdu. Koridor koltuğunda oturan takım elbiseli bir adamın üstünden bana eğildi.

"Charlotte Reed?" dedi. Elinde katlı bir kâğıt parçası duruyordu.

"Evet?"

"Birinci sınıfa alındınız."

"Pardon?"

"Biletiniz birinci sınıf olarak değiştirildi. Benimle gelir misiniz?"

Kıpırdayamadım. Zihnim boşalmış gibiydi.

Takım elbiseli adam, "Şanslı gününüz herhalde," dedi gülümseyerek. Ama ortamızdaki boş koltuğun yanında oturan adama şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Emin misiniz?" dedim hostese.

"Eminim. Uçaktaki tek Charlotte Reed sizsiniz."

"Kadınla tartışmayın," dedi adam, dostane bir tavırla gür kaşlarından birini kaldırıp. "Bunu başkasına vermeden kabul edin." Ayağa kalkıp bir adım geriledi

ve çıkmam için yer açtı. Boyun yastığımı ve uçakta okuyacağım kitaplarla dolu çantamı alıp hostesle birlikte uçağın ön tarafına doğru ilerlemeye başladım.

Birinci sınıf koltuklara yaklaşırken, hostesin arkasına dönüp hatasını fark etmesini ve beni o sıkışık koltuğuma geri götürmesini bekledim. Ama birinci sınıfla diğer alanı ayıran mavi perdeyi geçince, birinci sınıf bir koltukta oturduğum son zamanı hatırlayıp huzursuz olmaya başladım. Düşünmek istemedim ama elimde değildi. *Bunu Tate mi yaptı"?*

Hostes durup koltuğumu gösterince, sıradaki diğer yerlerin boş olduğunu görüp rahatladım. Tate değildi. Sesli olarak nefesimi dışarı verdim ve pencere kenarına oturdum. Hostes birkaç dakika sonra, soğuk bir su şişesiyle ve salatalık gibi kokan nemli bir havluyla geri geldi. Başımı arkaya atıp gözlerimi yumdum.

Uçağın ön tarafında iki hostesin konuştuğunu duyunca gözlerimi açtım. Baş başa vermişler, duyamadığım bir şey konuşuyorlardı. Sonra, ikisi de gülümseyerek başını kaldırdı.

Uçağa son anda bir yolcu daha bindi. Parmaklarım koltuğun kenarlarını kavradı ve *onu* görene dek öylece kalakaldım.

Tate.

Kısa mesafeyi aşıp karşımda durduğunda, midem kasılmaya başladı. Beni bulmuştu. Bunu *o* yapmıştı. Bunca ay sonra, yine karşı karşıyaydık. Dikkatle yanımdaki koltuğa oturdu. Üstünde kapüşonunu indirmediği koyu renkli bir hırka vardı. Kim olduğunu gizlemeye çalışıyor gibiydi. Havayı bir anda onun o tanıdık kokusu kapladı. Onun, Tate Collins'in kokusunu bilmediğinizde, güçlükle fark edilen bir kokuydu bu.

Ama ben biliyordum.

Beni oraya getiren hostes yanımıza geldi ve ona bir şey isteyip istemediğini sordu ama Tate elini salladı. Bakışlarını sanki aynı sırada oturan iki yabancıymışız gibi ileriye dikmişti ve bana bakmıyordu. Tam bir şey söylemek ve orada ne aradığını sormak için ağzımı açmıştım ki konuşmaya başladı.

"Seni özledim," dedi sonunda bana dönerek. Hüzünlü ve acı dolu gözlerine

bakmak o anda bana çok ağır geldi... Bana nasıl hissettirdiğini, içimin nasıl eridiğini unutmuştum.

Ona bakamayacağımı hissettiğim için başımı çevirdim. Beni delip geçen gözlerini görmek istemedim. Dışarıda kırmızı renkli yansıtıcı yelekler giymiş görevliler uçağımızı piste yönlendiriyorlardı.

“Charlotte,” dedi. Ona bakmamı istediği belliydi ama bakmadım. “Seni düşünmeden edemiyorum. Turneye çıkmayı denedim, istediğimin bu olduğunu sandım ama sensiz her şey yanlış geldi. Bütün şarkıları sana yazmıştım ama sen bunları dinlemek için orada bile değildin.” Nefesini hafifçe içine çektiğini duydum. “LA’de olduğunu öğrenince, seni görmem gerektiğini hissettim.” Ona yine o kadar yakın olduğum, biraz ötesinde oturduğum için kalbim küt küt atarak ona baktım.

Anılar hâlâ çok tazeydi ve bedenimin her hücresi onu hatırlayarak sızlıyordu. “İtalya’ya geri dönme,” dedi. “Burada, LA’de kal.” Uzamış saçları kapüşonunun altından görünüyordu. Koyu renkli ve dağınıktı. Turnesi için yeni imajı olduğunu düşündüm. Hoş görünüyordu, çok yakışıklıydı ama bunu düşünmemeye gayret ettim.

“Neden dönmeyeyim? Sana yeteri kadar şans tanımadım mı?” Boğazım gerilmiş, sesim sert ve çatlak çıkmıştı.

“Bu sefer farklı olacak. Bunu başarabiliriz.”

Sonunda dönüp gözlerinin içine baktım. “Komik. Bunları daha önce de duyduğumdan eminim. Ama ben artık o kız değilim. Beni incittin, Tate. Her şeyi berbat ettin. Sana âşık olmaya başladığımı, her şeyi feda edebileceğimi anladığında geri çekildin ve beni terk ettin. Daha da kötüsü, bunun benim iyiliğim için olduğunu söyledin. Sürekli beni koruduğunu düşünüyordun ama aslında kendini koruyordun.”

“Hayır, öyle değildi.” Başını sallayıp öne eğildi ve ellerini dizlerine uzattı. “Hayatım benim için feda etmeni istemedim. Senin için doğru olanı yapmaya çalıştım.”

“Ben yüreğimin sesini dinliyordum. Tabii ki seninle birlikte olmayı istiyordum.

Ama bunu bir yandan da kendim için istiyordum. Seninle birlikte olmak, belki de hayatımda *beni* mutlu eden tek şeydi.” Bunları söylemek içimi acıtıyordu. Bir zamanlar onun için nasıl deli olduğumu hatırlıyordum. “Ama sen ne istediğimi bilmediğimi sandın. Kararları benim için sadece senin verebileceğini düşündün.” Hostes yine yanımızdan geçince, sesimi alçalttım. “Kalbimi kırdın, Tate. Artık bunu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Ne yaptığımı düşünmeden kemerimi çözdüm ve çantamı alıp ayağa kalktım. “Birinci sınıf bir koltukla yeniden hayatına girmem için beni satın alamazsın. Gerçek dünyada işler böyle yürümüyor.”

Koridora çıkmak için bir adım atarak önüne geçtim ve hiçbir yerine değmemeye çalıştım. Ama birbirimize değmeden, birkaç santimlik mesafede bile tenim ellerinin üstümde olduğu, dudaklarının boynumdan aşağı ilerlediği, kalbimin onun her dokunuşuyla birlikte coştuğu zamanların hatırasıyla alev alev yanmaya başlamıştı. O izler tenimde, ne kadar denesem de çıkmayan görünmez işaretler bırakmıştı.

Koridorda duraksadım. Birkaç kişi bana baktı. “Artık beni izleme,” diye fısıldadım.

Başını kaldırmadı. Eski koltuğuma geri döndüğümde, takım elbiseli adam bana bakıp kaşlarını çattı. “Birinci sınıf servisi iyi değil miydi?”

“Fazla abartılıyormuş,” dedim.

Ben artık o eski kız değilim, dedim içimden. Doğruydu. Değildim. Kalbimi kırdığı için daha güçlüydüm. Onsuz daha güçlüydüm. Bunu bir daha yapmasına izin vermeyecektim.

YİRMİ YEDİ

Limana bakan eski taş duvara oturup bağdaş kurdum ve aşağıdaki teknelerin üstünde daireler çizen martıları izledim. O gün hava sıcaktı, tuzlu hava tenime yapışıyordu. Enseme değmesin diye saçlarımı topuz yapmıştım.

Saat başı orada olan tren Vernazza'ya varmıştı; turistlerin körfeze akın ettiğini, naneli *gelato* ve sert espressolar almak için durup suyun kenarına doğru geldiklerini duyabiliyordum. Çocuklar inanılmaz derecede berrak suda yüzerken cıyaklayıp gülüşüyor, insanlar kayalıkların üstünde altın gibi parıldayan tenleriyle güneşleniyorlardı. Gelgit başladığında hafif bir esinti çıktı ve kameramı yamacın kenarını süsleyen pastel renkli evlerin bir fotoğrafını çekmek için çevirdim.

O gece, yeni başladığım *Deniz Kenarındaki Kız* isimli bloğuma yeni fotoğraflar ekleyecektim. Henüz çok takipçim yoktu. Sadece Carlos, Mia ve Holly'yle başlamıştım ama yavaş yavaş insanlar bloğumu fark ediyorlardı. İnsanların fotoğraflarımı ve çizimlerimi görmek istemelerinin beni tatmin eden bir yanı vardı.

Okyanustan bir blok geride *Irı Nome Della Rose* isimli bir çiçekçi dükkânının sahibi olan yeni patronum Lucca bana ilham vermişti. Sattığı çiçeklerin şifa veren özelliklerini ve hangi polen türlerinin sizi *Delirio di Amore,* yani Aşk Çılgınlığıyla etkileyebileceğini yazdığı bir bloğu vardı. Italyancâm hâlâ çok iyi olmadığı ve Lucca da çok az İngilizce konuştuğu için, polenlerle ilgili kısımda yanılıyor olabilirdim. Bana ödediği ücretin adilane olup olmadığından bile emin değildim ama odamın ücretini ödeyebiliyor, kasabadaki muhteşem restoranlarda haftada birkaç kere yemek yiyebiliyordum. O yüzden, umurumda değildi.

Orada kolay bir ritim, beni rahatlatan bir rutin tutturmuştum. Tate'in içimi yakan anılarının yerini beni incitmeyen bir şey almıştı. Çoğu akşam, liman boşaldığında ve sessizleştiğinde, okyanus kenarına gidip başımı suya sokuyor, kendimi akıntıya bırakıyor, onunla ilgili tüm düşünceleri boğmaya çalışıyordum. Nihayet işe yaramaya başlamıştı ama çok ağır gidiyordu.

Fotoğraf makinemi kaldırıp pembeli sarılı bir mayo giymiş, bir köpeği suya

doğru kovalayan ve dalgalar bacaklarına vurunca ellerini çırpan küçük bir kızın fotoğrafını çektim. Köpek kuyruğunu sallayarak ona havladı.

"Mi scusi," dedi birisi arkamdan.

Fotoğraf makinemi bırakıp gülümsedim. Turistler genellikle bana kasabayla ilgili sorular sorar, İngilizce konuştuğumu hissederlerdi. Ama başımı kaldırıp da karşımdaki kişiyi görünce, her şey etrafımda döner gibi oldu.

"Sen bir şey demeden önce," dedi Tate gözlerime bakıp. Üstünde daracık bir tişört vardı. "Uçakta söylediklerinin doğru olduğunu söylemek istiyorum... Özür dilerim, Charlotte. Özellikle de bunları anlamam bu kadar uzun sürdüğü için."

Taş duvardan indim. Gülümsemem bir anda silinmişti. Orada olduğuna inanamıyordum. Turistlerin, minnacık evlerin, kumların ve denizin arasında öylesine göze batıyordu ki. Orası yuvam, gizli yerimdi. Onu orada görmek tüm sistemimi şoka uğratmıştı.

"Senin için her şeyi doğru yaptığımdan emin olmak istedim. Dikkatli davrandığıma inanmalıydım... Ama sonunda, seni yine de üzdüm," dedi. Yanıma siyah beyaz bir kuş kondu. Şaşkın şaşkın kuşa ve denize baktım. "İşin doğrusu," dedi Tate, "Seni seviyorum, Charlotte." Artık ondan başka bir yere bakamıyordum.

Dudaklarım aralandı. Geçirdiğim değişime ve her şeye rağmen afalladım. Bunu bana daha önce hiç söylememişti. Beni gerçekten sevmediği, asla *sevemeyeceği* için söylemediğini sanmıştım. Belki de yanılmıştım.

"Sana en başından beri, belki benimle çıkmayı kabul ettiğin o ilk geceden beri âşığım. Artık çok geç olabileceğini, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama sana *hâlâ* âşığım. Sensiz olmayı, unutmayı denedim ama seni aklımdan çıkaramadım. Artık çıkarmak istemediğimi biliyorum."

Turuncu bir uçurtma kuyruğu rüzgârda dalgalana dalgalana tepemize yükseldi. Elimi kaldırıp gözlerime siper ettim. Tate bir adım daha attı.

"Seni incittim... Bunu biliyorum ve çok üzgünüm. Hayatımda mantıklı olan tek şey sensin. Eskiden her şeyden çok istediğimi düşündüğüm müzik bile sensiz

anlamsız. Ben... Her şeye yeniden başlamak istiyorum. Kurallar ve kontrol yok. Korktuğumda veya sana ait olması gereken kararlar söz konusu olduğunda, seni kendimden uzaklaştırmak yok. Bunu nihayet doğru yapmak istiyorum.” Yine duraksadı. “Yeniden başlayabilir miyiz?”

Bunları anlaması, birlikte olmamızı imkânsız kıldığını fark etmesi o kadar uzun sürmüştü ki. Belki de ondan nefret etmem gerekirdi ama edemedim. Bunları söylemesini beklediğimi anladım. Beni incittiğini, üzgün olduğunu, başından beri beni sevdiğini itiraf ettiğini duymam gerekiyordu. Gözyaşlarını ılık ve tuzlu hava gibi yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Bana doğru bir adım daha attı. Bana yakın oluşu bedenimin tüm sinirlerini titretti ve tenim yine bana dokunması için sızlayıp ürpermeye başladı. Elini uzatıp gözlerime baktı.

“Merhaba,” dedi tokalaşmak istiyormuş gibi. İlk tanışma faslı. “İtalyan kıyılarında dolaşıyordum ki suyun kenarına oturmuş fotoğraflar çeken dünyanın en muhteşem kızını gördüm. Sizi bir randevuya çıkarabilir miyim diye merak ettim. Çok abartılı bir şey değil tabii. Umarım o kızlardan değilsinizdir.” Kahverengi gözleri akşamüzeri güneşinde benim için çok tanıdıktı.

Havada kalmış eline baktım. Ona dokunmayı, parmaklarımı parmaklarına dolamayı, onu yine bana ait kılacak bir şey söylemeyi çok istiyordum. Ama nedense bunu yapmadım. Yapamadım. Çok korkmuştum.

Birkaç saniye sonra, hafifçe öksürdü. “Pekâlâ.” Elini indirip başını çevirdi. “Buraya geldiğim için özür dilerim... Seni bir daha bulmaya çalışmayacağım. Seni seviyorum, Charlotte. Umarım mutlu ve hak ettiğin gibi bir hayatın olur. Çünkü iyi bir hayatı hak ediyorsun.”

Omuzlarını sarkıtarak bedeninin her kıvrımı yenik düşmüş gibi arkasını döndü ve kasaba merkezine giden taş sokağa çıktı.

Aklımdan eski bir anı geçip diğer düşünceleri bastırdı. Birkaç sene önce, Carlos ve ben Venice Plajı’nda bir kadına onar dolar ödeyerek el falı baktırmıştık. Kadın bana kader çizgimin ikiye ayrıldığını, iki yolum olduğunu ve hangisini izleyeceğimi seçmem gerekeceğini söylemişti. O zamanlar, bunun aptalca,

annemin inanacağı türden bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de falcı kadın haklıydı. Belki de seçim şu noktaya gelmişti: Tate'le bir hayat ya da onsuz bir hayat.

Hissettiğim tüm acıya ve kalp kırıklığına rağmen onu hâlâ seviyordum.

Kalbim onu tekrar kaybedeceğime dair büyük bir korkuyla dolunca, koşmaya başladım^ Yaklaşınca, kolundan tuttum ve kaslarının gerildiğini hissettim. Dünyam döndü, yörüngesinden çıkar gibi oldu. Her şey ağır çekime geçti ve Tate dönüp bana baktı.

Onu yeniden kaybedemezdim.

Ellerini yüzüme götürdü ve yanaklarımdan aşağı sel gibi akan yaşları sildi. Nefesini ağır ağır dışarı bıraktı ve gözleri yine aydınlandı. Parmak uçlarımda yükselip onu öptüğümde, bana karşılık verip kendisine çekti. Kaçırdığım tüm öpücükler o ana sığdı: kaybettiğimiz aylar, kiralık odamda uyanık kaldığım geceler, deniz havasını hissetmek için penceremi açık bıraktığım ve onu düşündüğüm günler. Parmaklarını saçlarıma geçirip beni iyice kendisine doğru çekti ve bir daha beni bırakmayacakmış gibi tutkuyla öptü. Aradan bin sene geçse de, hiçbir engele teslim olmayacakmış gibiydi. Teslim olmasını ve beni bırakmasını istemiyordum. Artık aramızda sınırlar, kurallar ve kısıtlamalar yoktu. Sadece bir başlangıç vardı.

O an, ilk öpücüğümüze aitti. İlk *seni seviyorum* sözcüklerine. İlk sonsuzluğumuza.

TEŞEKKÜR

EUZABETH CRAFT

Vay canına. Bu kitaba birçoğu takdiri benden daha fazla hak eden çok sayıda kişi katkıda bulundu.' İlk olarak, Alloy'daki arkadaşım Les Morgenstein'a evet dediği için teşekkür ederim. Kocaman bir teşekkürü de Alloy ekibinin geri kalanına yollamak isterim: Josh Bank, Lanie Davis, Elaine Damasco, Romy Golan, Joelle Habeika, Sarah Shandler ve en çok da muhteşem editör Annie Stone'a.

Bu kitabı inanılmaz derecede destekleyen HarlequinTEEN ekibine, özellikle de Natashya Wilson ve Margo Lipschultz'a minnettarım. Harlequin ailesinin üyesi olmak neredeyse çocukluğumdan beri kurduğum bir hayalin gerçek oluşuydu.

Temsilcim Christy Fletcher'a teşekkürlerimi yollarım. Yemin ederim ki bir sonraki kitabı önünde sonunda yazacağım.

Her zamanki gibi, beni destekleyen bir sürü arkadaşım ve ailem olduğu için şanslıyım. İlk sayfaları okuyan ve kalplerinin hızla çarpmaya başladığını söyleyen Adam Fierro, Sarah Fain, Gretchen Rubin ve Mindy Wilson'a özel teşekkürlerimi yollarım.

Shea Olsen, *Çiçek* sensiz var olamazdı. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler. Bu kitabı yazmak için, ufak bir metropolis gerekti. İlk olarak, *Çiçek*'in ardındaki parlak deha olduğun için teşekkür ederim Elizabeth Craft; senin ilk fikrin olmasaydı, bu öykünün tohumu asla kök salamazdı.

Alloy'daki tüm rock yıldızlarına birer fenomen oldukları için teşekkür ederim. Annie Stone, sen şeker ve güneşli günler, muhteşem redaksiyon notları ve dâhiyane öykü toparlama fikirleri gibisin. Bu kitap sensiz Manhattan'ın yirmi dokuzuncu katında bir öbek saçmalık olarak kalırdı. Alloy'daki tüm muhteşem beyinlere teşekkürlerimi yollarım: Josh Bank, Sara Shandler, Lanie Davis, Joelle Hobeika, Romy Golan. Karşınızda nutkum tutuluyor; en iyi nedenlerle.

Margo Lipshultz, bu öyküde atan kalbi gördüğün ve onu bir anda tetiklediğin için teşekkür ederim. Sen editör kılığına girmiş bir yıldırımsın. Donanımın beni afallatıyor! Natashya ve HarlequinTeen'deki herkese inançları, tutkuları ve bu uzun yolda sergiledikleri bağlılıkları için teşekkür ederim. Temsilcim ve iyilik ı meleğim Jess Regel'a sihirli ve cıvıl cıvıl olduğu için teşekkür ederim.

Kocama bir kadının hayatta isteyebileceği en iyi eş olduğu için teşekkür ederim. Beni kitaplarla, hayal gücüyle ve sanatla dolu bir evde yetiştirdikleri için annemle babama teşekkür ederim. Beni her gün şaşırtıyorsunuz. Andee, Andra ve Mel, sizlere de teşekkür ederim... Nedenini biliyorsunuz.

ELIZABETH CRAFT Kız kardeşiyle mutluluğu ve güzel alışkanlıkları tartıştıkları *Happier with Gretchen Rubin* adlı yayına ortak olmanın yanı sıra televizyon programı ile dizi senaristi ve yapımcıdır. Kocası Adam ve oğlu Jack'le Los Angeles'ta yaşamaktadır. Çiçekleri sever. Onu Twitter'da @ElizabethCraft hesabından takip edebilirsiniz.

SHEA OLSEN, Oregon eyaletinin küçük dağ şehri Bend'de yaşar ve yazar. Bir film şirketinde yapımcı olarak çalışan Shea, kocası, köpeği Diesel ve iki kedisiyle yaşamaktadır. Ona, kocasıyla restore ettiği Cascade Dağları'ndaki bir göl kıyısında bulunan otuz yedi metrekarelik kulübede, kitap okurken ve yeni romanını yazarken rastlayabilirsiniz. Kendisini www.sheaolsen.com adresinden ve Twitter'da @SheaOlsenBooks hesabından takip edebilirsiniz.

"Cuma gecesi, Charlotte.
Benimle çık."

Hayır demem için milyonlarca neden vardı.
Annemin geçmişi.
Ablamın şimdiki hali. Geleceğim.

"Bir randevu,"
dedi alçak ve adeta hipnotize edici bir sesle.
"Evet de. Kaybedecek neyin var?"

Her şeyim, diye düşündüm.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-249-4